

ROMÂNIA SUB ASEDIU : CRISTIAN

MARȘUL ' FANTOMELOR

ANAMARIA BORLAN



PAVCON / FICTION

S E R I A
ROMÂNIA SUB ASEDIU



inițiată și îngrijită de scriitorul
Florin Purluca

CRISTIAN

SCIENCE-FICTION # FANTASY # **HORROR** # HEROIC-FANTASY # FICTION

C o l e c Ț i a S c i e n c e - F i c t i o n

107

Anamaria Borlan
MARȘUL FANTOMELOR

© 2019, Anamaria Borlan
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORLAN, ANAMARIA

Marșul fantomelor / Anamaria Borlan. - București:
Pavcon, 2019

ISBN 978-606-9057-05-6

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Ilustrația și coperta: **Arh. Andrei Nicolescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-05-6

ANAMARIA BORLAN

Marsul Fantomelor

S E R I A



Editura PAVCON
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

- | | |
|--|--|
| #1 Extra-Terestrul | #38 RSA – Auro Luck |
| #2 Secretul emisferei | #39 Războiul Celestinei |
| #3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forță | #40–49 Aripile Albastre |
| #4 Scornituri spăimântătoare | #50 Sânge, Metal și Speranță |
| #5 Rangkook | #51 Decadența sufletelor noastre |
| #6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca | #52 Povestiri spăimântătoare |
| #7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus | #53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului |
| #8 Erezia egumenului Glicherie | #54 Războiul Eleninei |
| #9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1 | #55 Casa din altă viață |
| #10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie | #54 Războiul Eleninei |
| #11 O tragedie cerească | #55 Casa din altă viață |
| #12 Cetiți-le noaptea | #56 Dinosauria |
| #13 Marginea curcubeului | #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor |
| #14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim | #58 Învățătorul |
| #15 Praf | #59 Noaptea orașului ilustrat |
| #16 Manuscrisul episcopului
Petronius | #60 Praf 3 |
| #17 Steaua fulguranță - IVA 2 | #61 Saurianul de metan - IVA 3 |
| #18 Un român în Lună | #62 Artefactul |
| #19 Oameni pe care i-am cunoscut | #63 Casa fără cărți |
| #20 Sawtooth | #64 Apophis |
| #21 Rău de spațiu Omul fără nume | #65 Parlamentul |
| #22 Progradia | #66 RSA – Hora hoiturilor |
| #23 A doua Lună a Pământului | #67 Dragonul fără aripi |
| #24 Dialogul păsărilor | #68 RSA – Judecata de Apoi |
| #25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei | #69 Avatarii faraonului Tlă |
| #26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar | #70 RSA – România sub Asediu |
| #27 Therra | #71 Efectul Metamorphis |
| #28 1944 Ein Freak | #72 Dicționar de Enigme și Mistere |
| #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2 | #73 Elogiu muncii de partid |
| #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi | #74 Insula pescărușilor |
| #31 CdT 2 - Cârligul spațial | #75 Aurul beznei |
| #32 CdT 3 - Poarta mânturii | #76 București, 2058 |
| #33 RSA – Furia fiarelor | #77 Încăpățânarea Timpului |
| #34 RSA – Marile migrații | #78 Deocamdată... enigme |
| #35 Olympus Mons | #79 Tunelul de la capătul lumii |
| #36 RSA – Noaptea lemurienilor | #80 Ultima frontieră |
| #37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei | #81- 83 Istoria Literaturii SF |
| | #84 Orașele caracatițelor |
| | #85 Europa benzilor desenate 2 |
| | #86 Confesiunile Omului-câine |
| | #87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea |
| | #88 Oameni goi pe străzi |
| | #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4 |
| | #90 RSA - Tg. Jiu '59 |

— Bună ziua. Sunt Amelia Ichim, profesoara de geografie.

Directorul gimnaziului din localitate, cu un cap mai scund decât ea, își încreți fruntea lărgită de calviție.

— A, mdah, știu. Ei bine, fiți binevenită!

— Mulțumesc, zâmbi discret femeia, în timp ce directorul îi scutura mâna.

— Dragi colegi, haideți să mergem în curtea școlii! Să-i dăm drumul la deschiderea festivă. Popa o fi venit?

Profesoarele și învățătoarele din școala gimnazială din centrul comunei Cristian de Brașov – majoritatea cadrelor didactice fiind de genul feminin – se grăbiră să iasă din cancelarie. Ziua de 15 septembrie se arăta mohorâtă, rece, mai ales că era într-o zi de marți, când sunt trei ceasuri rele. Stătea să plouă și copiii cu părinții lor tremurau de frig, îmbrățișând umbrele, ghiozdane și buchete de flori.

Cineva făcu o probă de microfon, repetând hăă, hăă, hăă și un-doi-trei, un-doi-trei. Preotul își făcu apariția, urmat de cantor. Probabil era cantorul, dar putea fi, la fel de bine, tatăl unui elev, un vecin sau oricine altcineva. Chiar și un câine maidanez lățos, gri cu maro, cu blana bătându-i în albăstrui, trecu alene prin curtea școlii, cu coada în sus, sfidând adunarea unde mamele și bunicile erau îmbrăcate în haine de duminică.

— Bună dimineața, se auzi vocea directorului, purtată de vântul subțire și tăios dinspre difuzoarele așezate pe marginea unei mese lungi. Începem un nou an școlar...

— Oh, Doamne! suspină Amelia Ichim și primi câteva priviri pline de reproș din partea corpului profesoral, cei care-i deveniseră deja colegi.

Își scoase telefonul, își verifică poșta electronică, apoi noile postări pe instagram, notificările de pe twitter, contactele recente pe linked-in și trecu, în cele din urmă, pe facebook. În timp ce parcurgea diferite imagini și postări, știind, desigur, cât de nepoliticos era gestul ei și cât de mult ura așa ceva când o făceau alții, directorul, directoarea adjunctă și alte cadre didactice, precum și popa, un elev de-a opta și unul de-a cincea, își spuseră speech-urile interminabile, prea puțin înțelese din cauza fondului sonor cam vâjâit, fața bisericească chiar binecuvântă cu apă sfințită aruncată dintr-un mănunchi de busuioc elevii, părinții, profesorii și câinele rătăcit în curtea școlii, după ce recită, în fața microfonului, un evlavios *Tatăl nostru*.

Învățătoarele își primiră buchetele de flori, la fel și profesoarele, cu multe pupături din partea elevilor. Copiii claselor primare se alinieră și intrară în clădirea școlii. Cei de gimnaziu aveau să revină după prânz, la schimbul doi, așa cum era uzanța în sistemul de învățământ românesc.

Amelia Ichim păși în cancelarie, să se familiarizeze cu ambientul.

— Te cheamă directorul, o informă fără nicio urmă de protocol o profesoară, probabil de mult pensionară, dar,

din lipsă de cadre didactice de specialitate, reangajată la catedră.

— Mulțumesc.

Nu așteptă răspunsul, care oricum 'nu veni. Coborî la parter și ciocăni la ușă.

— Intră! se auzi vocea directorului.

— Bună ziua, spuse Amelia Ichim, nu neapărat ca pe un salut, ci doar să zică ceva.

— Luați loc, îi arată directorul un fotoliu din fața biroului.

— Mulțumesc.

— Sunteți domna Amelia Ichim, de specialitate geografie.

— Așa este.

— Din dosar rezultă că veniți din București.

— Așa este.

— De ce ați ales tocmai comuna noastră, Cristian? În fișă scrie că ați cerut transferul în mod expres. Care ar fi motivul?

— Nu cred că am vreun răspuns la întrebare, răspunse Amelia Ichim. Cred că îmi place foarte mult regiunea, munții, Brașovul...

— De ce nu ați cerut la Brașov, în oraș?

— Pentru că am vrut să vin la Cristian.

— Ați știut că există un post vacant la catedra de geografie?

— Desigur!

Cum dracu să nu știu? gândi Amelia. De doi ani vânez catedra de la Cristian. Ce-s cu întrebările astea tâmpite?

— Da. Bine. Aveți dosarul complet. Păi atunci, vă doresc bine ați venit și să vă simțiți bine în mica noastră comunitate, atât școlară, cât și cristoloveană. Ah! Unde anume locuiți?

— În Cristian.

— La gazdă?

— Deocamdată, da.

— Și-apoi?

— Vreau să-mi cumpăr o casă.

Directorul făcu ochii mari.

— Da? La noi, în Cristian? Aveți deja ceva sau căutați?

— Poffim? Păi, caut până găsesc o casă care să-mi placă.

— Săsească?

— Nu neapărat, deși mă atrage ideea.

— Știu eu pe cineva care are de vânzare o casă săsească, mare, curte, grădină, șură, grajd, de toate. E-aproape de școală.

— Ah, mulțumesc, nu cred că-mi trebuie o casă chiar așa de mare.

— Văr-meu se ocupă. Să-l sun? Are agenție de imobiliare chiar la noi în comună.

— A, nu, nu. Nu acum. Vreau să merg și să mai explorez, să văd...

— La intrarea în Cristian, cum vii din Brașov, sunt câteva vile frumoase, la preț rezonabil...

— Le-am văzut.

— Nu vă place niciuna?

— Nu m-am gândit. Nu mă grăbesc.

— Sau la ieșirea spre Râșnov!

- Le-am văzut și pe acelea. Nu mă grăbesc să cumpăr.
- Îl așteptați pe soțu', să decideți împreună.
- Ahh, nu am soț.
- Ei, cum așa? Sunteți văduvă?
- Necăsătorită.

Directorul o privi fix câteva secunde, apoi își încreți fruntea.

— Ei, nici așa. O domniță ca dumitale...

— Domnule director, spuse Amelia Ichim și se ridică. Vă rog să rămânem la formularea politicoasă. Viața mea personală nu vă interesează.

— Da, desigur...

— La revedere.

Amelia Ichim ieși din biroul directorului, în timp ce acesta zbiera.

— Miha, adu-mi o cafea.

Secretara, probabil o proaspăt absolventă de facultate sau o persoană care înlocuia titulara postului, sări de pe scaun și se grăbi la cafetieră. Parcurgând coridorul de la parter, Amelia auzea, prin ușile închise, glasul învățătoarelor care predau deja prima lecție.

Off, suflă ea. Iar aceeași programă, aceleași lecții, aceeași plictiseală. Da, dar eu am venit aici cu un scop! Am o misiune! Voi scoate la iveală talentul de geograf al copiilor, curiozitatea de explorare, înclinația spre aventura descoperirilor. Stai să vezi! Auzi, casă cu șură și grajd?! Ha! Am uitat să-mi aduc vaca și porcu' din București...

Un timp, se plimbă pe străzile din jurul școlii. Case frumoase, bine întreținute, renovate, modernizate, se înșirau

pe ambele părți ale străzii. De fapt, strada principală era și drumul național. Unele erau construcții noi, cochete, adevărate refugii față de zgomotul marelui oraș, așa cum numai în localități suburbane mai poți vedea.

La intersecția din apropiere văzu un bar. De zi, scria pe ușa din termopan maroniu cu geamuri fumurii. Urcă cele câteva trepte pe panta delușorului unde se afla un mărunț complex comercial, cu farmacie, restaurant cu meniu to go, magazin mixt și, la etaj, magazin de mobilă de la un producător local.

În bar se afla fata de la tejghea și, la o masă, doi bărbați. Privirile li se întoarseră spre ea ca într-un film western, când eroul sau răufăcătorul intră prin ușa batantă, filmat cu încetinitorul.

— Bună ziua, salută Amelia Ichim.

— Cu ce vă servesc, zâmbi fata larg, bucuroasă de încă un client.

— O cafea, vă rog.

— Espresso scurt, espresso lung simplu, espresso lung cu lapte, capuccino, ness?

— O cafea simplă.

— Un espresso lung?

— Nu. O cafea neagră.

— Păi, pot pune apă în espresso, să-l lungesc...

Fata zâmbea mult prea frumos ca să se supere pe ea.

— Aveți ness, nu? Ah, n-am băut ness de o mie de ani.

Unul mic, vă rog.

— Frecat sau simplu?

Începea să-i pară rău că intrase.

— Păi... frecat să fie!

În timp ce fata de la teighea prepara ness-ul, Amelia Ichim își verifică din nou telefonul, din obișnuință. Primi o ceașcă generoasă din care se ridica un abur care mirosea înviorător.

Deodată, un copil, cam de clasa a cincea, dădu buzna în bar.

— Tata, tata, strigă el cu glas ascutit. A-nțepenit capra lu' Fluier în gard și n-o pot scoate.

— Nu ești la școală, Davide? întrebă unul din bărbați.

— Helga Tante s-a dus acas' la noi, da' nu te-a găsit și mi-a zis să vin să te caut la baru' de ziuă, suflă copilul.

— Te-a scos de la ore? se ridică omul.

— Mă duceam acas', c-azi e prima zi și-au fost ore scurte.

— Off, mereu necazuri, făcu tatăl copilului.

— Merg și eu la farmacie, la muncă! zise al doilea bărbat.

— Pa, Cristi, servici' ușor!

— Pa, Adi, la fel!

Fata de la bar veni la Amelia, zâmbind.

— Așa-i viața de la țară, spuse cu o oarecare stânjenală.

O măsură din ochi pe bucureșteancă. Îi era clar că nu era localnică sau din împrejurimi, nici măcar din Brașov. Profesoara de geografie, de vârstă incertă, dar nu peste patruzeci de ani, emana un aer de finețe, rafinament și eleganță. Cu toate că era destul de simplu îmbrăcată, se vedea pe ea că avea haine bine alese, de calitate. Ceea ce-i conferea, poate, o aură de mister și de intimidare.

— Este bun ness-ul? o întrebă fata.

- Da, da. Nesperat de bun. Să-mi faci nota, te rog.
- Plățiți cash sau card?

Amelia Ichim rămase un pic descumpănită.

- Cât face?
- Doi lei cin'zeci.
- Plătesc cash.

Deschise portofelul, dar nu avea mărunt. Puse o bancnotă de cinci lei pe masă.

— Nu am rest să vă dau, sunteți prima clientă. Băieții sunt de aici, farmacistul cu vecinul. Ei plătesc la salar.

- Lasă așa, nu vreau rest.
- Bine. Data viitoare aveți un ness gratis!

Amelia Ichim ieși zâmbind. Un ness gratis? Dar l-am plătit în avans! Asta înseamnă că nu i-am lăsat bacșiș? De unde știe că voi reveni în barul ei? Se întoarse pe jos spre centrul localității, admirând fațadele caselor, pomii care se vedeau peste garduri, trandafirii încă înfloriți din jardiniera trotuarului. O bătrână trecu pe lângă ea și o salută cu un bună ziua politicos. La fel și un bărbat pe bicicletă.

La semafor se formase o coadă lungă de mașini, din ambele sensuri, în timp ce copiii de grădiniță și din clasele primare treceau strada, supravegheați de o patrulă compusă din două eleve mai mari, probabil de clasa a șaptea sau a opta.

Fetele purtau vestă reflectorizantă și aveau în mână câte o tăbliță rotundă, roșie, cu care indicau trecerea de pietoni. De ce au nevoie de patrulă, dacă tot e semafor? se miră Amelia. Aa, *homo civicus*! Să respectăm normele de circulație. Mai bine ne asigurăm de două ori decât

prea târziu. Îmi place la țară, în această comună ca un oraș civilizat!

Intră pe poarta casei unde locuia la gazdă. Curtea largă, frumos amenajată cu straturi de flori intercalate cu fâșii de gazon tuns scurt și o bordură de beton arcuind spre zidul vecinului, cu câțiva copăcei ornamentali – după frunze păreau liliac și hortensie –, oferea o primire regală. Se îndreptă spre căsuța din stânga porții, când o voce o strigă insistent din pragul casei celei mari, din mijloc.

— Domna profesore. Domna profesore!

— Da!

Amelia Ichim se îndreptă spre gazda ei, o femeie robustă, probabil trecută de șaizeci de ani, încă frumoasă la vârsta ei.

— Da, tanti Marika!

— Ala de la poșta lăsat o pachet la duminică, zise femeia și arată cu degetul spre o cutie mare, lipită cu scotch, cu ștampila poștei române.

— Mulțumesc, tanti Marika.

— Să crești în mare!

Amelia era cât pe ce izbucnească în râs. Da, da, să cresc în mare, ca un atol elipsoid ce mă aflu. Să fiu o ridicătură submarină vulcanică, pe un șelf cu marginea emersă plină de plante natante și în imers cu mulți peștișori colorați... N-ar fi rău.

Căsuța sau casa de oaspeți închiriată era cochetă și spațioasă. Cuprindea un hol mare la intrare, o sufragerie și două camere, una cu destinația dormitor și cealaltă drept birou. Avea toate dotările moderne, televizor imens

prins de perete, cu ecran curb, cu diagonala de o sută douăzeci și cinci centimetri și wireless. Nici la București nu locuise într-un apartament mai mare, în cartierul Aviației, lângă școala gimnazială Herăstrău, în vecinătatea pieței Aurel Vlaicu.

Se descălță la intrare și în hol deschise cutia. Scoase cărțile, atlasurile cumpărate de prin țările pe unde umblase și un compendiu geografic academic, de la Londra. Depuse un teanc de caiete pe etajera de lângă ușă, cu toate notițele și observațiile ei profesionale. Câteva blocuri de desen, cu schițe și însemnări despre diferite forme de relief. Citi în treacăt etichetele: Parâng. Retezat. Babele. Roșia Montana. Maramureș. Punta Marroqui, Tarifa, Gibraltar. Tarsia, Castrovillari, sudul Italiei. Munții Pindului și Câmpia Tesaliei, Grecia. Dealurile Harei Yehuda, Israel. Munții Atlas, Tunisia. Kilimanjaro. Cartea ei, scrisă la câțiva ani după terminarea facultății, o sprijini de pervaz. *Minunățiile reliefului românesc*, suna titlul, cam naiv, cu un subtitlu de specialitate, *Geocronologie*. Autor, Amelia Ichim, doctorand în geografie. Acum avea doctoratul terminat și diploma într-o folie de plastic, într-un dosar-plic, în sertarul biroului.

Scoase un scurt oftat. O viață de amintiri. Aventuri și călătorii. Nu îndeajuns. De mică visase să fie ca un fel de David Livingstone, exploratorul scoțian plecat în căutarea izvorului Nilului. Sau mai degrabă ca Nelly Bly, jurnalista americană ce a refăcut, în 1890, ocolul lumii, după ideea lui Jules Verne, doar în șaptezeci și două de zile. Sau ca Idris Hall, canadiana adolescentă care a călătorit prin

șaptezeci și cinci de țări numărate, prin anii '20, trecând din nordul în sudul continentelor americane și luptând vitejește în Indochina, pentru viața ei.

Sună un fel de talangă și Amelia tresări, apoi își aduse aminte că era chemarea la masa de prânz. Orice mare sau mic explorator trebuie să și mănânce, nu? Își verifică ceasul, mai avea timp până să intre la clasă. Bucătăria lui tanti Marika era una dintre cele mai bine dotate și moderne pe care le văzuse vreodată. Se așează pe scaunul de la masa din mijlocul încăperii și femeia îi puse în față un castron cu supă fierbinte. Mirosea apetisant, dar ea nu era obișnuită să mănânce supă. Poate câteodată, iarna, când i se făcea poftă de un lichid cald, altul decât ceai.

— Mâncă, domna profesore, o îmbie gazda. Bună zupa, picior de cocoș și taiței lungă. Cum zice la voi... *a sziv kéri, a száj esszi, a has emésztí.*

— Mamă, intră fiica ei. Te rog, nu mai vorbi ungurește, doamna profesoară nu înțelege.

— Zi tu pe românul...

— Mama...

Amelia zâmbea și nu-i venea să-și pună în farfurie din supa de pui. De picior de cocoș. Cu un deget de grăsime gălbuie, cu tăiței groși, făcuți în casă. Apăru și felul doi, într-un vas adânc și mare. Tocană aburindă, sau gulaș, era o amestecătură omogenă și compactă, s-o tai cu cuțitul, de cartofi, bucăți de carne și alte ingrediente necunoscute pentru ea. Cu două felii groase de pâine de casă.

— Doamne! șopti Amelia.

— Da, da, Domne, mulțumim Domne! zâmbi radioasă tanti Marika.

Se întoarse spre fiica ei și-i spuse ceva pe ungurește, pe un ton ferm.

— Doamna profesoară, spuse fata. Mama insistă să vă traduc, e o zicală ce înseamnă că inima cere, gura mănâncă și stomacul digeră.

— Aha! E bine. Mulțumesc, dar nu mi-e prea foame și trebuie să plec la școală, am ore...

— N-are contează, prima mâneci, apoi pleci! decretă tanti Marika.

Amelia Ichim își puse o jumătate de polonic de supă și gustă. Reuși să înghită de două ori. Pe lângă faptul că era clocotită, stomacul ei nu ar fi putut suporta o mâncare atât de grasă. Fu salvată de telefon.

— Alo! aproape că strigă.

Se ridică de la masă, spuse în grabă un scuzați-mă și ieși, să discute cu colega de la București care o întreba dacă primise coletul. Profitând de această șansă, intră la ea, se schimbă în ținuta pentru școală, își luă geanta și plecă.



Convoiul de patru vehicule vopsite în culori de camuflaj, fără însemne c-ar aparține armatei, rula cu viteză legală prin localitate. Nu-i dădu nimeni importanță, se mai văzuseră blindate, amfibii și mașini de teren îndreptându-se către unitatea militară Cristian. Vânătorii de

munte din Brașov mai treceau în camioane, plecând sau venind de la aplicații la Cheile Râșnoavei.

Șirul de mașini coti pe strada Soarelui, ocoli baza dealului și se pierdu în pădurea de brazi. Opri într-o curte neasfaltată, în fața unei clădiri lungi, simple, din beton cenușiu, cu câteva ochiuri de geam. Se auzi un șuierat de tren, probabil cursa Brașov-Zărnești.

Un paznic îmbrăcat într-o pufoaică verde, cu toate că nu era nici octombrie, ieși în întâmpinarea noilor sosiți și le făcu semn să meargă în spate. Mașinile se puseră în mișcare. Terenul era imens, înconjurat pe laturi de pădurea de brazi. Cele patru vehicule traseră la rampa longitudinală. Un bărbat cu salopetă militară îi aștepta la prima ușa.

Maiorul Vanciu Daniel coborî de lângă șofer și, după ce urcă cele patru trepte ale scării de fier, își duse mâna la cozoroc.

— Salut, zise el.

— Să trăiți! Plutonier adjutant șef Garbură Gabriel, să trăiți, răspunse cel care îl aștepta.

— Unde descărcăm?

— La poarta doi și trei. Avem oameni care să ajute.

— Foarte bine.

— Pofțiți înăuntru.

Vanciu intră. Trecu de o gheretă, de fapt un geam strâmt, unde un sodat îl salută în poziție de drepti, cu mâna la frunte. Parcurse coridorul cu ciment pe jos și ajunse într-o hală mare, unde erau stivuite tot felul de cutii, bidoane, butoaie. Privi nemulțumit în jur.

- Locul e sigur? Întrebă.
 - E sigur, răspunse militărește cel care-l așteptase.
 - Ce măsuri de securitate aveți?
 - Măsuri de securitate obișnuite, să trăiți!
 - Ce înseamnă obișnuite? Unde-i locotenentul Zgribuc?
 - Ajunge acum, să trăiți.
 - De unde?
 - A fost chemat la comandament, la Brașov, să trăiți.
- Maiorul Vanciu strânse din buze.

— Domn maior, se opri în fața lui unul dintre soldații lui. Descărcăm?

— Nu. Îl așteptăm pe locotenent.

— Da, să trăiți!

— Pofțiți în birou, domnule maior, îl invită plutonierul adjutant șef Garbură.

Încăperea era mică, ticsită cu rafturi pline de dosare. Un birou ieftin, cu tot felul de hârtii împrăștiate, două scaune de plastic, un radiator electric, o măsuță rotundă înghesuită în colț, cu o cafetieră nu prea curată și pahare de plastic. Mirosea neplăcut, a aer închis. Nu era obișnuit cu o priveriște atât de sordidă. Biroul lui din București era elegant, mare, luminos și aerisit, cu fotolii de piele și secretariat în anticameră. Plus că avea ușa capitonată.

Trecu cu privirea peste dezordinea din cămăruță. Nu putea emite nicio pretenție, astea erau condițiile, să-l ia naiba pe colonelul Harutan Varian, armean de felul lui, care îl trimisese în această misiune, nu putea găsi un subaltern sau înlocuitor, de ce tocmai un maior, de ce tocmai el? Mai ales că rămânea peste noapte, să se întâlnească

dis-de-dimineață cu colonelul Grumeza, om imposibil, mersese vorba despre el.

În timp ce se afla la mama naibii, în plină sălbăticie, sub dealurile de la poalele masivului Postăvaru, fiica sa cea mică, Andreea, care împlinea doisprezece ani, avea recital de pian la sala Opera Comică pentru Copii, pe Calea Giulești, chiar lângă podul Grant. Cam departe. Luiza, soția sa, se supăraseră tare că pleca tocmai într-o zi cu dublă importanță. Ce să fac? ridicase el din umeri. Mă duc unde sunt trimis! Să te duci la dracu', strigase nevasta la el.

Ei bine, cam la dracu' și ajunsese. Între Comarnic și Brașov fusese o circulație infernală. Tiruri, camioane, șoferi idioți, tot tacâmul. Ca să nu rupă formațiunea, nici-unul din vehicule nu depășise nimic. Rulaseră cu viteză de melc. Trei ore și jumătate până să coboare Timișul de Sus. Plus o jumătate de oră prin traficul brașovean, apoi prinseseră patru semafoare pe drumul spre Cristian, unde se lucra la modernizarea șoselei. Un calvar.

Iar acum, locotenentul Zgribuc Loredan îl făcea să aștepte. Își verifică ceasul. Peste douăzeci de minute începea recitalul. Ar fi vrut să-și vadă fiica în sala de spectacole, după cum promisesese. În schimb, se plimba nervos prin chichineața asta întunecată de birou îmbâcsit. De-abia aștepta să se întoarcă locotenentul, să zbiere la el în cea mai militărească manieră posibilă. Măcar să-și verse nervii și năduful.

Ieși din birou și, de acolo, în curtea din spate. Oamenii lui stăteau sprijiniți de mașini, unii fumau, alții vorbeau

între ei. Ar fi aprins și el o țigară, dar se lăsase de fumat de vreo trei ani. Mare greșală, bombăni în sinea lui. Seara se lăsa cu repeziciune. Brazii își pierdeau conturul în obscuritate și păreau niște siluete nedefinite, amenințătoare. Se făcea din ce în ce mai frig și de-abia se abținea să nu tremure, în uniforma subțire.

— Plutonier, strigă.

— Orдонаți, să trăiți!

— Sună la comandament! Informează-l pe colonel că am ajuns.

— Da, să trăiți.

În timp ce subofițerul dispăru în clădire, Vanciu se duse la mașină. Soldații striviră țigările, dar nu luară poziție de drepti. Maiorul zâmbi în sinea lui. Îi erau dragi băieții din grupa lui. La început, până se formaseră și omogenizaseră, avusese de furcă cu ei. Niciunul nu fusese obișnuit cu autoritatea, să primească ordine și, mai ales, să le urmeze.

Cu toții, fără excepție, proveneau din familii amărâte, vai de zilele lor. Tineri cu nouă sau zece clase cel mult, niciunul nu ajunsese în apropierea bacalaureatului. Copii ai zonelor sărace din sudul țării, veniseră să se înroleze pentru un salariu decent și o viață departe de găștile de haimanale și pierde-vară. Pe vremea aceea, fusese și el doar un tânăr locotenent, cu ambiții mari și vise mărețe.

Acum, după mai bine de zece ani, câțiva dintre ei urmau cursuri la academia tehnică militară, unii erau la FCSM, alții la FSA, iar Stănicel, care nu știuse nici să scrie trei cuvinte când îl adusese maică-sa la garnizoană, studia limbi

străine la CLS¹. Unii dintre cei mai vechi, acum maiștri militari, fuseseră în Afganistan, gustând din amărăciunea războiului. În curând, toți cei douăzeci și unu vor deveni militari de carieră. Cu ranguri și funcții. Oameni realizați, cu simț patriotic, datorită lui Vanciu Daniel, actualmente maior.

Aceasta era ultima sa misiune, îl asigurase colonelul Harutan Varian, zâmbind subțire și strâmb. Vanciu nu voise cu niciun chip să accepte. Îi pusese pe birou invitația la gala de recitaluri, subliniind cu marker roz, să sară în ochi, numele fiicei sale și lângă așezase o copie după certificatul de naștere al fetei. Să nu existe dubii. Sau suspiciunea de minciună. Ar fi putut cu ușurință obține un certificat medical de douăzeci și patru de ore, colici sau dureri de enurezis², de exemplu.

Pe colonel nu-l interesase. Datoria este datorie, domnule maior Vanciu, replicase armeanul. După această misiune, te recomand pentru gradul de locotenent-colonel. Să te pregătești pentru teste și examenul de grad. E ultima misiune ca maior!

Vanciu știa că o recomandare dă bine la dosar, după îndeplinirea unei sarcini. Dar auzise, din surse neoficiale, așa cum orice zvon plutește suav pe coridoarele Ministerului Apărării Naționale și șoaptele se infiltrează prin gaura cheii de cartelă și cod de intrare, că Harutan urma

1 FCSM, Facultatea de Comandă și Stat Major; FSA, Facultatea de Securitate și Apărare; CLS, Centrul de Limbi Străine de la Universitatea Națională de Apărare Carol I, București.

2 Enuresis (med.), boală care se manifestă prin pierderea necontrolată a urinei, în general în timpul somnului; incontinență urinară.

să fie promovată general de brigadă. O fi sau nu o fi având legătură cu misiunea din Cristian de Brașov, nu avea de unde să știe. Dar o putea bănuî.

Aseară, când își informase familia că urma să plece, primise o săpuneală de zile mari. Luiza urlase la el aproape isterică. Andreea îl privise cu ochii încrețoși de lacrimi și apoi fugise în camera ei, să plângă în voie. Alexandra încă nu venise de la meditații, iar Adrian plecase undeva cu prietenii de facultate.

Așa că înghițise doar muștrul uia la Luizei. Dacă ea ar fi fost comandant de armată, ar fi putut provoca multe infarcturi, ulcere de stomac, depresii, nevroze. Norocul lui că soția sa era un artist delicat, un pictor chiar foarte bine cotate pe piața europeană a artei. În pat, dorise s-o consoleze, fără reușită. Apoi stătuse mult timp trează, contemplând la idee că niciunul din membrii familiei sale nu-l înțelegea pe deplin.

De parcă el ar fi vrut cu tot dinadinsul să meargă la Brașov! Comandase un tort delicios și plătit o sumă frumoasă pentru închirierea unei săli de restaurant, unde, după recital, să petreacă de ziua fiicei mezine, împreună cu profesoara de pian, prieteni, părinți, vecini și mulți alții. Invitase și din partea armatei câțiva colegi. Iar acum era cuprins de frigul serii, lângă pădurea de brazi ce se pierdea în întuneric.

— Domn maior, reveni plutonierul. Domn locotenent a plecat acum și vine înapoi.

— Bine.

Intră în biroul sordid. Nu reușea să se încălzească. Cu toate că aborda o postură de dur, era doar un om ca toți

oamenii, cu nevoi și dorințe. I-ar fi prins bine un ceai fierbinte. O masă caldă și un fotoliu confortabil. Trebuia să meargă la baie, până nu făcea un blocaj renal. Ieși din nou. Băieții lui jucau fotbal de maidan, cu un pet gol de apă minerală.

— Domnu' maior, spuse plutonierul Garbură. Domnu' locotenent mi-a transmis să mă ocup de dumneavoastră.

Vanciu ridică din sprâncene.

— Veți înnopta la cazarmă și masa de seară vă așteaptă la popotă.

— Bine, repetă.

Subofițerul salută și intră. Îi sună telefonul.

— Alo.

— Să trăiți. Sunt căpitan doctor Macovei Petre, de la spitalul militar Brașov. Am fost informat despre prezența dumneavoastră la Cristian. Acum s-a terminat ședința și domnul colonel Nicolescu ne-a delegat, pe mine și pe căpitan biolog Rotaru Ioan, să participăm la misiune.

— Salut, mormăi Vanciu, cu fălcile încleștate, nu atât de frig cât de neplăcerea noutății.

— Măine dimineață, la prima oră, raportăm!

— Bine.

Închise. Salvă numărul și numele doctorului, știind că se va mai conversa cu el. Un medic și un biolog? Ce să facă ei într-o misiune militară? Plecau în Siria? Poate pe altă planetă?! Era sigur că Macovei era chirurg sau intern. Țștia sunt de obicei dislocați din spitalele militare. Odată fusese cu un ortoped într-o misiune, omul îi dăduse numai dureri de cap. Nu se pricepuse la medicină neam, doar la oase rupte.

Nici mâine nu se va întoarce la București, gândi. Iar o misiune confidențială? De care afla, ca de obicei, în ultima vreme, doar la locul faptei? Parcă începea să obosească. Servea țara de aproape treizeci de ani. Din momentul în care intrase la liceul militar din Breaza. Poate nu i-ar strica un pic de relaș, cum îi spunea Luiza. Muncă de birou, vacanțe mai bune, leafă mai mare.

Privi câteva minute jocul băieților, invidios, derulând în minte fraze și modalități despre cum să-și anunțe soția și copiii.



Luna octombrie debută cu o zi mizerabilă. Burnița subțire. Vântul ce cobora dinspre vârful Postăvaru mușca pielea obrazului și aducea lacrimi în ochi. În clasă era rece, încă nu se dăduse drumul la încălzire. Era prea devreme. Copiii stăteau zgribuliți, cei mai mulți îmbrăcați subțire. Ieri fusese o zi splendidă. Caldă, senină, îmbietoare, tocmai bună de o drumeție pe dealurile mici sau mari din valea și poiana Cristianului, prin pădure, până în Poiana Brașov.

După două săptămâni la noua școală din noua localitate, Amelia Ichim era deja cunoscută de colegii profesori, învățătoare, părinții cu care avusese prima ședință. Elevii o plăceau pentru că era naturală, deschisă și uneori glumeață. Depart de prototipul profesorului acru, sever, de care să-ți vină să fugi cât mai departe.

La ore povestea uneori despre călătoriile ei. Le spunea elevilor despre frumusețile naturale și construcțiile antice

pe care le văzuse, studiile și explorările întreprinse în diferite locuri, atât în România, cât și prin alte părți. Îi antrena în jocuri de imaginație, întreba unde dorea fiecare să meargă în vacanță, apoi explica formele de relief din zonele menționate, le vorbea despre orogeneză, îi amuza explicându-le diferite nume ale perioadelor geologice, Jurasic, după munții Jura, dintre Franța și Austria, Permian, după provincia Perm, din Rusia, Cambrian, după numele roman al Țării Galilor.

Ca să exemplifice, plecaseră weekend-ul trecut, cu clasa ei de elevi, la Râșnov. Urcaseră cu cabina din centrul orașului până la cetatea renovată, iar după vizită coborâseră pe jos, la Dino Park, unde cercetaseră dinozaur cu dinozaur. Amelia le explicase perioadele geologice, mediul natural, clima, vegetația și solurile, formele de relief și motivele dispariției gigantilor pământului. Se întorseseră din excursie pe seară, cu autobuzul de Brașov.

Tanti Marika venise la ea în cameră și-i adusese cina, o felie groasă de două degete de pâine de casă, unsă cu untură și presărată cu boia și pătrunjel. Pe tavă mai era un păhărel cu țuică. Amelia fusese atât de obosită încât, după ce dăduse țuica pe gât, adormise în timp ce gazda îi povestea cine știe ce...

Șezând pe scaunul de la catedră, le dăduse elevilor studiu personal, adică fiecare să citească ce voia, fie din lecția de geografie sau din alte materii sau chiar să tragă cu ochiul la noutățile postate pe facebook – elevii de clasa a V-a, din Cristian, erau mult mai moderni și mai tehnicizați decât cei de aceeași vârstă, din București, concluzionă

Amelia Ichim, răsfoind foile catalogului, citind cu atenție numele copiilor.

Azaria Dagmar, Barabas Robert, Cobuz Sofia Alexandra, Dorlean Sofia Elena, Eftim Sofia Maria, Ion Larisa Iulia, Ispate Miruna, Keresztes Szabolcs, Lipta Oana Roxana, Maier Ferdinand, Muntel Maia Maria, Muscelu David, Raab Andreea Raluca, Reghean Mihăiță, Stranțu Maria Sofia, Verza Adelin, Wächter Gerhild. Șaptesprezece elevi. Români, maghiari și germani. Nu existau clase diferențiate pe limbile materne.

Numai în Țara Bârsei poți întâlni o astfel de eterogenitate, consideră admirativ Amelia în gând. Comuna Cristian, din Mica Transilvania. *Neustadt im Burzenland* în germană sau *Keresztényfalva* în ungurește. Așezare care fusese înființată de coloniști germani, în prima jumătate a secolului XIII, precum și de către cavalerii teutoni veniți din Turingia, să apere granița de răsărit a regatului maghiar în fața invaziei tătarilor și a cumanilor, dar și pentru neprețuita valoare economică și, mai ales, strategico-politică a regiunii.

Dar nu teutonii fuseseră primii locuitori ai regiunii. Existase pe zona Cristianului o populație din timpurile dacice. În epoca romană, după încheierea războaielor cu dacii, din anul 106, castrul militar de la Cumidava, Cetatea de Pământ, fusese amplasat în interiorul triunghiului format din așezările de mai târziu ale cetăților Râșnov, Cristian și Vulcan. După retragerea armatei împăratului Aurelian, din anul 271, urmașii daco-romanilor fuseseră cei care luptaseră să stăvilească prădăciunile triburilor

migratoare, apărând așezarea de pe înălțimile dealurilor împădurite.

Înainte să decidă mutarea la Cristian de Brașov, constatase că mai există o localitate Cristian, în județul Sibiu; se documentase temeinic, din punct de vedere istoric și mai ales geografic. Ar fi putut alege între mai multe orașe, Codlea, Săcele sau Vulcan. Însă o interesa o anumită formațiune de rocă sedimentară din zona piemontului cuaternar, argila refractară de lângă Cristian, ca și depozitele calcaroase triasice și jurasice din câteva peșteri. În care, după informații neoficiale, secretizate, existau metale mineralizate în cristalinul metamorfic, cu punct de exploatare a platinei. Iar romanii aureliani cunoșteau despre acest metal prețios.

Sirena școlii sună pentru pauză și Amelia închise catalogul.

— Doamna profesoară, se ridică un băiețel. Ce pregătim pentru ora următoare?

— Ah, pentru ora următoare, reveni ea la realitate. Citiți lecția nouă. Sau, despre ce vreți să vorbim?

— Ne povestiți despre expedițiile dumneavoastră? Întrebă fetița din prima bancă.

— Care dintre ele?

— Păi... pe unde ați mai fost?

— Uite cum facem. Pentru lecția următoare, pregătiți voi tot ce știți despre dealurile și peșterile de la Cristian. E bine așa?

Elevii se uitară buimaci la ea.

— Adică noi să pregătim lecția? aruncă un băiat înalt, din spatele clasei.

— Cum te numești?

— Reghean Mihăiță.

— Bine, Mihăiță. Citiți din manual și de pe internet, apoi îmi spuneți despre dealuri, flora și fauna din zona Cristianului. A Țării Bârsei. Depresiunea intramontană a Brașovului, din Carpații de curbură.

— Dăm extemporal? întrebă o altă elevă.

— Hmm. Nu cred, dar mă mai gândesc la această propunere. Mergeți acum în pauză.

Amelia Ichim așteaptă să iasă toți copiii. La urmă, o fetiță se opri în fața ușii.

— Doamna profesoară, zise și-și ridică ochii verzi. Mama a spus să vă invit acasă la noi, mâine după masă, după școală.

— Da? Cum te cheamă?

— Azaria Dagmar.

— De ce mă cheamă mama ta? În mod obișnuit, eu sunt cea care chem părinții la școală.

— Da. Face mere coapte la cuptor.

— Poftim?

— Face mere coapte...

— Am înțeles. Dar de ce mă cheamă?

— Să mâncați mere coapte.

Amelia nu putu decât să clipească în fața acestei logici.

— Mama a zis să vă dau bilețelul acesta, și-i întinse o foaie de caiet împăturită, apoi o zbughi pe coridor, nepăsătoare.

Ajunsă în cancelarie, Amelia lăsă catalogul în raftul din dulap și despături hârtia.

Doamna profesoară de geografie, Amelia Ichim.

Bună ziua.

Sunt mama lui Azaria Dagmar, care este eleva d-vă la clasa a V-a B.

Vă invit să veniți mâine după școală la noi acasă, la adresa strada George Coșbuc nr. 147, este o poartă de fier vopsită în verde și se vede un nuc mare.

Vor veni și alte profesoare.

Vă servesc cu mere coapte de la noi din grădină.

Vă aștept. Mulțumesc.

Azaria Brigitte

Caligrafia era puțin dezordonată, neregulată, cu unele litere tremurate, altele apăsatate, de diferite mărimi, așternută de o persoană destul de instruită, dar neobișnuită cu scrisul de mână. Aruncă o privire prin sală, dar niciuna dintre colege nu părea s-o bage de seamă. Apoi văzu o hârtiuță exact ca ei, aruncată la întâmplare pe masa lungă a cancelariei.

— Scuză-mă, se apropie ea de profesoara de limba română, care ședea singură. Știi ceva despre această invitație? și-i întinse foaia.

— Ah, ai primit și tu? Așa face de șase ani!

— De șase ani? se gândi la eleva ei din clasa a V-a.

— Are șapte copii, toți au fost sau sunt la școala asta. În fiecare toamnă invită toată școala, profesori și învățătoare, la un fel de festival al străngerii recoltei. Merită să mergi!

— Este vreun obicei german?

— Cred că da, de vreme ce ea este nemțoaică. De fapt, săsoaică.

— Mi-am dat seama. Ce fel de nume o fi Azaria? Mă duce cu gândul la un nume evreiesc.

— Și este. Soțul ei e rabinul societății femeilor evreiești cristolovene și este și în consiliul local.

— Există evrei la Cristian?

— Puțini, câțiva, dar vin din Brașov sau din alte localități. Pentru ședințe sau ce au ei.

— Tu mergi, Corina, la doamna Azaria?

— Merg, cum să nu! Îl am în clasă pe unul din băieți, Ulrich și predau la alte clase unde mai sunt doi frați Azaria.

— Vrei să mergem împreună? Nu știu unde se află casa!

— Da, desigur. Ai ore până la cinci?

— Da.

— Și eu. Mergem după.

— Să le duc ceva, un cadou...

— Nu, să nici nu te gândești. S-ar ofensa.

— Să merg așa, cu mâna goală?

— Întreab-o pe Tanti Marika, la care stai în gazdă. Ea te va lămuri.



Cei doi lucrători forestieri își târșâiau cizmele de cauciuc pe drumul pietros. În borneu³ cărau diferite scule. Fiecare își ducea toporul sprijinit de umăr. Fumau și mergeau. La un ciot de brad, se opriră.

— Merje o răchie, vecine?

³ Borneu, raniță, sac de spate, din limba maghiară, borjú sau în dialect bornú, termen militar folosit în zona Transilvaniei.

— Merje, vecine!

Se așezară. Despachetară mâncarea și o sticlă cu băutură. Începură să înfulece și se cinstiră pe rând cu câte o înghițitură, până terminară tot. Aruncară hârtiile, pungile și sticla pe jos, apoi își reluară drumul, după care își aprinseră o țigară. Încălziți și moleșiți, în același timp, de rachiul băut, hotărâră să mai facă o pauză. Într-o oră ar fi ajuns acasă, prea devreme, șeful ocolului silvic i-ar fi luat la întrebări, iar ei nu făcuseră nimic din ce aveau programat pentru azi. În plus, duhneau a băutură.

Găsiră o jumătate de buștean pe marginea drumului. Se așezară și mai fumară.

— Băi, Țârcă, mai ai ceva răchituță?

— Ia să cotrobăie nenea în borju... ei, eh, iată! arată el o sticlă de jumătate de litru, ca pe un trofeu. Ce zici, Baboșe, îs tare?

— Tare, Țârcă, tare.

Deșurubă dopul, lăsă câteva picături să curgă pe jos.

— Pentru sufletu' lu' nea Mărghin, de s-o prăpădit iarna trecută.

— De ce-o murit, Țârcă, știi cumva?

Băură și se șterseră la gură.

— Apăi, noi om venit de la Moldova, de ceva vreme. Prin Reghin, la Ciuc, la Sfântu Gheorghe. Ne-o dat afară de pesti tot.

— Pen'ce?

— Zișeau c-om bee...

Râseră amândoi.

— De la Brașov ne-o trimis aișiașa, la Crîstian. Stîm de șeva ani. Până-n Piatra Craiului și-napoi e drumeag lung,

anevoios, cin-să ne verifice? Îs și alții, care fac șe-i nevoie, noi doar merjeam, țucsuiam, apoi mas prin vro poiată de pădure un'se pripășesc cerboaice... p-acolo l-o zdrențui ursu... da' ce măre fuse, frate, nu văzui așe urs de mare ce-o fost.

Bău cu sete câteva înghițituri, de parcă ar fi fost apă.

— Fie-i țârna ușoară, zise Țârcă și bău și el.

— L-o biruit păduraru', directoru' de la regie⁴, o chemat vânători din Brașov, l-au fugărit și l-au răpus... cu glonțe de pușcă adevărată... tare greu o fost...

— Fie-i țărâna ușoară, repetă Țârcă.

— Mai e ceva de înfulecat prin raniță?

— I-as' cotrobăim...

Scoase o pungă murdară și de acolo un colț de franzelă, o bucățică de tobă, câteva felii de parizer și un măr sfrijit. Cu un briceag ruginit îndepărtă coaja, iar partea stricată o aruncă pe jos.

Împărțiră frățeste, hăpăind, udând fiecare înghițitură cu câte-o gură de rachi.

— Mă Baboșe!

— Mâmm?

— Da' nu-ți aduși d-ale gurii? Toate astea costă mardei.

— Eh. Puțini pitaci.

— Nici eu nu-s mai avut. Cât ți-e leafa?

— Puțin.

— Cât?

— Șaptesutecincizeci bănuți.

⁴ Regia publică locală: Ocolul Silvic Bucegi, Piatra Craiului RA, localitatea Cristian, județul Brașov.

- ȚȚȚȚ. Puținței.
- Din car' dau douăzute juma' la cazare.
- Unde, băi?
- La Muncitori.
- Ce? Unde? În sat?
- Chiar lângă șientru îi o casă unde stă lucrători cu de ziua.
- Băi, Țârcă. Ia vino matale la ocol, ai o baracă de șase.
- Șase suflete?
- Dap.
- Coloșa băciui?
- De șeva ani.
- Departe-îi?
- No. Treci de șientru, merji spre Brașov, dai de o inter-sacție pe Eroilor, o ți dreapta, merji de treci de calea ferată, merji și merji colea, dai ocol la un dâmb spre stânga, mai merji o țără, vezi s-najungi l-Avicola și acolo-s iac-așa, barăcile de la ocolu'.
- Costă mult?
- Suta de parai pe lună.
- Baboșe fluieră lung și admirativ.
- Suta? Măculiță! Ieftinăciune.
- Îi. Merji de vorbești cu șăfu. Scrii o hârtie și ăia apro-bă, apăi te muți.
- Matale colo șezi?
- Dap. De vro trei anișori.
- Îi bine?
- Păi no d-apăi, șie să zâc... îi bine, ca la comun. D-ăi apă caldă, frijideriu, televizoriu... îi cald iarna. Îi bine, pen' d-aldea noi...

— Zi, Țârcă, matale mai ai pe șineva p-acas', la Moldova?
— Apăi, acu no. Îl bătrânu' s-o prăpădit, n-am fost la humare din lipsă de gologani. Muma o murit mai-nainte, încă nu plecasem din Săveni...

— Țârcă tată, ești din Săveni de Botșeni?

— Dap, măh.

— Eu mi-s din Vorona Măre, băi!

— La un băț aruncătură.

— Ai vint cu trinu'?

— Oi luat bani pe obligație...

— Șie obligație?

— Împrumut.

— Eu venit-am c-un neam, m-o aduse cu mașina.

— Bună treabă. Unde-i acu neamu' ăl tău?

— S-o fi prăpădit.

— Dumnezău să-l hodine.

— Măi Țârcă, tată. Ce de muște p-aci. Nu simțezi?

Dădu din mână.

— Apăi, nu știu șe să zâc... trag la hoit.

— Șie hoit?

Baboșe arată cu degetul întins spre marginea drumului.

— O mortăciune.

— Epure au șobolan?

— Poat fi ș-un mât.

— S-adună mușlițe.

— Iaca, vine mai multe.

— O zumzăraie întreagă!

— Hai s-o tuflim.

— Haida.

Se ridicară. Își luară ranițele, topoarele și sticla cu rachiu. Mai băură câte o înghițitură.

— Pftiu, făcu Țârcă.

— Șe-i?

— Mi-o intrat în gură.

— Scuipă.

— S-o dus pe gâtlej în jos.

— Scaldă cu niscaiva răchie.

Țârcă trase o gură și începu să tușească.

— Înșiet, ho, înșiet, îl bătu Baboșe pe spate.

— A dracu' pișcăcioși.

În fața lor se adunară câteva roiuri de insecte. Trecură printre ele, apoi începură să dea din mâini. Roiurile crescură, bâzâind în jurul lor. Iuțiră pasul. Însă insectele păreau să se țină de ei, înmulțindu-se, împresurându-i.

— Ai, tu-ți... zbieră Baboșe. M-onțepat-n ochi.

— Fuji, zbieră Țârcă.

Aruncară ranițele și topoarele pe jos. Începură să alerge, cât puteau de repede, pe jumătate beți. Baboșe se împiedică de o piatră și-l prinse pe Țârcă de haină, trăgându-l după el în jos. Se prăvăliră pe pantă, lovindu-se de trunchiuri, icnind.

Roiul negru de insecte tăbări peste ei, acoperindu-i în întregime. În mai puțin de jumătate de oră, din cei doi lucrători forestieri mai rămăsese ceva îmbrăcăminte, cizmele de cauciuc și sticla cu eticheta de rachiu. Din interiorul hainelor, la o pală de vânt, se puteau zări câteva oase pe care mai atârnavă ligamente sângerânde.

A doua zi, patrula regiei publice silvice descoperi cele două trupuri neînsuflețite pe sub drumul forestier. Alertară directorul ocolului și poliția din localitate. În două ore apăru la fața locului procuratura din Brașov și un medic de la medicina legală.

Țârcă și Baboșe neavând rude, cazul fu clasat fără tevatură. Ziarele nu publicară niciun cuvânt și niciun post de televiziune nu transmite nimic. Un zvon subțire ajunse printre cristoloveni, dar se stinse repede, nefiind alimentat. Ar fi fost sfâșiați de urși, lupi sau doar de câini. Sau muriseră de beți ce erau.

După cele șaptezeci și două de ore legale, pe care Țârcă și Baboșe le petrecură la morga spitalului clinic Brașov, trupurile lor, sau ce mai rămase din ele, fură învelite cu mare grijă în mai multe straturi de folie și apoi îndesate în sicrie ieftine. Primarul localității Cristian îi înmormântă pe bani publici, cu discreție.

Dar Nelu Gârbacea se crispă când primi copia rezultatului autopsiilor.



Merele coapte la cuptor, cu miere, unt și presărate cu nucă măcinată și scorțișoară fuseseră delicioase. Preparate în cel mai pur stil săsesc. Dar dacă ar fi fost doar atât. Se aflaseră prezenți mai toți profesorii și câțiva părinți. Se pusese masă mare, cu tot felul de bunătăți, aperitive și deserturi de care Amelia nu avea nici cea mai mică idee sau habar c-ar fi putut exista. Era mai ceva ca la o nuntă.

Cumpărase, totuși, o sticlă de vin pentru gazdă, însă, văzând belșugul așternut în fața ei, se gândise că poate nu fusese suficient acel amărât de vin îmbuteliat. Îi fusese jenă să întrebe vreo colegă dacă adusesese ceva și ce anume?! Câteva femei cu șorțuri și bonete albe, impecabile, serviseră la masa câmpenească, printre care și tanti Marika. Fusese pentru prima oară când auzise trei limbi diferite vorbite în același timp!

A doua zi, stând din nou la catedră, îi veni brusc o idee. Fără nicio legătură cu merele culese din livada de cinci hectare și sindrofia săsească din curtea familiei germano-evreiești Azaria. Pentru week-end-ul de peste două zile se anunța timp frumos, destul de călduț pentru luna octombrie și dorea, avea imperioasă nevoie să meargă într-o excursie.

Se gândi s-o invite pe colega de la catedra de limbă română, Corina Nemțeanu. Dar ea o refuză politicos, spunând că avea planuri cu familia. Singura și cea mai posibilă variantă se năruise. Nu cunoștea pe nimeni suficient de bine să-i adreseze o chemare la o plimbare mai lungă, să exploreze împrejurimile localității, cineva care să nu o frâneze sau să-i vorbească non-stop.

Luă în considerare să propună clasei. Chiar dacă nu mergeau toți elevii, poate reușea să adune cinci-șase copii. Să vină și cu părinții, ar fi chiar îmbucurător, adulții cunosc mai bine zona și se orientează altfel.

— Copii, zise cu voce tare. V-ar interesa să mergem sâmbătă într-o excursie?

— Unde, unde?

- Pe la dealurile Cristianului.
- Ăăă... se auzi un murmur dezaprobat.
- Unde vreți să mergem?
- La castelul Bran!
- La Dino Park!
- La Brașov!
- La mall!
- Hmm, făcu Amelia. Mă gândeam la o excursie tematică, de geografie. Voi cunoașteți dealurile de la Cristian? Cineva ridică două degete.
- Spune, Robert!
- Măguricea, Varnișa și Bisericuța, de acolo se poate ajunge la Râșnov și în Poiana Brașov.
- E mai simplu cu mașina, se băgă în vorbă Sofia Alexandra.
- Să mergem pe la Pârâul Rece, la Predeal, zise Larisa Ion.
- Tata are un microbuz cu nouă locuri, completă Oana Roxana.
- Și tata are unul, cu doisprezece locuri, se mândri Adelin.
- Taică-tu are tractor cu remorcă, se hlizi Sofia Elena.
- Tata are un Q 5 nou-nouț!
- Cumpărat la second hand din Ungaria!
- Râseră toți copiii.
- Ei, haideți, fiți serioși. Eu v-am făcut invitația. Vine cine dorește să participe. Puteți chema și un părinte cu voi.
- Mergem pe jos?

— Păi... e aici, în Cristian!

— Dar avem de mers un sfert de oră pe jos.

— Așa? Să vezi cât veți merge pe jos prin pădure! îi îmbărbătă Amelia.

Un băiat ridică brațul.

— Spune, Szabolcs.

— Doamna profesoară, fratele meu face off-road prin pădure.

— Da?

— Cu un Suzuki Samurai.

— Nu cred că ne vom încumeta la off-road.

— Da' și fratele meu coboară Bisericuța, cu bița! adaugă Robert.

— Ocolește forestiera?

— Nu, pe drumul abrupt, direct la Măguricea Mică.

— Copii, copii, încercă Amelia să-i tempereze. O expediție geografică de scurtă durată, pe dealurile care se văd și de la geamul școlii. Ce-i așa greu? Nu urcăm Postăvaru. Nu acum. La vară. Plecăm dimineața și ne întoarcem după-masă, înainte să se întunece. Nu-i bine așa?

— Ne dați un punct în plus la notă, dacă mergem?

Amelia se încruntă. Nu luase în calcul setea de a profita a elevilor.

— Bine. Primește un punct în plus la notă cel care vine în această excursie și care, atenție, scrie o scurtă compunere despre...

— Of, altă compunere! Nu suntem la română!

— Bine, fără compunere, cedă Amelia.

— Doamna profesoară, eu nu pot veni!

- De ce, Miruna?
- Merg la Făgăraș, la nunta vărului meu.
- Văru' ăla nebun? se hlizi Robert.
- Nebun ești tu! Nu-l cunoști.
- Ba cunosc un văr nebun de-al tău!
- Ăla-i altul.
- Ai un văr nebun?
- Uaou, ai nebuni în familie?
- E cu capu'?
- E trilu-lilu?

Dintr-odată se dezlănțui un vacarm de voci ascuțite, fiecare striga și râdea.

- Gata, ajunge, ajunge! Alo, liniște!

Ușa se deschise și apăru capul directorului.

- Ce se-ntâmplă aici?

În clasă se lăsă o liniște abruptă. Elevii se ridicară în picioare. Directorul Leonard Popică intră și se uită cu serietate la profesoara de geografie, apoi prin clasă.

- Se aude în toată școala! Deranjați orele!
- Domnule director, salută Amelia Ichim.
- E vreo problemă?
- Nu. Vorbim despre o expediție geografică.
- Expediție?
- Excursie.
- Când?
- Sâmbăta aceasta.
- Unde?
- Pe dealurile Cristianului.
- Și pentru asta faceți așa gălăgie?

- S-au entuziasmat copiii.
- Merge toată clasa?
- Așa aș vrea.
- Cine mai participă?
- Poate câțiva părinți.
- Eu pot veni?

Amelia se uită la omul mărunț, cu un cap mai scund decât ea.

- Desigur, spuse fără convingere.
- Sâmbăta asta?
- Da.
- Bine. Să mă înscrieți pe listă.
- Da.
- Vă pot conduce prin locuri frumoase. Cunosc aceste dealuri din copilărie.

- Minunat.
 - Am echipament de munte.
 - Foarte bine.
 - Jucăm un fotbal la Pășunat? întrebă clasa.
- Cei șase băieți zâmbiră fericiți.
- Da, da, da.
 - Facem echipe mixte. Câți sunteți în clasă?
 - Șaptezprezece, răspunse Mihăiță, șeful clasei.
 - Nouă contra nouă, cu mine cu tot. Doamna profesoară va fi arbitrul.
 - Eu nu mă pricep la fotbal, încercă să-i taie elanul.
 - E simplu. Numărați golurile.

Amelia se strâmbă. Își vedea deja planurile date peste cap.

- O fetiță este învoită, nu poate veni, spuse.
- Cine?
- Miruna Ispate.
- Atunci suntem nouă contra opt. Nu jucați și dumneavoastră, doamnă profesoară?
- Nu. Nu am jucat niciodată fotbal și nici nu...
- E timpul să învățați.
- Nu, nu, mulțumesc.
- Las' că ne descurcăm. Nu, Robert? Ferdi sau David, să aducă unul dintre voi mingea!
- Da, domnule director.
- Keresztes!
- Aici!
- S-aduci cele două plase!
- Da, domnu' profesor.
- Adelin! Mihăiță, s-aveți adidașii cu ținte!
- Da. Da.
- Domnule director, se amestecă Amelia în discuție. Vă rog, nu e oră de sport. E o excursie cu tematică geografică. Nu puteți juca altădată fotbal?
- Doamnă profesoară! Orice ieșire în aer liber se lasă musai cu un fotbal.
- Știu că sunteți profesor de sport...
- Educație fizică și sport, o corectă directorul și își îndreptă spatele, dar tot scund rămase.
- Chiar și așa. Excursia e o lecție de geografie, unde descoperim componența solului, roci sedimentare, marne, flora, fauna...
- Jucăm fotbal în pauză! nu se lasă directorul. Știți că avem echipă de fotbal de fete? Clasele a VII-a și a VIII-a.

— Mă bucur.

Amelia știa deja că excursia ei era compromisă.

— Copii, vă rog să invitați și părinții să ne însoțească, spuse ea. Vă îmbrăcați sport, luați ceva gros cu voi, sandwichuri, apă, cel mai bine ar fi un termos cu ceai cald...

— Eu nu am termos, zise Ferdinand, pe un ton de parcă s-ar fi mândrit.

— Într-o sticlă de plastic de jumătate de litru este foarte bine. Să aveți la voi șervețele, poate un fruct și pungi pentru gunoi.

— La ce oră plecăm?

— Cred că la zece ar fi bine.

— Ne adunăm în curtea școlii?

— În fața școlii. De acolo pornim.

— Cine face lista cu prezența?

— Tu faci, Mihăiță. Sau cine vrea.

— Pot să aduc sandwich cu friptură rece? întrebă Adelin.

— Cu ce vrei și ce-ți place. Nu uitați. Încălțăminte închisă, nu teniși. Hanorac cu glugă. Nu aduceți multe lucruri, să nu cărați degeaba. Ne vedem sâmbătă, la ora zece fără zece minute, în fața școlii.

— Da, răsună un cor de voci.

Se auzi soneria pentru pauză. Amelia Ichim răsuflă ușurată. Ieși după director, cu catalogul sub braț. Îi venea să înjure. Așa, ca o doamnă ce era.



Primarul chemă edilii obștei la o ședință cu ușile închise. Cu toate că era un om mai mult decât masiv, avea

fața trasă și privirea sumbră. Nu era crispat, doar iritat. Și asudat. Erau prezenți doar o treime din cei care de obicei participau la ședințele primăriei. Viceprimarul, câțiva consilieri locali chemați, șeful secției de poliție și directorul ocolului silvic. Fără secretara care să consemneze în condica ședinței. Pe ordinea de zi figura doar un singur punct. Cele două decese din zilele trecute.

Primarul Nelu Gârbacea scoase două foi de hârtie dintr-o mapă cu coperti negre, fără antetul primăriei.

— Hadeți să vorbim pe șleau, deschise el discuția. Avem doi morți, în circumstanțe cel puțin ciudate. Știți despre ce este vorba. Procuratura și autoritățile de la Brașov au închis cazul în timp record. Ne-au presat cu înhumarea celor doi. Prin niște cunoștințe de-ale mele personale și ceva atenții, că așa funcționează sistemul, și voi faceți la fel, am obținut aceste copii ale certificatelor de autopsie. Luați și citiți.

— Dar cauza morții nu a fost din cauza băuturii? Întrebă o consilieră.

— Cauză de cauză, pufni primarul. Da, erau doi bețivani, dar au murit din alte cauze.

— Care ar fi? Întrebă un consilier.

— Domnu' director de ocol silvic, ia și citește. Cu voce tare.

Directorul luă cele două file. Își puse ochelarii.

— Certificat medical constatator al decesului. Dar nu pot citi așa ceva.

— Corect, zise primarul. Uite ce scrie mai jos, acolo, la paragraful trei.

— Cauza morții este suspectă.

— Corect. Nu s-a efectuat nicio anchetă. Nu s-au anunțat organele judiciare. Nu s-au elucidat cauzele reale ale morții.

— De ce e moartea celor doi suspectă? întrebă un alt consilier.

— Eu de unde să știu? Poate pentru că au fost mâncați?

— Mâncați? Să fim serioși. Urși sau lupii nu mănâncă oameni. Îi sfâșie, dar nu-i mănâncă, explică un consilier mai tânăr. Bursuci? Ratonii? Șobolani?

— Vreți să vedeți poze? Na, luați d-aici!

Primarul aruncă pe masă câteva fotografii, care alunecară pe suprafața lustruită și se opriră sub formă de evantai. O singură privire fu mai mult decât edificatoare.

— Uou! Pfui! Îhh! Bleahh! și corul de onomatopee continuă.

— Dragi consilieri, îi întrerupse Gârbacea. Ce credeți că a putut face așa ceva?

Viceprimarul trase mai aproape, cu două degete, una din poze. O privi câteva secunde cu atenție, în timp ce în sala de consiliu se lăsă liniștea.

— S-au intoxicat cu deprimante ale SNC⁵, colaps cardio-respirator. De rest s-au ocupat rozătoarele, decretă el.

— Știi tu? se auzi o voce ironică din partea opusă a mesei. Ce, ești doctor?

— Cu regret constat faptul că, după ce nu-mi cunoașteți meseria, o și ignorați, răspunse cu o voce plăcută.

— Cum să ignori ceva ce nu știi? veni întrebarea unui alt consilier.

⁵ SNC, sistem nervos central.

— Victore, da' ia zi tu, ce meserie ai, dom'le? se întoarse spre el unul din consilierii mai în vârstă.

— Sunt medic psihiatru.

După o clipă de stupefacție, majoritatea celor prezenți pufniră în râs.

— Psihiatru? Doctor de nebuni?

— Ce-a zis, fizioterapist? se interesă o consilieră, poate cea mai în vârstă din sală.

— A, eu știu, zâmbi o consilieră tinerică. Ai cabinetul pe Crișan, nu?

— În Brașov?

— Da, în Brașov, pe strada Crișan. Vă invit pe toți să-mi vizitați cabinetul. După ce faceți programare, desigur. Cred că fiecare dintre voi are nevoie de o consultație, pardon, o discuție particulară, am și un aparat cu care vă pot vindeca depresia!

Cu un gest de supercrupier, împărți cu iuțeală cărți de vizită.

— Ne-am îmbârligat în ceva care nu ne privește, zise un alt consilier. Băieții, este știut, erau bețivani notorii. S-au intoxicat de la băutură.

— Nu ar fi murit ei de o dușcă de țuică, zise un altul.

— Suspectă este moartea lor și mai suspectă este graba celor de la Brașov să închidă cazul! decretă primarul.

— Domn primar, doar n-o să cerem noi să se deschidă o anchetă! Ar fi prea multă bătaie de cap!

— Și-i lăsăm pe băieți morți de o crimă?

— Crimă? Ce crimă? Haide, domn primar, cine să-i omoare?

— Corect.

— Și de ce?

— Corect și asta.

— Pentru asta ne-ai chemat azi la ședință?

— Avem alte treburi de făcut.

— Ce treburi? Nu e asta una din treburile voastre, stimați domni și doamne consilieri?

— Și ce să facem? Să mergem la procuratură, la consiliul județean, unde? Și să cerem ce? Să deshumăm două cadavre care au murit în pădure, de la consumul excesiv de alcool? Ne facem de râs!

— Domnule consilier Pințea, strigă primarul. Te-aș da afară de la ședință, dar nu pot. Poți trăi cu sufletul îndoit, dacă a fost crimă?

— Da, pot! Ce mă privește pe mine să mă leg la cap pentru doi bețivi? Domnule director, de ce ai angajat doi bețivi? Tămaș, directorul ocolului silvic, tăcea.

— Uite ce răspuns bun. Asta spune totul.

— Domnule primar, cu tot respectul, interveni altcineva. Hai să terminăm ședința asta fără rost. Păcat că au murit. N-ar fi trebuit să bea așa de mult.

— Ziceți că e fără rost? Dacă ți-ar fi murit fratele din cauze suspecte, ai fi răsturnat fiecare piatră să afli de ce. Nu?

— Să nu confundăm lucrurile. Fratele meu nu bea.

— Tocmai. Dacă cineva i-ar fi injectat ceva și ar fi murit, suspect, ros de animalele sau țăntarii pădurii, ce te făceai?

— Doamne ferește!

— Corect. Cu ce suntăștia doi nenorociți mai prejos de fratele dumitale?

— Ei! Nu-i poți compara. Fratele meu este un inginer respectabil, la o firmă respectabilă.

— Așa. Și dacă murea subit, suspect?

— Atunci, da, făceam tărăboi să aflu de ce.

— Dar băieții noștri de ce nu pot avea parte de o moarte respectabilă? Hă? Că erau vai de capul lor și-și duceau viața cum puteau?

— Erau bețivi! Să încheiem ședința. Eu am plecat!

— Bețivii nu sunt oameni? Doamna consilier, fratele dumitale mai e internat la dezalcoolizare și comportament agresiv?

— Ah, de ce te legi de mine, domnule primar? se scandaliză consiliera în cauză.

— Nu de dumneata mă leg. A omorât un om pe stradă, a dat cu mașina peste el, că era beat mort la volan. Acum e bine-merci la psihiatrie. Întreabă-l pe Victor, e doctor de nebuni.

— Domnule primar!

— Ce, nu-i așa? Ai tras sfori să nu fie băgat la zdup. Mai bine nebun decât pușcăriaș! Halal.

— Hai să nu ne atacăm unii pe alții. De fapt, domnule primar, în ce constă această ședință? interveni altcineva.

— Corect. Vreau să aflăm motivele pentru care cei doi, Țărcă Paraschiv și Baboșe Nichifor, au murit în pădure. În pădurea noastră, a Cristianului. Domnule agent șef principal de poliție. Ai ajuns primul la fața locului. Ce ai văzut?

— Două leșuri, zise șeful.

— Asta știm. Cum i-ai găsit?

— Mai lasă, domn primar, se băgă un altul în vorbă. Procuratura i-a luat declarația, ce mai!

— Ce ai declarat la procuratură, domnule polițist Agache?

— Ce am văzut.

— Zi-ne și nouă ce ai văzut, să nu murim proști! Te-a întrebat și poliția din Brașov. Ce le-ai spus?

— Domn primar, ridică vocea consiliera tânără. Vrei s-o faci pe detectivu'? Cum îl chema pe ăla, Zerloc Olms? și râse subțire.

— Loredana, nu te hlizi, o admonestă primarul. Ești tu nepoată-mea, dar nu deschizi gura.

— Sau ălalt, cum îi zicea?

— Mă lași? Acum, serios, domn polițist, ne poți arăta procesul verbal?

— Vi-l arăt, cum nu, dar nu-l am la mine.

— Mi-l trimiți pe mail. Ce ai scris?

— Am constatat moartea a doi cetățeni, cu legitimații de la Regia ocolului silvic Cristian. Nu-i cunoșteam, am găsit legitimațiile în buzunare.

— Cine i-a găsit?

— Patrula ocolului silvic.

— Domn director, se întoarce primarul spre director. Ai fost la fața locului. Ce-ai văzut?

— Domnule primar, cred că nu voi uita niciodată în viața mea ce am văzut acolo. Mai găsesc prin păduri leșuri de animale mâncate de alte animale. Acu vreo trei ani am găsit și pe unul spânzurat de o cracă, dar așa ceva... își clătină capul, cu buzele strânse.

— Zi! Ce?

— I-au eviscerat, exclamă unul dintre consilieri, privind pozele.

— Mai rău. Au fost, pur și simplu, devorați.

— Adică?

— Adică! Le-au fost mâncate toate organele, carnea, tot. În afară de oase. Și haine.

— Poate un urs să facă așa ceva?

— Nu. Ursul atacă doar dacă e provocat, dacă are pui sau dacă-i foarte foame. Dar nu mănâncă leșuri de oameni decât în cazuri excepționale. La fel și lupii.

— Ca acum?

— Nu. Medicul legist a spus că n-a mai întâlnit așa ceva. Nu sunt urme de mușcătură sau de rupere. Citiți raportul autopsiei.

Privirile tuturor se îndreptară spre cele două foi din fața directorului ocolului silvic.

— Și-atunci, ce i-o fi mâncat? întrebă retoric primarul.

— Extratereștri, spuse Loredana, consiliera nepoată a primarului.

— Corect, exclamă acesta. Mai vine și muma pădurii și suntem toți. Uite ce vă propun. Haideți să mergem în pădure, la locul faptei, să vedem cu ochii noștri.

— Ce să vezi? I-ai înmormântat de ieri.

— Credeți că veți găsi ceva acolo?

— Poate niște indicii ca în Bondjeimsbond...

— Oameni buni! se răsti primarul. Nu oblig pe nimeni. Să fie clar. Eu mă duc. Să văd cu ochii mei ce și cum. Cei doi, cu toate că nu erau cristoloveni, erau oameni din obștea noastră. Munceau aici și primeau leafa de aici, unde își

plăteau taxele și impozitele. Erau cetățenii noștri, chiar dacă nu aveau buletin de Cristian! Un pic de respect, ce naiba!

— Domnule primar, după-masă aveți ședință la Brașov, îi aminti viceprimarul.

— A dracu', ce-am uitat! se plesni primarul cu palma peste frunte. Corect. Merg mâine. E sâmbătă, ies cu cățelu' la plimbare.

— Să nu ți-l pape ursu'... zâmbi consiliera mai în vârstă.

— Nu pe ciobănescu' meu. Poate pe potaia dumitale! i-o întoarse Nelu Gârbacea.



Câțiva oameni ședeau în sala de ședințe. Era frig, li se vedeau aburii respirației. Vanciu luase un tricou sub cămașă, ceea ce nu-l ferea, totuși, de rece. După cum promisese, căpitanul doctor și căpitanul biolog de la spitalul militar din Brașov erau prezenți. Păreau frați, dacă nu siamezi, cel puțin gemeni. De statură obișnuită, tunși foarte scurt, cu ten mai bronzat. Arătau la fel.

Neplăcerea cea mai mare o constituia prezența bătrânului Nicolescu Atanasie, colonelul brașovean de care se fereau cam toți. Înalt, uscat ca o prună stafidită, era spaima tuturor, chiar și a generalului Nedelcu. Avea o voce seacă, spartă, care te răcăia urât la auz. La jumătate de an distanță de pensionare, se purta ca un adevărat leu, intransigent și inflexibil. Ce căuta un om ca el într-o astfel de misiune, se întrebă Vanciu.

Terminară discuțiile în timp record. Douăzeci de minute. Poate îi era frig și colonelului, sala austeră de ședințe din unitatea militară nu se compara cu căldura biroului său de la Centru. Sau poate că așa era maniera lui de a trata lucrurile. Scurt și la obiect. Nicolescu păru bine informat. În câteva cuvinte trasă obligațiile fiecăruia, împărțindu-i în două grupe, cu scopuri precise. Probabil primise mai din timp dosarul de la București, îl studiasse și formase schița tactică pe care să se bazeze strategia de abordare. Eficient și militărește.

Doctorul și biologul, ca și grupul lui Vanciu, de altfel, primiră echipament complet, de la lenjerie la hanorac, de la ochelari balistici la bocanci. Tocmai bine, pentru că prima zi a lunii octombrie era una foarte, dar foarte rece, ca ianuarie în București. Li se dădură mai multe seturi de combinezoane aseptice. La dracu', mârâise maiorul Vanciu Daniel.

În timpul ședinței, personalul cazarmei Cristian descărcase materialele aduse din capitală. După plecarea colonelului Nicolescu, toată lumea răsuflase ușurată și micul dejun păru un regal de bucate. Îmbrăcați în noile echipamente, detașamentul maiorului se alinie în curtea cazarmei.

— Bună dimineața, strigă maiorul Vanciu.

— Să trăiți, zbieră grupul de militari.

Erau prezenți locotenent Zgribuc Loredan, căpitan doctor Macovei Petre, căpitan biolog Rotaru Ioan, plutonier adjutant șef Garbura Gabriel, doi sergenți, maiștri militari, alte cadre ale armatei, personal auxiliar și militari

ai bazei cristolovene. Un total de șaizeci și cinci de oameni, dintre care patruzeci combatanți. Peste care Vanciu se simțea ca împăratul lumii.

Erau echipați de parcă s-ar fi dus în mijlocul unui epicentru de bombardament cu arme chimice. Ca să nu trezească suspiciunea localnicilor sau a altor priviri iscoditoare nedorite, începură un urcuș destul de greu, pe coasta vestică a Dealului de Sus, mergând direct prin Pădurea lui Ion, ocolind drumul forestier și potecile bătătorite. Mergeau în pas alert, fiecare cărându-și rucsacul, echipamentul personal și armele din dotare. Vanciu știa că nu era un antrenament. Era o misiune în toată puterea cuvântului și a faptei. Luiza îl va înjura un secol de acum înainte și-i va aminti, cu reproșuri grave, despre lipsa sa de la recitalul Andreei și ziua ei de naștere.

Nu îndrăznise să-i telefoneze, s-o întrebe despre cele două evenimente. Maiorul trebuia să se concentreze la ceea ce avea de făcut. Cu toate că Luiza era mai mult decât înțelegătoare, câteodată izbucnea și-și vărsa nervii pe el. „Îmi bag picioarele – și altceva, dar n-am! – în toată chestia asta militară a ta! De ce nu te transferi la catedră, să predai, Dani? Cum fac alții și le merge bine. Te mănâncă-n cur să te dai mare, ce, crezi că ești Rambo? Ai trei copii, pentru numele lui Dumnezeu! Nici nu mai ești așa de tânăr, să te dai mare la fete! Sau... mai știi?!“

„Luiza, termină”, îi răspundea, iritat și frustrat de faptul că nu-l înțelegea. Uneori îi părea că nici nu depune vreun efort, ce efort, nici nu se sinchisea de prezența lui acasă. Parcă ar fi deranjat-o. Parcă nu s-ar mai comporta

cu aceeași destindere. Ceva o ținea crispată. „Te pomeni că o fi având ea pe cineva și mă acuză pe mine? Să-și acopere urmele? De ce ar face așa ceva? Doar nu am fost plecat cu lunile prin cine știe ce țară în război! Nu am lipsit niciodată mai mult de o săptămână de acasă! Apoi îmi face tărahoi când sunt trimis în misiuni! Misiuni de o zi sau două! Da, drept e că ziua Andreei și recitalul de pian au căzut cum nu se poate mai prost, dar... stai un pic, Andreea n-are nicio vină că s-a născut tocmai în ziua aceea. Nimeni nu este vinovat de nimic. Nici măcar eu, care am picat de fraier... hââm mdah, ar putea să fie vina mea, dacă mă arătam ferm, nu mă mai trimitea... de unde să bănuie că un drum la Brașov se transformă într-o ditamai misiune secretă? De unde să știu? Poate, după misiunea asta, Harutan se va ține de cuvânt și mă va propune pentru gradul de colonel. Atunci mă retrag din activ și merg la catedră... să fiu mai aproape de copii, Alexandra are bacul și intrarea la facultate, Adrian trece anul trei, apoi puștoaica de Andreea, cu pianul ei... voi putea fi mai prezent în viața lor, lângă Luiza...”

Locotenentul Zgribuc, care conducea detașamentul, fiindcă știa drumul și zona, semnaliză oprirea. Maiorul Vanciu, absorbit de gânduri și de monologul său interior, mai să se lovească de ranița celui din fața lui. Se aflau în pădurea de brazi, înseamnă că urcaseră. Își privi ceasul și văzu că meraseră ceva mai mult de o oră. Inspiră pe nas aerul tare, rece, de la munte și-i plăcu ce simți, aproape ca un fel de beatitudine spre adrenalină, care-i dădu o senzație de ușoară amețeală. De la aer și mersul rapid.

În următoarea clipă uitase deja de nemulțumirile Ștefaniei, de ziua fiicei sale, de bacalaureatul Alexandrei, de motocicletă pe care i-o promisese lui Adrian, de faptul că făgăduise surorii sale să treacă pe la ei, să vorbească cu soțul acesteia despre... nici nu mai știa ce, pentru că subiectul nu-l interesase deloc. Avea el suficiente griji personale, profesionale și familiale, ca să se mai ocupe și de neîmplinirile sufletești ale altora.

Brusc, mai multe păsări zburătăciră printre crengile brazilor și se ridicară în stol spre cer. Aproape toți își feriră capul, de parcă i-ar fi putut lovi cu aripile lor. Într-o parte se strecura o rază de soare printre nori și brazi, poleind micuța poiană lângă care se opriră cu o trenă de lumină aurie. Părea o imagine ireală, de vis, parcă desprinsă dintr-o carte de basme. La marginea poieniței se ridica o movilă de pământ ce părea de curând săpată.

Grupul de militari înconjură groapa aceea, relativ largă. Priviră în ea. Era adâncă, aidoma unui puț de fântână. Se vedea că nu fusese săpată de mână de om, circumferința era netedă, nu se folosisese acolo târnăcop, hârleț sau lopată. Poate o foreză cilindrică, ceva care scosesse pământul cum se scoate un dop dintr-o sticlă. Își dădură jos rucsacurile și începură să se pregătească pentru activitatea care-i adusesese în acel loc. Montară cu repeziciune un scripete mobil, îl fixară cu cabluri și-l ancorară de trunchiuri de brazi. Doi dintre soldați țesară buza puțului și o acoperiră cu o folie din plastic gros, creând un prag. Desfășurară o scară telescopică și-i dădură drumul în adâncime.



Marfarul lung intră încet pe linia auxiliară și se opri în fața Depozitului 920 Carburanți-Lubrifianți Cristian, aflat în subordinea Bazei 91 Logistică a Forțelor Aeriene Române. Garnitura, compusă din 23 de vagoane cisternă de 85,6 metri cubi fiecare, transporta produse petroliere albe, benzine, petrol și motorină.

Lângă rampa de păcură și uleiuri lubrifiante staționa un alt tren de marfă, unde se descărca combustibilul în rezervoarele uriașe de o sută de mii de metri cubi și în batalurile laterale. Un Eurocopter negru de la baza Cobrex Brașov de la Aeronautică Civilă zbura la mică înălțime, supraveghind activitatea depozitului. După ce survolă de două ori arealul, elicopterul se îndepărtă, îndoind vârfurile brazilor și vâlcărind coroanele stejarilor seculari.

Un soare leneș încălzea amiaza. Aerul vibra de la vaporii denși scăpați din supapele de respirație ale cuvelor. Întregul parc de rezervoare parcă plutea deasupra pământului, ca într-un lichid translucid.

— Gogule, treci la trei! zbieră o voce.

— Șefu', n-am terminat aici!

— Hai, grabă! Uite și tu ce avem la descărcat.

— Da, șefu'!

— Nu vreau să mă prindă noaptea, adăugă Valer Chițu, fără ca Gogu să-l audă.

Șeful înșurubă capacul conductei și puse acul de siguranță. Trase cu dinții de mânășă, era obișnuit cu gustul viu, înțepător, al benzinei. Apasă butonul de emisie al stației portative prinsă pe umărul stâng.

— Vasilica lu' tata, ce naiba faci, dom'le, atâta timp?

— Șefu', se auzi o voce printre hârâiturile stației. Acu' venim. Mintenaș.

— Haida odată, avem multă treabă.

Peste câteva minute apăru un grup de cinci-șase muncitori, în salopete, venind dinspre izvor, de la fântâna Nișchii. Unul dintre ei își flutură mâna, apoi se apucară de treabă, manevrând cisternele marfarului abia sosit.

— Să-mi bag... strigă unul dintre ei, dându-se un pas în spate.

— Ce-i bă, Nicușoare? Ți-ai văzut fața? râse cel de lângă el, un om mai în vârstă.

Se adunară cu toții. Priviră spre cuva de pe care tocmai îndepărtaseră capacul. După câteva clipe de uluire, se retraseră îngroziți, unii chiar ținându-se de nas.

— Șefu', strigă cel mai apropiat de zidul de jos.

— Ce-i? strigă înapoi Valer.

— Hai să vezi ceva!

— Ce, mă? Lasă-mă, că am treabă!

— Șefu'. Îi groasă rău!

— Ce, mă?

— Îs niște oase în cuva trei patru!

— Ce zici?!

Dar nu mai așteptă răspuns. Își aruncă mânușile jos, sări peste bordură și ocoli gardul de sârmă, cu pași repezi. Nu-i convenea deloc această întrerupere. Dorea să termine treaba până diseară, când avea program. Un program special. Numai gândindu-se și inima începu să-i bată mai tare. În sertarul șifonierului de acasă avea o

cutiuță cu un ineluș. Îl costase leafa pe trei luni, rămăsese lefter de fusese nevoit să ceară împrumut de la maică-sa, pentru că era seara în care avea s-o ceară de nevastă pe Georgeta. Drăguța de ea... Tuța lui!

— Șefu'...

Oamenii se dădură mai în spate. Valer Chițu se aplecă, privi pe fundul imensului vas și se apucă de nas.

— Phiuu... fu... mă-sa... ce-s alea? Oase? Cine le-a aruncat, că vă mânc de vii! Năpârcă, Solzosule, ce-s bancurile astea?

— Șefu', șefu'... noi n-am făcut nimic! Acum am venit, am decopertat, asta am găsit.

— Bine că n-am turnat combustibilul peste!

— Șefu', să intru și să scot oasele alea de-acolo? se oferi un tânăr.

Valer se gândi o clipă, mușcându-și buzele.

— Nu. Lasă-le pe loc. Pune capacul. Închideți sigiliile.

— Șefu', da' cuva-i goală!

— Mă duc la director. Nu vă atingeți de nimic. Până nu vine directorul, nici nu vă apropiați. Verificați celelalte rezervoare și batalurile. Dacă mai găsiți ceva, chiar și un fir de praf, închideți și sigilați. Asta-i chestie de procuratură. Ați înțeles? Fu... mă-sii de încurcătură! Opriți orice manevră, până la noi ordine.

— Nu mai descărcăm nimic?

— Nimic. Opriți lucrul.

— Șefu'... dar...

— Pe răspunderea mea. Opriți lucru', dar nu cumva să plece vreunul din voi acasă. Aici stați, de e nevoie și peste noapte.

Plecă amărât și nervos, înjurând cu voce tare. Cum s-o amâne pe Tuța lui?

Telefonă la Brașov, dar directorul cel mare era plecat într-o deplasare în interes de serviciu, undeva prin Europa. Directorul-adjunct era la București și secretara îl informă că nu avea cu cine sta de vorbă decât peste o săptămână, cel mai curând. Valer se plimbă prin biroul depozitului, neștiind ce să facă și cum să procedeze. Era el șeful, dar această situație îl depășea cu totul. Cum să fie oase, de fapt, un schelet întreg, din câte văzuse, pe fundul unui ditamai rezervorului? Primul gând fu că se înfăptuise o crimă. Dar nu. Doar ieri fuseseră cuvele spălate și degresate, pentru transportul de azi. Nimeni nu găsisese nimic.

Iar oasele scheletului păreau... hmm, nu se putea ca un corp să se descompună în totalitate în numai două ore, nici dacă era cufundat într-o baie de acid sulfuric... o fi pus cineva scheletul acolo, așa, să le joace o festă? Dar cine? Erau ei, băieții, cum erau, dar pe niciunul nu-l ducea capul să facă o astfel de farsă... nu la locul de muncă, nu la rezervoare. Știau cu toții că dacă nu erau atenți, își puteau pierde chiar și viața. Cu asta nu te joci. Să se fi strecurat cineva de afară, cine?, să pună oasele... Nu, era prea absurd, apoi mai erau și paznicii, camerele de filmat, tot depozitul exterior era luminat noaptea la fel ca ziua... ce să fie, oare?

Să fie scheletul din plastic? De ce să-l azvârle într-un container? Dacă nu l-ar fi observat nimeni, turnau lubrifianul peste el și asta era. Nu, nu, își zise Valer. Trebuie

să fie ceva mai complicat. Să fie un test care să le verifice vigilența? Poate, dacă ar fi fost prin Danemarca sau altă țară. Ce să facă? Cui să-i spună? Cui i-ar intra în competență o astfel de situație?

Parcurse tabelul prins de perete cu numerele de telefon în caz de ceva. Ambulanța. Pompierii voluntari. Gaz metan. Apa. Primăria. Depanare. Serviciul de internet și telefonie. Protecția consumatorului. Ei, uite, acel ceva era acum real și se confrunta cu el. Pe cine să sune? Pe cine să sune? Apoi văzu, în josul paginii: UM Cristian, avarii, locotenent Zgribuc Loredan. UM Cristian, colonel Grumeza Florin, comandant.

Depozitul de carburanți oricum aparținea de unitatea militară a Bazei nouăzeci și unu Logistică. Răspunse vocea suavă a secretarei. Dacă nu ar fi știut că aparținea doamnei Anca Vătăfoiu, în prag de pensionare, s-ar fi fâstâcit. Ceru cu comandantul și-i spuse acestuia descoperirea pe care o făcuse colegul, despre oasele găsite în cuva trei patru. Primi instrucțiunile pe care le dăduse și el. Să sigileze totul, să oprească lucrul și să aștepte sosirea militarilor.

Valer Chițu răsuflă ușurat. Procedase bine. Apoi își sună logodnica, să-i explice de ce nu mai putea ajunge la întâlnirea fixată, la restaurantul Gaura Dulce, de pe strada Hirscher, din Brașov. Georgeta nu prea înțelese și plânse la telefon, acuzându-l că se răzgândise și-l acuză, supărată, că-și găsisse pe alta. Plin de amărăciune și îngrijorare, Valer închise și se duse înapoi la echipa sa, băieții de la descărcare.



Amelia Ichim mergea pe potecuță, cu grupul de fete din clasa ei. Băieții se țineau după Leonard Popică, directorul profesor de sport, sporovăind și râzând. Alaiul se încheia cu mamele care veniseră să participe la excursie. Printre care și tanti Marika, cu toate că nu avea niciun copil la școala gimnazială din localitate. Femeia era omniprezentă, foarte activă și căra un rucsac plin de sandwich-uri, fursecuri făcute de ea și suc natural din zmeura culeasă vara, din grădina ei.

Câinele pe care-l văzuse de nenumărate ori în curtea școlii și pe stradă îi însoțea, dând neobosit din coada lui stufoasă, cu blana lungă și îmbârligată. Nu-l băga nimeni de seamă, ca și cum nici n-ar fi fost cu ei. Se mai oprea pe ici, pe colo, lângă un trunchi de copac, lângă un tufiș, mirosea frunzele sau rădăcinile, apoi își continua netulburat drumul. Se părea că nimănui nu-i era frică de el, dacă-l ignorau chiar atât de vizibil. Dar nici prietenoși nu erau cu el. Poate pentru că era murdar și neîngrijit? Pentru că blana lui duhnea? Dar cățelul era vesel. Avea o ureche puțin clăpăugă, care la fiecare pas sau salt îl lovea ușor peste ochiul drept. Însă nu-l deranja. Părea obișnuit.

Directorul școlii, poreclit Leo di Pică, de la numele său Leonard Popică în combinație cu un actor holywoodian, pășea plin de voie bună alături de grupul băieților, ducând sub braț, ca pe un trofeu, o minge de fotbal. Cunoștea foarte bine potecile dealurilor printre stejarii seculari ai zonei. Părăsiră cărăruia noroioasă și ieșiră pe drumul

forestier cu pietriș, unde se opriră pentru o scurtă pauză, ca elevii să poată mânca ce-și adusese fiecare de acasă și din bunătățile de la tanti Marika, cea care servea, zâmbitoare și mândră, pe toată lumea, mai ales pe mamele însoțitoare, cu preparatele ei.

— No ia, să crești în mare! Papă, să prinzi de putere! Vero, rețeta de piept de curcan eu dau la tine. Jumulește curcan, pui în baie, trei zi și noapte, apoi fumezi un picuț carnea și te pui la frigidere. După ala scoți și-i ca brânza de mole. Bați cu ciocanu, apoi juma de oră la cuptor, stingi focu și mai lași până mâine. Este... țțț, să vezi! Ia, papă din asta! și-i întinse un sandwich celei numită Vero.

Câteva mame se îndepărtară, să fumeze și să bea cafea. În acest timp, directorul adună băieții la un fotbal mic; drumul era plat și cotitura forma un fel de miniteren. Marcară capetele cu bolovani, linia porților și, curând, glasurile copiilor acoperiră toată pădurea. Câteva fete se alăturară, țipând în cor și dând indicații, țopăind și râzând.

După ce-și primi porția de mâncare și se înfruptă din carnea cu pâine și chiar din castraveți tăiați runde, dulăul satului începu să latre. De fapt, nu era chiar o lătrătură. Glasul îi suna răgușit și parcă se căznea să scoată sunetele. Mâhă, mâhă, mâhă, făcea el.

— Taci, bă! se răsti o mamă la el.

Câinele tăcu un timp, apoi, cu botul ridicat spre înaltul dealului, mirosind ceva în aer, începu să latre din nou, mai cu vehemență, cu coada în jos. Mâhă, mâhă, mâhă!

— Marș, potaie! strigă la el o altă mamă, aruncând în-
spre el c-o piatră.

Câinele își feri capul ca și cum s-ar fi așteptat să fie lovit. Ameliei i se făcu milă de el și-l chemă la ea, ispitindu-l cu pieptul de curcan al lui tanti Marika, pe care-l scoase pe furiș dintre feliile de pâine. Îl întinse câinelui. Îi fu frică să n-o apuce și s-o muște de degete, dar animalul luă cu delicatețe felia de carne și o ronțăi tacticos. „E cam ațoasă, nu?“, gânde Amelia, amuzată, și ascunse sandwich-ul gol într-o punguță, pe care o băgă înapoi în rucsac. Dulăul se așază în fund, în fața ei și o privi lung, așteptând să mai primească.

Amelia îi întinse un fursec, despre care aflase că era făcut cu untură de porc. Câinele îl mirosi, strâmbă din nas și refuză. „Cred și eu! Fursec cu untură de porc? Cine a mai auzit așa ceva? Tu ai auzit?“ De parcă i-ar fi înțeles dialogul din minte, câinele își scutură capul lățos. „Ai avea nevoie de o tunsoare, frumosule!“ Dulăul își aplecă un pic capul într-o parte, privind-o de parcă s-ar fi rușinat. „Ei, haide, nu te jena. Ești cam nepieptănat, prietene, dar îți stă bine așa, stilul vâlvoi!“ Animalul o fixă cu ochii lui căprui și rotunzi, mișcându-și ușor coada. „Mai vrei ceva? O felie de cașcaval?“ Câinele păru că se bucură la auzul ofertei.

Amelia cotrobăi în punga cu alimente și scoase sandwich-ul făcut de ea de dimineață, după ce aseară mersese la cumpărături la un mic magazin din vecinătate. Despașchetă cele două felii, îndepărtă rondelele de castravete și-i întinse animalului doar brânza. Câinele adulmecă, mișcându-și nările, apoi prinse cu dinții din față felia și o mâncă cu poftă, așteptând-o și pe cealaltă. „E bun? Îți

place? Uite, ia de-aici! De când n-ai mai mâncat astfel de bunătați?” Căinele scoase un fel de strigăt lătrat, poate de bucurie. Înșfăcă și a doua felie, care dispăru rapid în stomacul lui.

— Doamna profesoară! veni lângă ea una dintre mămici și câinele fugi câțiva pași mai încolo. Lăsați-l! E un vagabond! Are purici! Nu-i mai dați de mâncare! N-o să mai scăpați de el în veci!

— Dar bietul de el e lihnit! replică Amelia. Și e un frumos.

Femeia se uită perplexă la animalul care ședea în fund, la mică distanță.

— El? Frumos? Alungați-l de-aici! Dacă se repede la copii și-i mușcă? Dacă e turbat?

— Turbat? Nu arată a fi turbat! A mai mușcat pe cineva?

— Oricând poate mușca. E periculos să fie așa aproape de noi. Ia, marș! strigă la el. Marș! Marș!!

Amelia privi cu părere de rău animalul care încă mai aștepta ceva de mâncare. „Lasă, frumosule, poate într-o zi te duc la un salon de tuns câini, să vezi ce frumos vei fi atunci! Îți cumpăr și o zgardă. Antipureci. Vrei?”

Ca și cum ar fi înțeles, dulăul se ridică și veni repede la ea, dând bucuros din coadă. „Acum, te rog să te întorci în sat. Bine? Nu vreau să te lovească cineva de pe-aici. Hai, du-te, ne vedem mai târziu. Nu uita, tu și cu mine mergem la tuns.” Căinele o privi în ochi. Apoi, dintr-odată, se întoarse și plecă cu pași repezi, fără să fugă, pierzându-se printre copaci. Nu trecu niciun minut și se întoarse, alergând și lătrând. Parcă dorind să spună ceva, să anunțe, să atragă atenția...

Amelia se uită la copiii care jucau fotbal cu profu' de sport. Mamele fumau, beau cafeaua și sporovăiau vesele, împreună cu tanti Marika. Fetițele care nu se uitau la meciul băieților jucau și ele ceva, absorbite, țipau și râdeau, apoi reluau. Se părea că doar Amelia putea vedea dulăul, cu blana albăstrui-cenușie zburlită și încâlcită fluturându-i în concurență cu urechile clăpăuge, apropiindu-se ca un vârtej de neoprit.

„Fugi!” „Fugi!” „Fugi!”

Amelia privi în toate părțile. Cine striga la ea să fugă? Se întâmpla ceva? Băieții jucau fotbal. Fetele râdeau și țipau. Mamele fumau. Avu impresia că timpul frânează și încetinește, toți ceilalți, cu câine cu tot, părură suspendați în mișcare, mingea nu mai căzu, șutul nu se mai transformă în gol, fumul nu mai ieși din gura unei mame, tanti Marika rămase cu o grimasă de explicație... Însăși Amelia avu impresia că nu-și mai aude pulsul și nu-și mai simte bătăile inimii.

„Fugi!” „Fugi!” „Fugi!”

Cine zice asta? De ce? De unde? Ar fi vrut răspunsuri, nu se putea mișca. Ar fi vrut să se întoarcă, dar era imobilizată. Ar fi vrut să țipe, dar nu putea scoate niciun sunet. Ar fi vrut să atragă atenția celorlați, dar n-avea glas. Ce mă fac? Ce mă fac?! se sperie și simți dintr-odată inima pulsându-i cu putere în piept. Mai să i se facă rău. Se așază cu greu pe bucata de trunchi de brad.

Curios, doar ea reușise să se miște. Cineva apăsase butonul de oprire a imaginii. Și al sunetului. Era o liniște desăvârșită. Poate timpul va trece mai repede, dacă sunt

la înălțime mai mare, gândi Amelia, spre propria ei surprindere. Forța pământului acționează ca o curbura spațio-temporală, pentru că masa și energia sunt inegale. De unde îmi vin aceste idei? Ce-i asta? Fizica de clasa a unșpea? Pe care am uitat-o de mult? Teoria gravitației? Timpul distorsionat de materie? Așa. Care materie? Mă aflu în imponderabilitate? Oare ceilalți pot gândi așa, ca mine? Cum să iau legătura cu ei? Cu ce să-i ajut? Cum?

Câinele se năpusti dintr-odată asupra ei, trântind-o jos. Amelia se rostogoli prin pietrișul mocirlos, oprindu-se în picioarele fetițelor de la marginea drumului. Dulăul lătra tare, cu putere și se auzea ecoul vocii lui răspândit prin toată valea dealului. Mâhâi, mâhâi, mâhâi, făcea el furios și i se vedeau dinții dezveliți de mârâitură. Amelia se ridică, plină de noroiul ud care-i șiroia pe pantaloni și privi în sus, spre direcția în care lătra animalul. Mâhâi, mâhâi, mâhâi. Mâhâi, mâhâi, mâhâi.

Nu-i era frică. Fusesse în multe locuri, în explorare, de cele mai multe ori de una singură. Călcase pe unde nu mai umblase nimeni de foarte mulți ani. Îi plăcea să descopere unele lucruri, fără să le împărtășească cuiva, nu înainte de a gândi și filtra informațiile. Era destul de solitară din fire, se străduia să facă parte din societate, însă prefera să meargă singură.

Desigur, lucrul la catedră și cel cu copiii făceau excepție.

Interesant, îi plăceau școlarii. Nu cei foarte tineri, din clasele primare, nici cei mai marișori, liceenii. Așa, undeva pe la mijloc. Gimnazială. Elevii erau foarte deschiși la minte, curioși, învățau repede, deși erau încă naivi, dar

sinceri, fără prefăcătorii, fără idei preconcepute, fără îndoctrinare. Din nefericire pentru ei, învățau și o serie de materii în care se mințea fără rușine. Însă geografia nu avea cum să mintă.

Pământul este real. Natura e reală. Munții, apele, câmpiile... care au mai rămas, pe care nu s-au construit cartiere de blocuri sau de vile, nu numai la București sau în România, peste tot în lume... însă pământul e viu, trăiește, își spune singur istoria milenară. „De ce mă gândesc acum la așa ceva?” se întrebă. „Ce s-a întâmplat? S-a oprit timpul? Rotația Pământului? De ce mă pot mișca numai eu și cățelul? Ce au pățit ceilalți? Copiii sunt bine? Cine mi-a zis să fug?”

Auzi un uruit. La început slab, apoi crescând în intensitate. Drumul forestier vibra. Nu ca la un cutremur. Amelia știa cum se mișca pământul la cutremur, când plăcile tectonice se freacă între ele și provoacă valuri de unde, de cele mai multe ori din cauza activităților vulcanice. Ascultă cu atenție și se concentrează să determine amploarea, dacă erau unde de intensitate sau de magnitudine, ori puteau fi S sau P⁶.

6 Unda seismică S e o undă transversală, de forfecare, care determină mișcarea particulelor solului perpendicular (transversal) față de direcția de propagare; deplasarea acestei unde e similară cu înaintarea unui șarpe (mișcări ondulatorii stânga-dreapta față de direcția de înaintare) și e resimțită la suprafață sub forma unei mișcări de balans în plan orizontal; este o undă periculoasă, deoarece transportă aproximativ 80% din energia totală a cutremurului, determinând distrugerii proporționale cu magnitudinea cutremurului și cu durata de oscilație. Unda seismică P e o undă longitudinală, de compresie, care determină mișcarea particulelor solului paralel cu direcția de propagare; unda se deplasează prin compresie-dilatate în direcția de mers,

Dar în zona Bârsei nu existau vulcani, doar în exteriorul curbării Carpaților Orientali, la sud-est de munți, cu o platformă Moesică, din zona Vrancea, alcătuită din două etaje structurate, pe fundament cristalin cu înveliș sedimentar străpuns de roci eruptive, în cea mai mare parte de porfire acide și de roci bazice, din vremea Precambrianului, iar cuvertura sedimentară începea cu Silurianul, până la finalul Cuaternarului. Unda seismică se poate propaga prin adâncime, să se facă simțită în Brașov și Cristian, dar mișcarea pământului, de data aceasta, nu era una naturală. Măcar atâta lucru putea detecta, pentru că știa să facă deosebirea între ceva natural și produsul omului.



Maiorul Vanciu coborî printre ultimii. Puțul vertical, mult mai lung decât unul de fântână, se continua cu un coridor orizontal, săpat tot de un utilaj minier cilindric. Drumul era luminat de o remorcă-generator cu turn de lumină cu șase proiectoare halogene de o mie de wați fiecare, luminând o suprafață de o mie trei sute treizeci de metri pătrați. Privea din mers peretele tăiat în stâncă și se mira că nu era apă pe jos. De la un moment dat începură să coboare o pantă lină, apoi dădură de o bifurcație,

iar amplitudinea acestei unde e direct proporțională cu magnitudinea (energia cutremurului); este percepută la suprafață de către oameni ca o săltare, un mic șoc în plan vertical; nu e periculoasă pentru structuri (clădiri) deoarece conține (transportă) doar aproximativ 20% din energia totală a cutremurului.

din care se deschideau mai multe tuneluri. Aprinseră reflectoare portabile montate pe căști, ca la mineri. Soldații se împărțiră în mai multe grupe mici, fiecare luând-o pe una din cele patru sau cinci direcții.

Cavernele în care intraseră să exploreze erau majoritatea naturale și doar unele păreau săpate de mâna omului, cu mult timp înainte. Se puteau desluși urmele de târnăcop care zgâriaseră peretele, precum și grămăjoare de pietre împrăștiate sub bolțile joase. Mergeau aplecați. Aerul devenea din ce în ce mai puțin respirabil și mirosea urât, a descompunere. Primiră ordin, prin stațiile personale, să-și pună măștile de oxigen.

Întreaga misiune era condusă de locotenentul Zgribuc Loredan, care, se vedea, fusese bine instruit și, probabil, coborâse de mai multe ori acolo și cunoștea locul. Vanciu era mulțumit, în sinea lui, că nu primise el comanda expediției. Se întrebă, încă o dată, de ce fusese el cel trimis și care era, de fapt, rolul său în toată această tărașenie, dacă locotenentul fusese cel desemnat în funcția temporară de lider. Însă îi convenea să se comporte ca un simplu soldat, ascultând și îndeplinind comenzile altora. Doar asta și făcuse întreaga viață. Se conformase cu „am înțeles, să trăiți” și executase.

Luiza prinsese obiceiul de a-i reproșa – în ultima vreme, din ce în ce mai des –, că era ca un neghiob prea supus și docil, imagine care nu se potrivea deloc cu percepția ei despre un militar de carieră. Se îndrăgostise de el la prima vedere. Nu chiar de el, mai degrabă de uniforma lui și de imaginea soldatului perfect. Îl văzuse ca pe un soldat uni-

versal, imbatabil, frumos, inteligent, priceput la tot soiul de lupte pe care le câștiga doborând cu pricepere și inventivitate inamicul cel rău. Se uitase la prea multe filme cu eroi.

Vanciu surâse subțire sub masca de protecție *full face*. Singurul loc unde-și putea impune autoritatea de șef era la comanda batalionului, în perioadele de instrucție și exerciții. În restul timpului, adică mai tot anul, se ocupa de detaliile serviciului de administrație. Muncă de birou, hârțogăraie, birocrație. Nimic palpitant, nimic de salvat în mod dramatic, care s-o impresioneze profund pe Luiza. Câteodată mai avea parte de vreo misiune, mai mult sau mai puțin secretă, ce consta de obicei în discuții, studierea de arhive, scrierea de rapoarte, concluzii, recomandări. O viață activă fără activitate în sine.

De când primise tresa și galonul de maior, începuse perioada de declin. Nu fizic – era perfect sănătos, în putere și în formă, nu moral – nu suferea de depresie sau angoase sau alte manifestări demoralizatoare, nu sufletește – era mulțumit cu viața sa și a familiei sale, nu-l păștea niciun pericol iminent, salariul era bun și avea, mai nou, perspectiva de a trece la gradul de colonel. Dar... poate erau câte un pic din toate astea. Simțea uneori, dimineața la trezire sau seara, târziu, când se punea în pat, că entuziasmul celor aproape treizeci de ani de militarie parcă se diminua încetul cu încetul. Ca un strop de apă care aluneca lent pe o suprafață rugoasă, până se topea și dispărea definitiv.

Se mai gândise uneori la aceste simțăminte, încercând să le înțeleagă, să le descifreze, să le găsească sursa. Habar

nu avea de unde-i răsăriseră. Știa că nu era de bine. Un cadru militar activ, cu rang de ofițer superior, nu avea voie să-și piardă timpul contemplând la nefericirea sau neîmplinirea personală. În armată, lumea nu se ocupa de meditații zen sau de yoga. Cel puțin, nu în armata română. „Îmbătrânesc”, filosofă, în timp ce privea cu atenție o porțiune cu striții colorate a peretelui stâncos.

Instinctiv, întinse mâna și atinse o ieșitură. Simți de parcă un vag curent electric îi trecu prin degete, urcă prin braț până la umăr și-i transmise un fel de scurtă smucitură în stomac. Se crispă. Își retrase mâna și observă că mânușa i se umezise. Din proeminență începu să picure apă, chiar pe vârful bocancului său. Se scutură și plecă mai departe.

— Aici, chiar aici, auzi din față o voce sugrumată de masca de oxigen.

Imediat, echipa se strânse și intrară într-o grotă laterală mare, adunându-se în cerc în jurul unei construcții stranii. Spațiul era generos, nu semăna a cavernă naturală, arăta ca o cavitate foarte largă excavată de om. Dar nu părea a fi ceva recent. Dimpotrivă, întreaga imagine avea aerul neverosimil al unui trecut îndepărtat; dacă nu de milenii, atunci cu siguranță de câteva sute de ani. Întreaga alcătuire era... străveche și, totuși, extrem de frumoasă. Nu arăta ca o ruină măcinată de vreme și intemperii. La naiba, părea o construcție nouă, abia terminată.

Opt piloni cam de un metru înălțime, groși și cilindrici, arătând ca niște coloane legate de câte un prag dreptunghiular, totul din piatră cenușiu-azurie, încadrau o mică

circumferință de pământ. Iar în mijloc, pe jos, se găsea un morman de oase. Schelete. Curate, parcă spălate și lustruite. Cu cranii înălbite de trecerea timpului, legate de coloana vertebrală la care se vedeau atașate coaste, brațe, oasele bazinului și ale picioarelor. De parcă ar fi fost din plastic, ca cele folosite drept material didactic la orele de anatomie, atârinate pe un cuier din lemn.

„Ce naiba?” gândi maiorul Vanciu. Cumva, spre surprinderea lui, nu se miră. Privi și el, ca toți ceilalți, osuarul. Locul din interiorul pilonilor era curat, plat, pământul bine bătătorit. Scheletele erau așezate într-un anumit fel, o reprezentare a celor opt direcții cardinale și intercardinale, formând un cerc, cu craniile orientate spre interior, ca un plan topografic după un model de cartografie. O scenă bine definită, ce părea aranjată cu multă migală și pricepere. Se așteptă să apară din umbră un păpușar să manevreze scheletele care să danseze pe o muzică gotică și lugubră, cu nuanțe mistice, învăluindu-i pe toți cu fum și voaluri unduitoare.

Vanciu își scutură capul, ca să scape de imaginația burlescă. Ce-i venise să se gândească la așa ineptie?! Ca să-și abată gândurile, privi cu atenție modelul din partea de sus a coloanelor, care-i ajungeau, cu prag cu tot, până aproape de umăr, în condițiile în care maiorul avea o înălțime de un metru șaptezeci și nouă. Ușoara curbura a capitelului se termina într-o singură friză subțire, alungită, care susținea o cornișă plată. Corpul coloanei era lin, fără caneluri sau alte podoabe gravate. Nu era el un mare cunoscător sau pasionat de arhitectură grecească, însă,

privită de aproape, structura i se păru neașteptat de austeră. Nu putea spune cărui ordin arhitectural îi aparținea, fusese de câteva ori în concediu în Grecia, dar nu reușea nicicum să recunoască ce coloane erau ionice, dorice sau corintice. Știa doar că erau trei.

Apoi se miră în sinea sa, cum naiba să apară coloane grecești într-o subterană neștiută de nimeni, într-o zonă fără puncte istorice ale expansiunii elenistice, chiar în Țara Bârsei, într-un munte oarecare din localitatea Cristian de Brașov. Ar fi dorit să știe mai multe. Când se va întoarce la București, dacă va supraviețui supărării Luizei, va căuta pe internet informații despre arta și arhitectura grecească. Sau nu. Va fi tare ocupat cu scrierea de rapoarte, apoi va uita.

Îl văzu pe doctorul Macovei înaintând și se întrebă ce curiozitate profesională putea avea un chirurg pentru niște oase. Îl secondă biologul Rotaru, cu toate că specialitatea lui era studiul organismelor vii. „Ciudat”, își zise și urmări cum cei doi își deschideau sacii medicali, puneau pe jos, cu gesturi ce trădau experiența și rapiditatea exercițiului de multe ori făcut, tot felul de cutiute și truse, din care scoteau la iveală, din geanta-set, ustensile chirurgicale, trusa de supraviețuire și cea de prim-ajutor, bisturie, seringi și alte obiecte medicale numai de ei știute. Culegeau și probe de pământ din mai multe locuri, Rotaru răzui un pic de piatră de pe marginea unui prag dintre coloane, în timp ce Macovei folosi o micuță bormașină ca să dea o gaură într-un femur.

„Cu ce va compara ADN-ul? se întrebă din nou maiorul, ridicând nevăzut din umeri. „Identificare cu carbon 14?

Să fi fost aici vreo mănăstire, un schit, un refugiu, ceva? Habar n-am de istoria locului sau a zonei. Să fi fost un cult religios între coloanele astea?!" Făcu câțiva pași pe lângă unul din pilaștri, privindu-l cu mare atenție. Piatra era perfect netedă, șlefuită, ca o suprafață de marmură. Desluși câteva vinișoare mai întunecate ce brăzdau suprafața marmorată, desenând un model straniu. Încercă să-și amintească de unde i se părea atât de cunoscut. Își scoase masca de oxigen și respiră. Aerul era răcoros, puțin sărat. Nu mirosea a nimic, poate puțin a pământ reavăn și a stătut.

Își trecu degetele peste suprafața dreaptă a părții de sus a unei coloane și-și privi mânușa. Nicio urmă de praf sau alte depuneri. De parcă întregul ansamblu ar fi fost montat acolo cu o zi în urmă. Apoi auzi un scârțâit. La început vag. Privi de jur-împrejur. Ceilalți din echipă erau concentrați să se uite la activitatea medicilor. Zgomotul înfundat venea ca din pământ, reverberând prin pereți. Vanciu privi în sus, la tavanul cavernei, să nu se surpe. Nu percepu nicio mișcare, dar sunetul creștea în intensitate, strident, devenind din ce în ce mai ascuțit, aducând a frecare prin deplasare sau apăsare.

În clipa în care voi să strige, ca oamenii să se ferească, pragurile dintre coloane se ridicară, elementele de arhitectură alunecară unul lângă altul, îmbinându-se, formând un perete octogonal perfect închis. Cu toată echipa militară prinsă în interior. Era singurul care rămăsese afară. Cu toate că unii din grupa lui de militari erau mai înalți decât el și decât coloanele, nu mai putea vedea capul niciunuia. Se ridică pe vârful bocancilor și întinse brațul.

Spațiul de deasupra, dintre coloane, era acoperit de o placă de piatră.

Își scoase stația, ca să ia legătura cu cei din interior. În clipa în care apăsă butonul de pornire, un scurtcircuit trecu prin aparat și-l distruse iremediabil.

— La naiba! exclamă Vanciu.



Colonelul Grumeza Florin, comandantul unității militare Cristian, sosi în scurt timp cu o mașină neagră de teren, fără însemne militare. Coborî și-și puse cascheta, apoi răspunse la salutul lui Valer Chițu.

— Ia zi, care-i treaba? întrebă, în timp ce cobora treptele spre stația de încărcare.

— Domn comandant, păi să vedeți... băieții au găsit niște oase în rezervorul trei patru.

— Ce oase?

— Oase de om.

— Om? Vorbești de o crimă? Nu este posibil.

— Așa am zis și noi, dar sunt niște oase acolo...

Comandantul făcu un „hmm” de nemulțumire și iuți pasul. Cei cinci lucrători, în salopete pătate, cu mănuși și casca de protecție obligatorie, se aliniară în poziție de drepti. Vasilică desfăcu capacul rezervorului și colonelul se urcă pe scăriță, apoi se aplecă și se uită înăuntru. Privi câteva secunde lungi, apoi coborî.

— Cine a fost de serviciu azi-noapte?

— Domn comandant, Ihora Iustin o fost.

— Cui a predat?

— Mie, domn comandant, Chițu Valer.

— Unde-i șefu' bazei?

— Eu sunt șefu' bazei, să trăiți, spuse Valer repede și instinctiv luă poziție de drepti.

— N-ai descoperit decât acum?

— Acum, domn comandant. Cuvele și rezervoarele au fost spălate ieri, în tura a doua, și peste noapte nu s-a descărcat nimic în ele. Acum începeam să le umplem, c-a venit și marfarul doi.

— Ți se pare schelet de om sau e vreo farsă a băieților?

— Domn comandant! se îngrijoră Valer. Nicio farsă. Se muncește serios aici. N-am avut până acu' niciun incident!

— Hmm, căzu colonelul pe gânduri.

Se duse singur în biroul șefului bazei. Cele două angajate civile din serviciul de contabilitate îl salutară respectuoase, dar surâzătoare. Comandantul era un bărbat frumos, athletic și înalt, între două vârste, parțial grizonat, având un chip delicat, cu care ar fi putut ușor întrece orice superstar hollywoodian.

— Sărut mâna, doamnelor, zâmbi spre cele două, care se ridicară în picioare, încercând să-și acopere supraponderabilitatea fie cu un șal, fie cu un dosar ținut în fața abdomenului.

Închise ușa după și el și se așeză la birou. Rămase câteva clipe pe gânduri. Apoi puse mâna pe telefonul fix, apăsă două butoane și ceru un fir la comandamentul Brașov. Încercă să explice cât mai scurt și concis despre descoperirea unui schelet într-unul din rezervoare și ceru să vină procuratura militară.

Primi un răspuns care-l năuci. I se aduse la cunoștință că armata română nu agreea astfel de glume deplasate și să-și vadă de treabă, iar procuratura militară nu se afla la cheremul oricui venea cu o problemă nejustificată. „Dacă-i o problemă, atunci nu este nejustificată”, gândi colonelul, fără să dea glas cugetării sale. Era conștient de faptul că descoperirea unui schelet uman într-o cuvă de combustibil din depozitul aferent armatei nu era o chestiune simplă, cu atât mai puțin glumeață.

Se gândi dacă poate ar fi bine să anunțe procuratura civilă, dar asta ar fi însemnat că trecea peste capul generalului, care nu ar fi îngăduit una ca asta. De ce să amestece civilii în treaba armatei? Nu era de competența lor și nici treaba lor să rezolve chestii ale armatei. Se ridică și se duse la geam. Se uită în jos, în curte, unde oamenii stăteau adunați și vorbeau. Două garnituri de marfar erau trase pe linii, urmând să fie descărcate. După masă și seara mai soseau alte două. Munca nu putea sta în loc, blocând și alte departamente.

Îi transmise lui Chițu Valer să se apuce de muncă. Doar rezervorul trei patru să rămână gol, până se va desluși taina scheletului. Dacă mai găseau oseminte omenești, să treacă mai departe. Apoi, privirea îi căzu pe tabelul de nume și numere de telefon de pe perete. Și observă numele primarului.

— Alo! Aici Grumeza Florin, de la uni...

— Ce faci, dom'le? auzi vocea lui Nelu Gârbacea, urlând prin telefon. Nu te-am auzit d-un car de ani! Ești bine, sănătos? Ce faci?

— Nelu, pot veni până la tine?

— Da' cum să nu! Unde ești?

— Sunt la depozit. Vin la primărie. Vreau să mă consult cu tine.

— Grozav! Te aștept c-o cafeluță. Ajungi în zece minute?

— Cam așa.

Miura, secretara cea foarte tânără a primarului, care o înlocuia pe precedentă, plecată în concediu de maternitate, aduse tava cu ceștile de cafea. Evident, vărsase din ea. Se emoționase în prima clipă când îl zărise intrând pe comandant. Se și bâlbâise, negăsindu-și cuvintele prin care să-i indice singura ușă, cea a biroului primarului. Trânti din neatenție tava de masă, având ochi numai pentru militarul acela frumos. Cu intenția de a prinde tava, ceștile și farfurioarele, se împiedică de piciorul mesei, mai să cadă în brațele colonelului. Își pătase fusta crem cu cafeaua care-i picura pe pantofii asortați la culoare.

— Ce dracu', Miura? Ce ești așa poticnită? Uite ce-ai făcut? Ia, șterge! se răsti primarul la ea.

— Da... imediat... să mă iertați..., spuse ea pierită și dispăru în anticameră.

Florin Grumeza zâmbi cu condescendență. Știa foarte bine efectul pe care-l producea asupra domnișoarelor și doamnelor. În tinerețe nu fusese mai deloc băgat în seamă. De fete. Nu fusese un bărbat frumos, devenise doar după ce împlinise patruzeci de ani. În timpul studenției nu avusese nicio prietenă de lungă durată și nici după ce terminase academia. Se însurase târziu, cu fiica divorțată a unui profesor universitar, care predă limba engleză la

Academia Forțelor Aeriene Henri Coandă din Brașov și cu care se înțelegea mult mai bine decât cu el însuși.

— Zi, Florine, ce mai faci matale? se întoarse primarul spre musafirul lui.

— Iartă-mă, Nelu, că am dat buzna așa, din scurt. Sper că nu te rețin din treburi!

— Nici vorbă. Care-i treaba?

— E ceva... mai ciudată.

— Ciudată? În ultima vreme am de-a face cu tot felu' de ciudățenii. Una-n plus n-are ce să mai strice.

— Băieții de la depozit au descoperit un schelet într-un rezevor.

— Ce? Un schelet? De om? De șoarece? Altă lighioană?

— De om.

— S-a-necat, bietu' om?

— Nu. Nu e un cadavru. E doar un schelet.

Primarul îl privi, apoi oftă.

— Florine, uite cum stă treaba...

— Știu ce vrei să spui. Nu e de competența ta să informezi procuratura și comandamentul militar din Brașov...

— Nu, nu, nu asta. E ciudat, într-adevăr. Zilele trecute am îngropat doi nenorociți de forestieri, care au murit în condiții cel puțin suspecte, pe dealu' Măgura Mică.

— Așa...

— Au fost mâncați. Sper că nu de vii. Oricum glojdi-seră și aveau băutură la bord, dar ceva le-a mâncat toată carnea de pe ei, până la os. Îți poți închipui?

Colonelul se încruntă deodată.

— Îți arăt certificatele de autopsie!

— Nu, lasă, nu e necesar.

— Cum o fi ajuns scheletul în rezervor?

— Asta-i întrebarea. Nu sunt oase sfărâmate sau bucăți disperate. E un schelet complet.

— Măi, să fie! Ce dracu' se-ntâmplă? Ce a zis comandamentul? Se deschide anchetă?

— Cică, să nu fac glume proaste.

— Ei, tu! și primarul începu să înjure, folosind multe cuvinte colorate.

Miura reveni, șterse cu șervețele blatul mesei, aduse o altă tavă de cești cu cafea și reuși s-o pună pe masă fără să mai verse vreun strop. Aduse și două sticle de jumătate de litru cu apă plată și așeză două pahare în față. Apoi se retrase, aruncând o privire insistentă colonelului înainte de a închide ușa.

— Nelu, spuse Florin Grumeza, după ce luă o înghițitură de cafea. Ceea ce am să-ți spun e confidențial. Foarte confidențial. Am încredere în tine că nu vei sufla o vorbă, nimănui.

— Mă onorează încrederea ta. Ce dracu', Florine, ne știm din copilărie, am jucat fotbal pe terenul bisericii evanghelice, mai ții minte? Cum o chema... Hildegarde, ne alunga cu mătura... ce frică ne era de ea, băi frate...

— Da. Acum e serioasă rău.

— Hildegarde?

— Situația, mă.

— A, da, situația. Sunt tot numai urechi. Te ajut cu tot ce pot. Am neamuri sus de tot, pot apela și la ele pentru tine...

— Nelu! Alaltăieri a venit de la București o echipă de militari, condusă de un maior.

Primarul deschise sticla de apă și bău direct din ea.

— O misiune. Comanda a primit-o locotenentul Zgribuc. Nimic de zis, e om capabil, mă bucur că nu m-au încălțat pe mine.

Gârbacea luă o gură de cafea, sorbind zgomotos. Era fierbinte.

— Au plecat nu știu exact unde, se pare că e o acțiune confidențială.

— Am înțeles. Zi-mi partea nasoală!

— Nu s-au mai întors.

— Păi, poate durează... mai multe zile, o săptămână, două...

— Nu. Misiunea era de o zi. Douăzeci și patru de ore.

— Care au trecut?

— De mult. Și nu au raportat nimic.

— Păi, dacă-s în misiune secretă...

— Nu, nu așa funcționează treaba cu misiunea secretă. Există un consemn. La fiecare șase ore, Zgribuc trebuia să transmită un cod. Era obligația lui. O monitorizare. Nu a trimis nimic, depășind limita de timp de mai multe ori. Nici echipa mea și nici a maiorului nu s-a întors. E tăcere, legătura e întreruptă. Am verificat pe radar, pe satelit, prin unde radio, telefonie.

— Și... ți-e teamă de ce-i mai rău!?

— Poate nu chiar teamă. De când comandamentul din Brașov mi-a trântit telefonul, încep să mă îngrijorez. Mai ales că s-a găsit și scheletul în rezervor, după cum spui.

— Iar tu ești răspunzător, chiar dacă nu iei parte la misiune.

— Da.

— Nasol.

Primarul dădu pe gât cafeaua, apoi bău jumătate din cantitatea de apă din sticlă. Se șterse la gură cu dosul palmei.

— Cu ce te pot ajuta, Florine?

Colonelul își aținti privirea în ochii lui.

— Ai putea mobiliza câțiva lucrători forestieri sau pompieri voluntari?

— Să meargă după ei?

— Da. Unitatea e goală, au plecat mai mult de jumătate.

— S-a făcut. Când și de ce efectiv ai nevoie?

— Cel târziu mâine. Cel puțin zece oameni.

— Mâine. La prima oră. Acum e seară, se întunecă imediat, or fi ei curajoși, dar nu e bine să caute prin beznă. Doișpe. Duzina. *Dirty dozen!* spuse primarul, cu o față serioasă. Pot face o mixtură, cu pădurari și pompieri. Pădurarii au arme, pot trage la nevoie. Pompierii sunt bine antrenați, se bat și cu ursul, de-i bai.

— Nelu. Nu-i nevoie. Doresc doar să-mi găsească oamenii și pe bucureșteni. Teferi.

— Am înțeles.



Amelia se trezi ca dintr-un vis. Simțea că amețește și îi era greață. Instinctiv, se uită la copii și la mamele lor. O

zări pe Corina, colega de română, întinzând mâna să ia un biscuit de la tanti Marika. Directorul rămăsese cu un picior în aer, într-o postură caraghioasă, strâmbându-se, cu intenția de a opri mingea trimisă de Mihăiță în poarta desemnată de două pietre. Băieții păreau să alerge pe loc, fiecare încremenit în mișcarea neterminată. Pe fruntea lui Robert, care apăra poarta, se vedeau câteva picături de transpirație. Ferdinand își încheștase degetele în tricoul lui David, iar Adelin își întindea piciorul, să-i pună piedică lui Szabolcs.

Fetițele de la marginea drumului aveau zâmbete ferice pe față, unele râzând cu gura deschisă. Sofia Alexandra, Sofia Maria și Andreea Raluca aveau capetele aplecate, privind cu interes imaginea dintr-o tabletă. Sofia Elena, Larisa Iulia și Maria Sofia mușcau, fiecare, din câte un sandwich marca tanti Marika. Miruna și Oana Roxana beau apă, iar Dagmar și Gerhild vorbeau între ele, gesticulând.

Cele trei mame fumau mai încolo, cu țigările între degetele care țineau și telefoanele mobile, amuzându-se. Fumul subțirel al țigărilor se vedea ridicat prin aer, nemișcat pe fundalul pădurii întunecate. Nu se auzea niciun sunet, nicio șoaptă, niciun freamăt al frunzelor în adierea de vânt.

Întreaga imagine era o frescă, un tablou static cu personaje reale, ca scoase dintr-o imprimantă 3D. O tapiserie brodată în culori vii, o pictură atât de desăvârșită, emanând viața celor prinși în neclintire, în inerția stării suspendate. În timp? se întrebă Amelia, plimbându-se printre trupurile copiilor și ale părinților ca într-un muzeu de sta-

tui de ceară. Își verifică ceasul. Secundarul își continua, netulburat, neîntrerupta mișcare pe cadran, mutând minutarul după fiecare șaizeci de secunde scurse. În eter? Să fie vieților lor suspendate în eterul astral, impalpabil, imaterial, acel fluid subtil și intangibil al ceasului universului? Între vastitatea tăcută și intensitatea spațiului se putea oare să rămână, de-a pururi, prinși în dimensiunea, sau o altă dimensiune, vizibilă? Vor putea reveni la viața lor? Vor fi, din nou, la fel ca înainte? Vor fi, ca-nainte, aceiași oameni?

Singură în pădurea încremenită, i se făcu frig. Închise fermoarul hanoracului și-și puse rucsacul pe spate, s-o mai încălzească. De la o depărtare de câțiva pași, privi întreaga scenă. Toți cei din fața ei erau în viață, însă nu respira nimeni, nu clipea nimeni, nu trăia nimeni. Ce avea de făcut? Să plece în sat să cheme ajutor? Dacă, în timpul cât lipsea, li se întâmpla ceva? Și la cine ar fi putut apela? Nu cunoștea pe nimeni. Persoanele pe care le-ar fi alertat se aflau înaintea ei, prinse în imobilitate.

Se ghemui în mijlocul potecii. Se frecă la ochi, poate dispărea imaginea și totul revenea la normal. Își scoase telefonul și făcu o poză. Ciudat. Pe ecran nu se vedea nicio imagine, apăreau doar câteva pete întunecate și neclare. Făcu mai multe fotografii, să se asigure. Nimic. Nu exista nicio dovadă a ceea ce vedea. Cui să povestească? Să meargă la poliție? Nu ar fi crezut-o. Mai rău, ar fi zis că-i cu capul, că-i o nebună, are halucinații, poate consumase niște substanțe, o duceau la balamuc, poate își pierdea și postul de la catedra de geografie.

Ce avea de făcut? se întrebă din nou, îngrijorată, simțind cum o cuprindea panica. Amelia Ichim era o cerebrală, nu se pierdea prea repede cu firea și nici nu se înspăimânta prea ușor. Pe vremea copilăriei, când în cartierul bucureștean unde locuise cu părinții ei se construiau blocuri, se avânta, de una singură, pe treptele de ciment neterminate, privea de sus, de la ultimul etaj, panorama care se deschidea în fața ei, fără să se teamă de înălțime. Odată, prin clasa a șaptea, urcase pe o macara, să privească mărețele realizări imobiliare începute în anii epocii multilateral dezvoltate, rămase neterminate.

În perioada liceului făcuse parte din toate cluburile și grupurile de drumeții și alpinism, făcuse și doi ani de judo, iar în facultate fusese în toate expedițiile geologice și geotehnice organizate, participase la cercetări arheologice din țară și oriunde i se ivea ocazia. Apoi, în timpul vacanțelor de cadru didactic, plecase în diferite regiuni și țări, pe cont propriu. Nu-i fusese nicicând teamă. Mergea singură, se descurca, studia cu pasiune relieful, structura și compoziția Pământului, modul de formare a rocilor și mineralelor, dezvoltarea florei unei zone sau fauna altui areal.

Însă nu-i fusese niciodată atât de frică cum îi era acum. Simțea spaima cum îi creștea din stomac, îi cuprindea plămânii făcând-o să nu poată respira, îi strângea inima și-i sugruma pulsul. Înghiți cu greu, parcă-i treceau lame dințate prin gât. Îi dădură lacrimile, care i se rostogoliră pe obraji, fierbinți și usturătoare. Cu toate că Amelia era o femeie mereu cumpănită și chibzuită, raționând sistema-

tic, metodic, acum părea că se pierde în fața acestei situații. Minte i se blocă și nu mai știu la ce să se gândească.

Apoi, dintr-odată, simți ceva cald care-i mângâia fața, ochii, lacrimile.

— Mâhnî, mâhnî, făcu dulăul, lătrând tare în urechea ei.

În clipa aceea, Amelia ieși din amorțeala crispată a fricii. Cuprinsă de emoție, îmbrățișă grumazul câinelui, care dădea frenetic din coadă, mai mult decât bucuros de un asemenea impuls de dragoste.

— Măi, cățel, măi! Te-ai întors!

Amelia clipi ca să-și limpezească privirea. Mângâia câinele pe cap și pe spinare, neluând în seamă blana lui lungă, murdară, încâlcită. Probabil și plină de purici. Patrupedul țopăia fericit, împingând-o cu capul lui mare, cerând să mai fie mângâiat.

— Stai un pic! De ce te-ai întors?

— Mâhnî, mâhnî, mâhnî!

— Copil frumos, oare de ce nu știi tu să vorbești!

— Mâhnî, mâhnî, mâhnî!

— Daa, daa, zise Amelia, dând din cap deznădăjduită.

— „Tu nu știi să vorbești!”

Tresări și se uită în jur. Nu se schimbase nimic din peisajul sau scena imuabilă. Se ridică în picioare, strângând rucsacul în brațe, cu gândul că, dacă ar fi fost necesar, se putea folosi de briceagul primit de la cineva din armata israeliană, cu lama de paisprezece centimentri. Nu putea fi sigură dacă nu vorbise cineva din grupul cu care venise în excursie. Majoritatea aveau gurile deschise, rămase așa

în timpul conversațiilor, a râsetelor, a urletelor la meciul de fotbal... sau în timp ce erau pe cale de a mușca și înfulca ceva... cine rostise acele cuvinte?

Privi la câine. Acesta se așază în fund, mișcând ușor din coadă, uitându-se cu interes, înclinându-și capul ba într-o parte, ba în cealaltă, cu urechile ciulite. Părea curios și parcă... a, nu, nu se poate, își zise Amelia. Un câine nu are cum să zâmbească. Dar cel din fața ei parcă surâdea, apoi deschise botul și scoase limba, de căldură.

Amelia se răsuci cu grijă, să privească în spatele ei, dacă nu cumva se afla pe drum sau lângă vreun copac cineva care să le vrea răul sau să-i atace. În starea în care se aflau, nu se puteau apăra. Strângea cu putere mânerul briceagului. Nu era nimeni, nicăieri. Își scoase telefonul. Ecranul se luminează o clipită, apoi se stinse. Degeaba încercă Amelia să-l repornească, nu voia și basta. Știa că avea bateria încărcată și nu se folosisese de celular. Nici nu știa dacă ar fi avut semnal printre dealuri și în păduri. Dar nu avea cu cine să discute, toată lumea pe care o cunoștea era împreună cu ea, iar mama ei din București era plecată într-un city-break, la Milano.

— Mâhnî, mâhnî, mâhnî! lătră câinele, pe un ton de avertisment, ridicându-se și tropăind în jurul Ameliei.

— Ce-i? îl întrebă ea. Vine cineva? Ne salvează?

— Mâhnî, mâhnî, mâhnî! lătră dulăul în continuare, din ce în ce mai furios.

Își puse rucsacul pe spate și închise centura de la talie, să se poată mișca în voie dacă ar fi ajuns pe punctul de a se apăra. Sau s-o iau la fugă. Era singură în pădure, cu

un câine zgomotos... poate simțea apropierea vreunui urs sau mistreț sau alt animal sălbatic. Dar dacă vreun animal se putea deplasa, însemna că blocajul spațio-temporal se termina și totul revenea la normal. Cu toate astea, nu se întâmplă nimic. Elevii, profesoarele și mămicile însoțitoare rămaseră în aceeași poziție. Nimeni nu se clintise. Înghețaseră și rămăseseră așa, sculpturi în gheață... care odată și odată se vor topi, filosofă Amelia. „Bine că nu-s din marmură sau granit, acelea nu se topesc și nici nu-și modifică starea de agregare, doar dacă dai cu toporul, nici măcar atunci... Doamne-ferește!”.

În mod incredibil, auzul ei detectă un sunet, slab și îndepărtat. Ascultă cu mare atenție, să nu se fi înșelat și să fi auzit ceva din cauza concentrării. Nu, semnalul era produs de o mișcare cu cadență regulată, uniformă, ritmică. Pas, pauză, pas. Pauză, pas, pauză. Pas, pauză, pas. Își țină respirația, să nu fie sunetul propriului ei puls. Nu. Venea din exteriorul ei, din depărtare, prin pădure, dinspre vest. De ce nu se trezeau oamenii din spatele ei? Cum să facă să adune măcar copiii? Să-i adăpostească undeva, chiar și printre tufe! Încercă s-o clintească pe Larisa Iulia, care era cea mai aproape de ea. Trase de brațul lui Adelin, care se întinsese să-i pună piedică lui Szabolcs. Dacă ar fi fost să revină la mișcarea inițială, cu siguranță ar fi tras o căzătură zdravănă. Iar profu' de sport, directorul școlii, n-avea să nimerească niciodată cu mingea să dea gol în porțiunea dintre cele două pietre ce desemnau poarta apărută de... nu știa de cine și nici nu conta în acel moment.

Nu putea urni pe nimeni din loc, oricât de tare trăgea. Câinele zburda printre oamenii suspendați, imobilizați în nemișcare, parcă bucurându-se că nu primea lovituri în coaste și nu era alungat dintre ei. Amelia avu impresia că Veronica Nemeș, colega de matematică, s-ar fi mișcat sau ar fi clipit. Alergă spre ea, o cercetă, fără să descopere nici cea mai mică mișcare. Dezamăgită, începu să se plimbe printre elevi și colege. Avu posibilitatea să le studieze aspectul exterior, trăsăturile, particularitățile, semnele distinctive. Nimeni nu era perfect. Fiecare avea ceva, acolo, pe față sau pe gât sau pe mâini, un rid sau mai multe în plus, o cută mai adâncă, un neg, un coș, alunițe, pistrui... o broboană de transpirație...

Dulăul începu să mârâie și apoi să latre cu agresivitate, dezvelindu-și dinții. Amelia tresări și se uită în direcția spre care câinele se avântă în fugă, percepându-i hămăitura ca pe un semnal de alarmă.

„Fugi! Fugi! Fugi!” îi reverberă în minte.

Unde să fugă? În pădure? În susul dealului, printre copaci, în jos, printre tufișuri? Pe drumul forestier? În care direcție? De ce să fugă? De cine să fugă? Nu-și putea lăsa clasa de elevi și colege și mame în urmă. Pe directorul școlii, Leo de Popică. Pe tanti Marika. Venea oare vreun animal sălbatic? Poate dulăul îl putea speria și alunga. Trebuia să găsească o modalitate de a întrerupe acea situație. Cum să lase oamenii în urmă? N-avea unde să se adăpostească și nici nu găsea vreun rost sau vreo logică să se refugieze numai ea, de una singură, fie și chiar după trunchiul unui copac.

Simțea prin tălpi o ușoară vibrație. Nu de la cutremur. Nu de la deplasarea unei mașini mari și grele, de exemplu vreun utilaj forestier sau vreun camion încărcat de copaci tăiați ilegal. Nu. Era o cu totul altfel de vibrație. Care creștea în intensitate, însemnând că acel ceva se apropia. Lent, tacticos, ținând ritmul unei cadențe. Avu nevoie de câteva secunde să-și amintească de unde i se părea cunoscut sunetul care se propaga. Era ca și cum multe picioare pășeau în același timp, apăsând, la intervale scurte, continue. Pas, pauză, pas. Pauză, pas, pauză. Pas, pauză, pas.

O patrulă! se însenină Amelia, plină de speranță. Pădurari, silvicultori sau vânători ce parcurgeau, după un anumit program, un traseu bine definit, pentru a păzi și controla pădurea de braconieri și hoți de lemne. Apoi, se întristă. Acești oameni nu ar fi mers niciodată ca la defilare, încolonați și bătând pasul ritmic. Iar apoi, n-ar fi putut face nimic ca să rupă... ce era, o vrajă? Un blestem aruncat? O falie de anomalie disruptivă un segment în sinusul spațiu-timp? Mai s-o apuce râsul, dacă situația nu ar fi fost atât de gravă. Vrajitorie? Magie? Poate apăreau niște extraterestri, omuleți verzi de pe planeta roșie sau omuleți cenușii de pe planeta de gheață, poate veneau niște *siths*⁷ sau niște duhuri... își scutură capul. „În ce film ești, Amelia?” se întrebă de una singură.

„Fugi! Fugi! Fugi!” auzi din nou îndemnul.

Cine putea fi ce-l care încerca, din nou, s-o convingă? N-avea cum să primească răspuns și își concentrează atenția

⁷ Sith, personaj negativ din universul Star Wars, oponentul unui cavaler jedi, personaj pozitiv.

spre drumul forestier. Vibrația deveni sunet, iar sunetul înfundat, greu, începea să se contureze mai evident. Era clar de-acum că se apropia o formațiune. De ea. De dulăul care o luă la fugă, gonind spre a-i întâmpina pe vizitatori, mârâind și lătrând supărat. Atmosfera parcă deveni mai densă, comprimată, fremătândă, împingând aerul în față ca un metrou care sosea în stație. Auzea un șuierat oarecum nefiresc, de parcă cineva, mai mulți, tăiau văzduhul cu multe fierăstraie.

Strângând briceagul în mâna dreaptă, luând instinctiv poziție de apărare, așa cum învățase la cursurile de judo, Amelia așteptă, respirând sacadat, ivirea celor care veneau. Pe porțiunea de drum lung și drept, în mijlocul dealului și al pădurii, se arată... oh, Doamne, nu-i adevărat!

Căzu în fund, cu gura căscată, fără să lase să-i scape cuțitul, deși nu-i era de niciun folos. Încercă să tragă aer în piept, dar nu reuși să respire. Căscă ochii, de uluială și de groază.



Valer Chițu, șeful depozitului de carburant al unității militare Cristian, își trânti mânușile groase de lucru pe jos, scuipă și înjură prelung. Se luă de cap și se așeză pe treapta cea mai de sus a scării care ducea la birouri. Îi crescuse o barbă țepoasă și avea ochii injectați cu vinișoare roșii. Nu dormise o noapte întreagă și era în a doua sa zi de muncă, fără să închidă ochii sau măcar să se odihnească un pic. Rămaseră în urmă cu descărcarea materia-

lului lichid, din cauza incidentului, plus că în acea dimineață sosise și un marfar particular, cu încărcătură de petroliere negre, păcură, combustibili speciali, uleiuri lubrifiante.

Situația era critică, aprecie el. Dacă nu cumva de-a dreptul disperată. Câteva cuve mai mici și rezervoare metalice verticale nu fuseseră încă golite de tot, curățate și spălate de reziduuri. Întârzierea se datora opririi lucrului timp de cele câteva ore prețioase, pentru că un schelet oarecare se trezise să se arunce într-unul din recipiente, care nu putea fi utilizat, până la alte ordine. Conducătorul garniturii nou sosite urla la el, agitând niște foi și ordine, zbie-rând ceva despre operatorii de transport feroviar și gesti-onarea infrastructurii, amenințând că firma lui, adică unde era angajat, va da depozitul în judecată, pentru fiecare minut de amânare și întârziere.

— Bă, Mirciulică, îi strigă Valer înapoi, enervat la culme. Ce mă iei, bă, cu ordin scris, foaie de parcurs și alte chestii d-astea, bă?! Vrei să-ți citez? Îți citez, bă, să știi și tu, că eu nu-s de coala și știu legea, bă! Regulamentul de orga-nizare și funcționare a autorității feroviare zice că, în ca-zuri excepționale, bă, de forță majoră, se închide linia de transport, bă! Serviciul tău de marfar e de două ore! Se poate prelungi, în caz de un incident sau calamitate, bă! Eu să-ți spui toate astea? Vezi capitolul doi, articolul cinci. Hotărâre de la guvern, douăpatru per două mii treișpe! Mai apoi vii la mine! Bă!

Scuipă din nou printre dinți și se îndepărtă, simțind cum pieptul i se sparge de la bățile inimii. Noroc că se

abținuse în ultima clipă, deși tare mult ar fi dorit să-i cârpească una peste mutra de șmecheraș a lui Mirciulică. Urcă pe rampa de descărcare și își sprijini coatele de balustrada de fier, vopsită verde, scorojită pe ici-colo. Vedea peste casele nu de mult construite mini-cartierul de la intrarea în localitate, traficul de pe șosea, câmpul întins, cele patru silozuri filler de la stația de betoane. Își mută privirile spre coroanele stejarilor dealului Pădurea cu Flori, care începeau să se coloreze din verde închis în gălbui și, pe alocuri, arămiu. Era încă prea devreme, la început de octombrie, să cadă. Peste două sau trei săptămâni, oricum până de Ziua morților de întâi noiembrie, va vedea numai crengi golașe. Ce dezolant. Asta dacă nu va ninge mai devreme sau bruma timpurie nu va acoperi dealurile mici, dealurile mari și Postăvaru...

Oftă prelung, din greu. Cunoștea foarte bine îndatoriile sale, dar și responsabilitatea bunei funcțiuni a depozitului. Ah, ce-l scosese Mirciulică din pepeni! Cum și ce anume să-i explice Valer omului furibund? Că sâmbătă seara se întâmplau, de obicei, toate nenorocirile, începând de la durerea de măsele până la apariții inexplicabile? Că avea pe cap niște schelete ambulante, îi mai și lipseau trei băieți de la muncă, unul învoit să meargă la o înmormântare, altul la spital în urma unei operații de apendicită și al treilea plecat în concediu. Nu avea de unde aduce înlocuitori, regulamentul depozitului nici nu permitea ca o persoană neangajată să manipuleze marfă periculoasă. Că Georgeta, logodnica lui, nepricepând situația, îi tot telefona și-l muștra, îl certa, îi reproșa că nu venise acasă,

o tot dădea înainte că-și găsisse pe alta și era tare supărată pe el... Georgeta. Georgetuța, Tuța lui cea dragă. Îl durea faptul că nu-l înțelegea și nu-l sprijinea în cele mai cumplite ore și zile ale vieții lui.

Cu cinci minute înainte ca marfarul particular să intre, Pințea Vasilică, zis Năpârcă, îi aduse la cunoștință, cu o voce egală și calmă de parcă ar fi fost ceva la ordinea zilei, că fusese găsit încă un schelet într-un bazin de jos. Ceru băieților să verifice fiecare rezervor, gol sau plin. Îi telefonă comandantului, care emise prompt, fără a sta pe gânduri, ordinul de sigilare a întregului depozit, din motive de forță majoră. Nu ieșea și nu intra nimeni și nimic, niciun angajat și niciun produs. De data asta se duse personal la Brașov, depunând un raport cât putea de amănunțit, însoțit de poze, pentru a fi luat în serios și a se găsi o soluție. Urgentă.

Colonelul Nicolescu intră în birou. Înalt, uscățiv, ușor adus de spate, merse cu pasul omului bătrân și se așeză în fotoliul de la biroul comandantului, care nu era prezent. Cu toate că amândoi aveau același grad de colonel, Grumeza și el, de data aceasta funcția întrecea ierarhia obișnuită, Nicolescu fiind comandant șef de unitate. Nu era el șeful statului major de apărare, dar se comporta ca și cum întreg centrul militar brașovean ar fi fost moșia lui personală. Generalul Nedelcu îi permitea, cu larghețe, să se ocupe de diferite treburi, cum zicea el, mai mărunte și mai diverse, datorită experienței și respectului pe care i-l purta septagenarului. Cei mai tineri se temeau de el, celor mai în vârstă nu le păsa. Mai avea nici șase luni până la

pensionarea definitivă, de fapt, el era de mult pensionat, dar revenise la activ, adică la munca de birou, după ce se plictisise de stat acasă vreo două luni și jumătate.

— Domnule colonel Grumeza, zise bătrânul Nicolescu, cu vocea sa seacă, hârâită, ca un șmirghel ce răzuia o muchiie metalică, privindu-l mijit printre ridurile genelor. Am citit raportul. Mi se pare... hâm, hâm, hâm, își drese el glasul, o chestiune de prost gust. Te credeam om în toată firea.

— Domn colonel Nicolescu, cu tot respectul, e o treabă reală, adevărată, vă pot dovedi cu pozele făcute la fața locului.

— Pozele astea nu-mi spun nimic. Cum să fie un schelet într-un rezervor de carburanți? E absurd și o pierdere de vreme. O glumă.

— Domn colonel Nicolescu, cu tot respectul, repetă Grumeza. Vă asigur că nu este o glumă. E cât se poate de real. S-a descoperit și un al doilea schelet. Am dispus sigilarea bazei, până elucidăm de unde provin aceste schelete.

Nicolescu se frecă pe bărbie cu un deget osos.

— Cine să elucideze, domn colonel Grumeza?

— Procuratura militară.

Primi o privire tăioasă.

— Parchetul militar nu se ocupă cu astfel de treburi. Nu s-au găsit cadavre de militari, nu? A dezertat cineva? S-au folosit neautorizat arme din dotare? S-a sustras armament din bază? Ce anume să se ancheteze? Pe cine să dai în judecată? Pe cine să acuzi? Niște schelete? Ce fapte

au comis, să fie supuse judecății? Sunteți sigur, domnule colonel Grumeza, că sunt schelete omenești?

— Da, răspunse fără șovăială. Sunt schelete omenești. Vă rog să priviți pozele atașate raportului.

— Pozele sunt foarte clare și văd foarte bine că sunt schelete, spuse Nicolescu, fără a se sinchisi de fotografiile din dosarul deschis în fața sa.

— Întocmai.

— Poate oamenii dumitale să fi făcut o glumă? Poate au intrat niște derbedei și le-au aruncat în rezervoare? E treaba dumitale, domn colonel Grumeza, să prinzi făptașii, dacă se poate în flagrant. Apoi îi aduci în fața parchetului și-i deferim tribunalului militar, numai dacă sunt soldați ai statului român. Dacă au identitate străină, să zicem teroriști, de-abia atunci intervine armata, nu procuratura.

În timp ce-i vorbea, se uită la el cu ochii săi mici, răutăcioși și colțul gurii i se strâmbă într-o grimasă de sarcasm. Grumeza înțelese că nu va primi niciun fel de ajutor, nici măcar sprijin. Nu îndrăzni să-i prezinte și a doua problemă, că echipa maiorului Vanciu dispăruse sau, mai corect spus, nu răspundea la apel. Bineînțeles că se îngrijora, însă, în condițiile date, probabil că ar fi declanșat un scandal de proporții epice.

Se ridică, duse mâna la frunte și luă poziția de drepti.

— Vă salut, domnule colonel Nicolescu, spuse cu glas sugrumat.

Bătrânul nu-i răspunse, ignorându-l, căutând și scoțându-și telefonul mobil din buzunar. Grumeza făcu o întoarcere de nouăzeci de grade pe călcâiul stâng și pași spre ușă cu dreptul.

— Domnu' colonel Grumeza, zise Nicolescu. Să mă informezi când îi prinzi pe făptași.

— Da, să trăiți! răspunse și-l urî din tot sufletul său.

Ieși, se salută cu câțiva colegi brașoveni pe coridor, părăsi Centrul Militar și, în mașina sa personală parcată în față, strânse volanul mai să-l rupă în două. „Va să zică, hodorogul face diferențieri vădite între unitatea militară din oraș și cea din Cristian”, își zise în gând, fierbând de nervi. Îl credea probabil un țărănoi înapoiat, de-i vorbise pe tonul acela depreciativ. „Așadar, mi-a pus mie în cărcă toată treaba asta! Foarte bine! Măcar știu că pot acționa. Nu mă poate acuza că nu am informat.”

Ieși din mașină, trânti portiera și începu să meargă pe trotuar, cufundat în gânduri, încercând să-și limpezească mintea. Adevărul era că nu fusese niciodată pus într-o astfel de situație. Complexă, complicată, primejdioasă. Avea de elucidat misterul scheletelor și să găsească echipa maiorului Vanciu. Pentru o clipă, făcu o asociere între cele două chestiuni, dar își scutură capul, alungând posibilitatea de combinare. N-aveau cum să fie legate una de alta.

Ajunse la colțul străzii Memorandului, unde traversă alături de un grup zgomotos de studenți și intră într-o cofetărie micuță. Studie cele două vitrine, apoi ceru niște prăjituri, o tavă de fursecuri combinate și o pungă de pricomigdale, la pachet. Irinei îi plăceau dulciurile, cu toate că nu era cazul să le consume. Pricomigdalele erau pentru el. Se potriveau foarte bine cu un deget sau chiar două de coniac fin franțuzesc, în pahar încălzit, combinând aromele formând un gust aparte, subtil și rafinat. Era singura

sa plăcere, ca uneori să șadă pe balansoarul de pe mica terasă din spatele casei și să se răsfețe cu acest mărunț moft.

Opri la piața Bartolomeu, de unde cumpără niște brânzeturi aduse de producători de la Bran, o pungă de nuci și un buchet, nu prea arătos, dar era singurul pe lângă florile din plastic, pentru Irina. Gestul contează, oricum florile se vor veșteji, mai devreme sau mai târziu. Ajuns acasă, în Cristian, încalcând deja din greu protocolul ca în timpul serviciului să nu se abată prin alte părți, îi înmână soției cumpărăturile, făcu o vizită la baie, mângâie rottweilerul pe cap și se întoarce la unitatea militară. În total, lipsise o oră. Iar ceasul îi arăta treisprezece și treisprezece minute.

Găsi câteva mape pe birou, pe care i le pusese secretara, Anca Vătăfoiu, care mai avea o săptămână până să iasă la pensie. Era o funcționară cu care se înțelegea foarte bine, capabilă, care știa să rezolve o mulțime de chestiuni fără să-l bată la cap. Ce se va face fără ea? Oare cum va fi următoarea secretară sau, corect spus, ofițer de birou?

Deschise agenda de lucru și notă două puncte: schelete de la depozit și maiorul Vanciu. Se lăsă pe speteaza fotoliului și, privind spre vârful Postăvaru, care se vedea clar prin geamul încăperii de la etajul doi a unității militare, începu să adune în minte idei, fapte, opinii, situații, informații, legături, cauze și motive. Va trebui, cât de repede posibil, să ajungă la o concluzie, să poată construi o strategie bazată pe o tactică minuțios elaborată, astfel încât să nu mai ajungă în impasul din care nu ieșise.

Îi sună telefonul mobil.

— Florine, când vrei să pleci în recunoaștere? auzi vocea primarului Nelu Gârbacea.

— Acum!

— Haide. Băieții te așteaptă la poarta din spate.

— Mulțam!

— Sănătate.

Colonelul Grumeza Florin se ridică, își schimbă uniforma de oraș cu cea de instrucție, încălță bocanci cu carâmbi înalți, își trase șapca pe ochi, luă arma din dotare și închise ușa după el.

— Doamna Anca...

— Mergeți, domn colonel. Sunteți în ședință la Centru!

„Vezi, d-asta o apreciez și-o iubesc”, își zise, în timp ce cobora în fugă scările, câte două trepte o dată. Nu pune întrebări, rezolvă orice, are intuiție bună, știe cum să transforme un oarecare neadevăr într-o dispoziție obligatorie. Păcat că iese la pensie. Ajuns la parter, realizează că nu dăduse niciun ordin și nimeni nu știa ce avea de gând să facă.

— Sergent Bartoș, strigă el.

— Prezent, să trăiți! apăru sergentul și salută.

— Răspunzi de unitate cât lipsesc eu!

Sergentul, fără să știe că devenise singurul cu gradul cel mai mare, rămase atât de uimit, cu gura căscată, încât nu apucă să zică nimic, nici măcar să salute la ieșirea comandantului din unitate. Grumeza conduse vehiculul militar de serviciu cam două sute de metri, pe o alee strâmtă și, dincolo de poarta care dădea spre pădure a

unității, observă că era așteptat de oamenii trimiși de primarul Gârbacea.

— Salut, zise el, după ce ieși și începu să strângă mâini.

— Să trăiți, spunea fiecare, salutând militărește.

Erau bărbații comunității. Cristoloveni din tată în fiu și moși-strămoși, cu rădăcini adânci în satul cel mare care se întindea pe câmpia dintre Ghimbav și Râșnov. Bărbați care se oferiseră voluntar pentru serviciul de pompieri și care-și luau în serios această activitate, pe care o desfășurau de mai bine de două decade. Grumeza, și el cristolovean, îi cunoștea pe toți, fuseseră colegi de generală, apoi se despărțiseră în anii liceului și ai facultății. Fiecare în parte avea o meserie, o specializare, un anumit domeniu de activitate. Însă acest fapt nu-i împiedica să fie prezenți la orice necesitate se iveaua, nu neapărat legată de foc sau incendiu.

Acum, toți cei doisprezece, ca apostolii, se înșirau în fața colonelului. Când îl întâlneau în haine civile, în sat sau în Brașov, îl salutau ca pe un prieten ce le era și i se adresau cu „bă Florine”. Nu și de data aceasta. Colonelul era în haine militare și ei se aflau în misiune. Grumeza îi fixă pe toți, la rând, mulțumindu-le din priviri. Adi, Cristi, Luci, Nicu, Horică, Dan, Ovi, Nelu, Răzvi, Teo, Marian, Corneluș. Detașamentul de pompieri voluntari din Cristian. Păcat că nu făceau parte din grupa soldaților săi de elită! Oamenii erau echipați în salopete de lucru, cu vestă reflectorizantă, cască și întregul harnașament necesar unei intervenții. Veniseră cu dubița lui Cristi și camioneta lui Adi. Se vedeau funii de ancorare și role cu furtunuri

pentru apă, scări telescopice, lăzi, lopeți și târnăcoape, stingătoare portabile. O foarte bună organizare, promptă și rapidă.

Ajunse și primarul, cu mașina sa personală. Era singur. Îmbrăcat ca pentru o expediție pe Himalaia, se extrase cu greu din spatele volanului, apoi deschise portbagajul și făcu semn către doi pompieri voluntari mai apropiați de mașină să transfere baxurile de apă, cutiile cu conserve, sacul cu franzelă și alte lucruri în camioneta lui Adi.

— Bere n-am adus, surâse el, parcă vinovat, dar destinse atmosfera. Domn colonel, spuse spre Grumeza.

— Domn primar, salută comandantul.

— Gata, își frecă Gârbacea mâinile. Plecăm?

— Domn primar, spuse colonelul. Nu e necesar să ne însoțești.

— Știu, domn colonel, știu, dar vreau eu, ai ceva împotriva? Sunt primarul, ce, nu mă poți da la o parte.

Grumeza dădu din cap. Așa e, nu ar fi fost frumos să-l dea deoparte, mai ales că se ocupase de „chemarea la armă” a pompierilor, unii își luaseră zi liberă de la serviciu ca să fie prezenți și el investise din banii săi personali să cumpere hrana necesară pentru rații. Oricum, era o acțiune neoficială, pe cont propriu, un fel de expediție, un soi de excursie, iar scopul primordial era salvarea echipei maiorului Vanciu și detașamentul locotenentului Zgribuc. Iar primarul reprezenta o piesă importantă pe tabla jocului între autorități și civili. De ce să-l supere, când, după cum se vedea, era singurul care putea să salveze situația.

— Pleca-re! dădu colonelul Grumeza ordinul și toți voluntarii luară poziție de drepti, apoi urcară în dubiță și în camionetă.

— Mizerabilă chestie și urâtă poveste, suflă primarul, după ce se așează în vehiculul militar, alături de comandant, care conducea.

Convoiul celor trei mașini cotea pe drumul spre pădurea dealului, numită Pădurea lui Ion. În douăzeci de minute ajunseră la luminiș. Găsiră puțul circular și urmele coborârii. În timp ce studia marginea și buza forării, Grumeza se întreabă de ce coborâseră toți fără să lase soldați de pază, cum cerea regulamentul. O încălcare flagrantă. Din câte își dădea seama, perimetrul nu fusese asigurat, nu se vedeau nicăieri țărșii de semnalizare, nici reflectoarele montate și foaia de cort de camuflaj nu fusese instalată.

— Amatori, mormăi lângă el primarul, parcă citindu-i gândurile.

Grumeza dădu din cap. „Să fie oare maiorul Vanciu un ageamiu? El ca el, dar locotenentul Zgribuc? Ceilalți? Pe maior nu-l cunosc, nu știu ce-i poate pielea, dar Zgribuc și Garbură sunt profesioniști, nu ar face așa ceva, doar dacă...”

— Să fi fost amenințați? întreabă Gârbacea, continuând gândurile colonelului.

Acesta făcu un gest scurt din cap.

— Nu cred. Din câte constat, nu sunt urme de agresivitate. Nu sunt altfel de urme decât cele aparținând soldaților garnizoanei. Nu au fost ambuscați. Nu i-a amenințat nimeni și nimic. Au coborât de bunăvoie, cu toții.

— A dreacu chestie, pufni primarul. Florine, i se adresă neprotocolar, cu toate că erau de față și alți oameni, dar ei erau oricum prieteni, nu mai conta dacă erau în misiune oficială sau la o plimbare de plăcere. Poate i-au răpit extraterești?

Grumeză îl fulgeră cu privirea.

— Păi, omule, hai s-o luăm tacticos... nu se lăsă primarul. Nu e firesc să dispară așa, toți. E clar, i-au răpit extraterești cu o navă și acum îs departe, poate supuși unor experimente oribile. Florine, și-l apucă dintr-odată de braț, dacă-i așa?!

— Vino-ți în fire! se răsti colonelul, fără să ridice vocea.

— De ce? Am zis ceva rău?

— Nu mai îndruga nerozenii. Lasă-mă să mă concentrez.

— O, da, scuze, gata, te las, o, te las..., își ridică primarul mâinile în semn de retragere și chiar se dădu doi pași în spate.

Grumeza dădu ocol cercului și privi în adâncimea puțului. Era întuneric acolo jos, dar zări scara ce pleca de sub pragul învelit în plastic albastru.

— Coborâm, dădu comanda.

Pompierii aduseră scara telescopică, dar acum, în loc s-o întindă spre înălțimi, o coborâră spre adâncuri,ducând diferite unelte. Străbătură același traseu ca și grupa de dinaintea lor, mergând după urmele lăsate și ajunseră în aceeași sală cu coloanele ciudate închise. Apoi, colonelul Grumeza îl zări pe maiorul Vanciu.



Vanciu părea buimac, dezorientat și parcă îmbătrânit. Stătea sprijinit cu o mână de una din coloane, de parcă ar fi vrut s-o împingă înăuntru. Cu toate că ținea ochii deschiși, părea să nu vadă nimic. Nu reacționează la sosirea pompierilor voluntari și nici când colonelul Grumeza își puse palma pe umărul lui.

Îl lăsa și dădu un ocol straniei construcții. Privind coloanele și frizele de la mijlocul lor, capitелurile cu ornamentație minimă, i se părură oarecum cunoscute, ducându-l cu gândul la Egipt, cu toate că nu văzuse așa ceva în viața lui și nimic altceva asemănător. N-avea timp la dispoziție să-și amintească despre admirarea minunățiilor arhitecturii civilizațiilor străvechi și nici nu era prea impresionat. Acum avea treabă și încă una serioasă. Unde erau soldații unității militare și echipa maiorului cu mintea răătăcită? Ce se întâmplase acolo, în interiorul acelei caverne mari cât un teren de fotbal, aflat într-un puț din creierul unui deal de sub muntele Postăvaru? Ce era chestia aia din mijloc? Ce reprezenta și la ce putea folosi? Cine o construise, în ce scop și când?

Ignorând elementele decorative și forma bizară, Grumeza se gândi la un buncăr. Dacă era un buncăr, atunci avea un cod pentru deschidere. Dar structura, fiind una străveche sau copiată după un model antic, codul putea fi unul implicit. Verifică toate cele opt laturi sau fețe, trecându-și degetele peste modele și ieșituri, suprafețe curbate, drepte, îmbinări, ciocnind pe ici colo, apăsând,

trăgând, împingând. Nu era surprins că nu mișcă nimic. Dacă ar fi fost un cod cu cifru digital, l-ar fi rezolvat în zece minute. Dar așa, ansamblul acela de piatră arăta ca un monolit pe care nici să-l zgârii nu se putea.

Cristi, farmacistul, îi luă tensiunea maiorului Vanciu Daniel, notă valorile pe o foaie cu multe rubrici, apoi îi verifică pulsul și-i ascultă bătăile inimii cu un stetoscop. Îi verifică ochii cu o lanternă pupilară și-i făcu o poză cu telefonul. Maiorul părea plecat cu totul într-o altă lume. Grumeza se uită la el, la neputința înscrisă pe fața omului. Oare ce o fi văzut de se pierduse așa? se întrebă. Dacă ar fi fost un civil obișnuit, l-ar fi înțeles. Dar era om al armatei, călit și antrenat, dificil de speriat, probabil fusese și prin diverse teatre de război. Un soldat, mai ales de rang mai mare, precum un maior, ar trebui să fie greu de impresionat și și mai greu de doborât mintal.

Iar aceste aspecte îl puneau în alertă. Așadar, misiunea secretă a maiorului chiar era o misiune secretă. Se nășteau de-acum alte întrebări: ce avea maiorul de aflat, de descoperit, de făcut și, de ce nu, de tăinuit? De ce venise el în Cristian? De ce fusese trimis un maior de la București? Nu puteau găsi pe cineva de la unitatea din Brașov? Sau de la Vânătorii de munte? Sau de la unitatea Cristian? Mistere și neînțelegeri. Schelete găsite în bazinele de carburanți ai depozitului. Colonelul Nicolescu, care nu credea nici în proba fățișă. Atâtea întrebări fără răspuns.

În primul rând, ce era puțul acela perfect cilindric, care ducea în tuneluri până în sala aceea de cavernă, unde trona, în mijloc, o construcție care nu avea ce căuta acolo?

Unde dispăruseră soldații săi și soldații lui Vanciu? De ce era Vanciu în starea aceea? În ce consta misiunea secretă, de era atât de intangibilă?

— Să nu-mi spui că vor ieși scarabei și mumii și alte scârboșenii..., veni primarul lângă el, trecându-și palma peste suprafața fin striată a coloanelor și a pereților.

Colonelul se dădu un pas mai în spate, să aibă un unghi mai mare de cuprins cu privirea.

— Nelu, zise el, fără să se mai formalizeze. Îți aduce aminte chestia asta de ceva?

— Hmm.

Gârbacea se dădu și el mai în spate.

— Să știi că da.

— Da?

— Da. Bunică-mea avea o cocină de porci cu coteț de găini și ouar peste. Așa arăta. Jur că da. Doar că era de lemn putrezit. Iar când a căzut vișinul trăznit peste cocină, pardon, ansamblul rezidențial arhitectural, a rupt niște lațuri și capra vecinului tot intra la porci, până...

Colonelul nu se amuză. Ascultă fiecare cuvânt spus de primar, imaginându-și cum putea arăta șandramaua bunicii primarului. Bunica fiind în viață și azi.

— Nelu... unde s-au rupt lațurile? Pe care parte?

— Ce? Care laț? Ce vorbești, omule, tu ai luat în serios...

— Unde era ruptura? La nord, sud, vest, est?

— Băi, a dracu', de un' să știu, bă? Stai să mă gândesc... cocina era orientată spre... cu spatele spre Râșnov, cred... capra...

— De la vest. Asta e.

— Ce, ce, ce? Alo, frate? Te-ai dilit? Mama lu' mia, să nu ajungi și tu ca maiorul ăsta...

Nu mai avea cui să vorbească. Grumeza ocoli structura. Avea o busolă de armată, cu capac, și stabili nordul, apoi se proțăpi în fața peretului vestic. Cele opt laturi indicau fiecare câte un punct cardinal și câte un punct intracardinal. Nu era vest-sud-vest sau nord-vest-nord. Era vest. Porțiunea octogonului care corespundea cu direcția vestului. Trasă cu lateralul bocancului o linie cam de doi metri lungime și apoi se opri, privind din nou.

— Ce fel de unelte au băieții tăi? îl întreabă pe primar.

— Teo, Rică, strigă el deodată și ecoul se lovi de pereții înalți ai cavernei, propagându-se în valuri concentrice, din ce în ce mai strânse, ca și cum ar fi coborât ca niște cercuri care strângeau construcția de piatră.

— Da, șefu', zise unul dintre ei, venind în fugă.

— Ce aveți la voi? Chestii cu care să descarcerați... asta... și arată cu degetul blocul de piatră.

— Păi, avem flexuri, răngi, foarfeci de tablă, aparat de sudură, topor, hârleț, furtun de apă, spumă extintoare, vaselină...

— Aveți cum să desfaceți o bucată din zidu' ăsta?

— Șefu', veni ră alți doi lângă ei. Am găsit un generator foarte puternic, cred că-i de armată.

— Unde ai găsit?

— E un subteran, ceva mai încolo.

— Du-te și adu-l. E bun. Altceva?

— Niște cazmale de armată, ranițele soldaților, efecte personale.

— Spune-i lui Ovi și Luci să le strângă și să le aducă aici. Să aducă aici tot ce găesc. Zi-i lu' Dan să pregătească flexul. Marian să aducă scara, să vedem ce-i în partea de sus. Echipați-vă complet, să n-avem surprize, poate apare vreo dihanie sau vreun demon... Ptiu, Doamne apără și ne ferește! Să umbalți doi câte doi, băi oameni buni, să nu vă pierdeți, că n-are cine să mai vie după voi!

— Da, da, domn primar, am înțeles, am înțeles.

— Florine, se adresă primarul colonelului. Crezi că vom putea deschide măgăoaia asta?

Grumeza nu-i răspunse, era prea ocupat să scrie și să calculeze ceva. Era absorbit și nu observă umbra voalată care se strecura, insinuându-se încet, spre el. Venea din spatele lui, în linie directă, nu putea fi zărită nici de primar și nici de cei doi oameni aflați lângă ei. De altfel, luminile pompierilor nu erau atât de puternice și unele porțiuni mai îndepărtate de centru rămâneau în semi-umbră sau chiar întunecate. Aduseră căruciorul cu generatorul și aprinseră proiectoarele. Nu zări nimeni cum un fuior subțire de ceață neagră se prelinse în pământul nisipos, chiar lângă gheata colonelului Grumeza.

— Altă viață, zise mândru primarul, de parcă ar fi fost realizarea sa.

Comandantul scoase un marker și trasă niște linii pe peretele care fusese pragul, între cele două coloane ce desemnau punctul cardinal vest.

— Domnilor, zise el grupului de pompieri. Tăiați.

Unul din bărbați își trase vizorul căștii de sudură peste față și, la prima întâlnire a discului rotativ cu piatra, acesta

se rupte în bucățele, împrăștiindu-se cu viteză în toate părțile, obligându-i pe cei din apropiere să se ferească brusc, ca de niște șrapnele zburătoare.

— La dracu'! Ferește! Jos! Dă-te! începură să urle oamenii, printre înjurături.

— E cineva rănit? strigă comandantul.

Se dădură mai la o parte. Rică fără frică opri freza. Fiecare își verifică echipamentul. Câțiva scoaseră bucățele de fier din haine, care, fiind groase, îi protejaseră. Cineva extrase un fragment din gheată. Numai un băiat mai tânăr, Răzvi, se plânse că fusese tăiat la încheietura mâinii stângi, de unde se vedea prelingându-se o șuviță de sânge.

Cristi, farmacistul, îl luă prompt în grijă, îi dădu jos haină, îi suflecă mâneca și, după ce deschise trusa de prim-ajutor, începu să-l trateze și să-l bandajeze. Îi dădu o pastilă s-o înghită, cu apă dintr-o sticlă adusă de primar.

— Ești bine, Răzvi? îl întrebă.

Tânărul dădu din cap.

— Îi trece pân' se-nsoară, glumi primarul.

— Nu s-a-nfipt în piele, zise farmacistul. E doar zgâriat.

Ai avut noroc, flăcăule!

— Mersi, nene Cristi!

— Nene? Nene să-i spui lu' bunică-tu! se revoltă Cristi. Câțiva râseră.

— Bă, Cristi-misty, e de-o vârstă cu fii-tu, zise Marian-bogatu.

— Ce? Cum ai spus? Cristi-misty?

— Ha, ha. Bă, tu nu-ți cunoști porecla? se băgă în vorbă Corneluș.

— Misty, de la mistic, așa-i Corneluș-derdeluș? explică Teo.

— Teo-vreo, râse Luci.

— Luci-mucii. Zi de nu-i așa, Adi-mierosu?

— Terminați. Domn comandant, se adresă Adi colonelului Grumeza. Sunteți rănit?

— Nu.

— Domn primar, dumneavoastră?

— Nu, nu, slavă Domnului.

— Pfai, nici măcar nu a zgâriat! exclamă Nicu-ticu, pipăind cu degetul suprafața de piatră.

— Mai ai un disc? întrebă Neluță-luță.

— Vezi la Dan-seriosu, răspunse.

— Sunt în trusa lui Ovidiescu.

Colonelul Grumeza îi privea pe pompierii voluntari discutând cu atâta dezinvoltură între ei, folosindu-și poreclele într-un moment de tensiune. Nu se pierduseră cu firea, chiar glumeau și își repetă în gând, ar fi fost foarte bine dacă grupul condus de Adi, zis mierosu', ar fi fost militarii lui. Nu se deosebeau prea mult de cei de la unitate, doar că nu erau atât de sobri și știau să se descurce cu promptitudine în situații cheie, ca niște prieteni, acționând ca o familie unită.

— Adunați toate bucățile, să nu călcăm în ele, îi sfătui Marian-bogatu.

Doi dintre ei se apucară să caute și să strângă fragmentele discului de flex, cercetând și studiindu-le pe ambele fețe.

— Domn colonel, să încercăm să încălzim piatra cu flacăra, apoi să tăiem? întrebă Nicu-ticu.

— Nu. Piatra nu se dilată la cald, dar poate se face mai poroasă și mai ușor de sfărâmat.

— Florine, interveni primarul. Nu merge. Am ciocănit peste tot, nu are spații goale. Mai ții tu minte, în Egipt, la piramide, acu câțiva ani, ghida aia drăguță ne-a povestit ceva despre îmbinarea blocurilor de piatră?

Grumeza încercă să-și amintească. Nelu Gârbacea, primarul, avea, poate, o idee.

— Fără mortar. Ciopleau piatra ca pe niște dinți care se potriveau la milimetru și îmbinarea era perfectă, la asta te referi?

— Ei, te-ai gândit la ghida aia și ai știut răspunsul!

— Deschiderea ușilor se făcea cu un mecanism? Cu cod.

— Da, da. Ai văzut Mumia?

— Nu cred.

— Sau Indiana Jones?

— Cine?

— Sau Atac...

— Lasă filmele.

— Da, bă, dar în filme îți dau mai multe informații decât un compendiu.

— Domn colonel, domn primar are dreptate, spuse Dan seriosu'. În antichitate existau tot felul de încuietori pentru diverse construcții sofisticate. Piramidele egiptene au excelat în chei și coduri și cifruri.

— Ce te face să crezi că... această construcție, ar avea de-a face cu piramidele egiptene? punctă Grumeza.

— Bună întrebare. Nu știu. M-am luat după ideea lu' domn primar.

— Am avea nevoie de un arheolog, să vadă chestia asta, să ne zică părerea lui și, eventual, o modalitate de a deschide coșmelia asta, zise Gârbacea, ștergându-și fruntea de transpirație.

Din cauza reflectoarelor puternice se făcuse cald în subteran, mai ales că era și îmbrăcat extrem de gros.

— Exclus, zise colonelul. Nu putem implica un civil, încă un civil.

— Noi nu suntem civili, domn comandant, spuse Teovreo și se adunară cu toții în jurul lui Grumeza. Acum suntem detașamentul de pompieri voluntari, aflați în misiune. Să vă confirme domn primar!

— Așa, așa-i, întăriră câteva voci.

— Bă, zise Gârbacea. Care din voi știe ceva istorie antică sau orice ne-ar fi de folos despre vechii egipteni? Tu, Corneluș-derdeluș?

— Eu? Eu-s director de producție, inginer sudor de meserie.

— Halal!

— Luci-mucii?

— Eu-s antreprenor în construcții publice.

— Da, mă, da. Niciunul care să știe despre egipteni! Florine!

Primarul îi făcu un semn și se depărtă de grup. Colonelul îl urmă.

— Uite la ce m-am gândit, îi zise în șoaptă. Fă o poză la coșmelia asta urâtă. Trimite-o Irinei, să caute ea pe internet, poate găsește ceva asemănător despre construcție, mecanisme de deschidere, vreun cifru, ca în Codul lui Da

Vinci, niște repere, indicii... orice e bun. N-o să putem deschide, nu prin mijloace clasice. Ne trebuie ceva sau cineva deștept. Iar în momentul de față, sunt singurul deștept de aici. Ei, ce zici?

Grumeza se încruntă. Nu-l amuză remarca, dar nici nu-l supără. „Da, e o idee. Cu minimum de șanse, dar, de ce nu?” Își scoase telefonul personal din buzunarul interior și luă câteva cadre, din unghiuri și poziții diferite. Din punct de vedere militar și al păstrării secretului misiunii, era o încălcare flagrantă. Însă era o situație de forță majoră și se impuneau acțiuni pe măsură. Iar Irina nu era o persoană străină. În cel mai rău și disperat caz, nu va putea depune mărturie împotriva lui, pentru că era soția sa. Dacă colonelul Nicolescu ar afla vreodată, cu siguranță l-ar deferi direct Curții Marțiale.

Decât să mai aducă un civil de afară, de a cărui confidențialitate nu ar putea fi sigur, mai bine să rezolve treaba cât mai repede, în interiorul familiei, aici incluzându-se și grupul de pompieri voluntari. Unde să caute un arheolog, el personal nu cunoștea niciunul. Nu orice fel de arheolog, ci avea nevoie de unul specializat în egiptologie. Poate că în România nici nu exista vreunul. Și nu mai aveau timpul necesar, nici mijloacele de a aduce pe cineva din străinătate.

Trimise pozele Irinei, cu rugămintea să caute informații cât mai repede posibil.

— Domn colonel, îi strigă Cristi-misty de lângă perețele cavernei, unde maiorul Vanciu fusese întins pe o targă pliabilă.

Se duse la maior, care dădea semne că-și revine. Cristi, farmacistul, îi făcu o injecție în braț și-i verifică semnele vitale. Vanciu tuși de câteva ori, apoi deschise ochii.

— Sunt colonel Grumeza, de la unitatea militară Cristian. Domnule maior Vanciu, vă simțiți bine? Vă puteți ridica? Puteți vorbi?

Vanciu se ridică în șezut, ajutat și sprijinit de Cristi și Ovidiu. Clipi de câteva ori. Se vedea pe el că era încă buimac, dar își revenea. Bău câteva înghițituri de apă din sticla întinsă de primar.

— Să trăiți, spuse el cu o voce slabă și duse mâna la frunte, în semn de salut.

Privi prin sala cavernei, căutând.

— Domnule maior Vanciu, ne puteți relata ce s-a întâmplat aici?

— Da, să trăiți, și glasul-i sună răgușit. Am venit cu două grupe, a locotenentului Zgribuc și a mea, de la unitatea militară București.

— Unde vă este efectivul?

Vanciu își strânse buzele.

— Drept să vă spun, nu știu. Raportez. Am coborât cu detașamentul mixt, am descoperit această construcție, și arată cu degetul spre mijlocul sălii. Apoi au dispărut.

— Dispărut? Explicați.

După un oftat reținut, îi vuia capul și se simțea amețit, o greață dulceagă îi urca prin stomac, parcă presându-i creierul, Vanciu reluă, știind că oamenii colonelului erau acolo să-l ajute.

— Structura de acolo era deschisă.

— Deschisă? Cum adică, deschisă? Uși, ferestre? Întrebă surescitat primarul.

— Nu, nu așa. Erau cele patru perechi de coloane și câte un prag de legătură între ele.

— Ați văzut ce era în interior? Întrebă Grumeza.

— Da.

— Ce era?

Vanciu își dresе galsul. „Oare mă va crede? Sau mă trimite direct la nebuni?”

— Erau schelete.

Colonelul și primarul schimbă o privire rapidă.

— Detaliați.

— În interiorul structurii de piatră, se aflau, după aprecierea mea, o duzină de schelete. Se aflau culcate pe jos, în formă de cerc, cu picioarele spre exterior și capetele în interior.

— Cum arătau scheletele? Reformulez. Erau schelete de la cadavre recente sau vi s-au părut, cum să zic, mai uscate, mai vechi?

Vanciu înghiți. „Nu mă crede. Nici eu nu aș crede așa ceva.”

— La cât am putut remarca, păreau schelete perfect uscate, păstrate în bune condiții. Erau complete, nu lipsea niciun os. E doar părerea mea, în necunoștință de cauză.

— Credeți că aici se află un mormânt străvechi?

Întrebarea colonelului îl descumpăni.

— Așa pare. Nu sunt în măsură să fac această afirmație.

— Mulțumesc. Unde este detașamentul mixt?

— Au intrat în cercul interior, să cerceteze locul și situația. Pragurile s-au închis brusc. Nu am reușit să le deschid și se pare că nici ei, din interior.

— Cu dumneavoastră ce s-a întâmplat?

— Am rămas afară, să studiez arhitectura și modelul coloanelor.

— Aveți specializare în arhitectură sau arheologie?

— Nu. Este de datoria mea să consemnez în jurnalul misiunii toate detaliile descoperite cu prilejul acțiunii.

— Știți cumva ce a cauzat pierdea dumneavoastră de cunoștință?

— Da. După mai multe încercări de a găsi o cale de eliberare a detașamentului mixt, m-am sprijinit de una din coloane, care m-a curentat și m-a aruncat pe jos.

— V-a curentat! spuse colonelul ca pe o constatare.

— Da.

— De ce nu ați cerut ajutor prin stație?

— Stațiile nu au funcționat.

— Putem verifica.

— Vă rog.

— Ce efectiv de alcătuire are grupul dumneavoastră?

— Doisprezece militari de elită. La care au fost atașați doi căpitani, medici la Spitalul militar Brașov.

„De ce nu mă miră?” se întrebă Grumeza. „Adică, atât Nicolescu, cât și Harutan, de la Statul Major, știau la ce-l trimit pe maior.”

— Domnule primar, vă rog să-l însoțiți pe maiorul Vanciu la suprafață. Luați doi băieți să vă ajute.

— Da, domn comandant, fu de acord Gârbacea, foarte formal. Îl duc la spital?

— Nu. Sun-o pe doamna doctor Pușcaș și roag-o să-l consulte la cabinet. Dacă e cazul, în extremă, să-l interneze, dar până atunci să-l transportați în sat, apoi poate la tanti Marika acasă. De fapt, duceți-l direct acolo. Adela nu va divulga nimic.

— Știu, e de-a noastră. Mi-e să nu-i umble gura lu' tanti Marika...

— Nu-i va umbla. Să nu vă vadă nimeni.

— Nu, nu. Merg cu mașina mea.

— Bine. Noroc.

— Noroc.

Primarul se întoarce și-i chemă la el pe Ovidiu și Nicu. Le șopti ceva, în multe cuvinte și gesturi, apoi Grumeza privi cum cei doi pompieri îl ridicau pe Vanciu pe picioarele lui, îl sprijineau și-l ajutau să meargă. Gârbacea făcu un semn din cap și Grumeza confirmă, clipind. Se gândi dacă procedase bine. Tanti Marika era o guralivă și-i plăcea să sporovăiască, dar era om de încredere. Câte isprăvi și buclucuri acoperise de-a lungul anilor, salvând băieții, pe atunci în plină pubertate de efervescentă a perioadei de școală generală, de la muștruluiala profesorilor și pedepsele părinților. Dar și mai târziu, prin liceu, când mai ieșeau cu câte o fată, permițându-le să vină la ea în grădină, să stea pe băncuță, chiar să și fumeze.

Ascunsese și o aventură extraconjugală, despre care nu se aflase niciodată. Apoi prinsese obiceiul de a adăposti la ea militari care se îmbolnăveau și dacă ar fi fost descoperiți, li s-ar fi desfăcut contractul de muncă. Adel, fiica lu' tanti Marika, medic de familie cu cabinetul în

Cristian, tratase de-a lungul anilor diverse maladii, fără ca militarii să lipsească nici măcar o zi de la serviciu, de la răceală la abcese, urticarie, înțepături de viespe, tăieturi, entorse sau mahmureală. Chiar că erau o mare familie unită. Dacă ar ști sau măcar ar bănuî cei de la Centru, din Brașov, i-ar desființa pe toți, înfundând pușcăria cu ei.

La acest gând, colonelul Grumeza surâse.



— Valerică! se auzi strigat.

— Hăi! răspunse, fără a opri banda de descărcat. Ce-i, Iusti? Ai mai găsit vrun schelet?

— Îi de rău, șefu', strigă omul de pe platforma de jos.

— Cât de rău?

— Teușan a mai găsit schelete.

— Câte?

— Vro șase.

— Paștele mă-sii, înjură Valer Chițu. Unde?

— Chiar și la fântâna lui Nișchii.

— Ce?

Coborî de pe rampă și o luă iute spre grădina depozitului. Un schelet alb, lucind stins în lumina difuză a după-amiezii de început de octombrie, era întins pe jos, ca și cum cineva îl aranjase, cu atenție, într-o poziție de pe scena unui teatru.

— De când e ăsta aici?

— De... acum, șefu'! ridică Iustin din umeri.

Valer îl privi circumspect.

— Unde-i Teușan?

— Vine acu'.

— Adilosule, îl luă Valer în primire. Ce-i cu ăsta aici?
De ce l-ai adus?

— Ce? Cum să-l aduc? De unde și până unde? Am venit de la izvoru' Nișchii, din pauza de masă și, iată, să mă împiedic de ditamai scheletu'. Mai să mă speriu, nu alta... Șefu', îi din os sau plastic?

— Pune mâna.

— No. Eu no.

— Ți-o fi frică? îl înghionti Iustin.

— Unde mai sunt schelete? întrebă Valer.

— Peste tot.

— Cum peste tot?

— În rezervoare, în cuve, pe jos, pe lângă palieri...

— Vorbești serios? se înspăimântă Valer.

— Da, șefu', hai să le vezi...

Teușan Adi și Ihora Iuștin îl conduseră la fiecare loc unde zăcea, perfect culcat pe spate, fără nici măcar o falangă îndoită, un schelet perfect curat.

— De unde mă-sa apar? întrebă retoric Valer.

— Ce facem cu ele, șefu'? Le adunăm?

Chițu Valer își frecă bărbia țeпоasă și apoi vârful capului. Grea decizie trebuia să ia! Nu-l putea informa pe comandant, era plecat într-o aplicație, așa-i spusese doamna Anca Vătăfoiu. Iar să lase scheletele pe unde erau împrăștiate, nu putea nici asta. În primul rând încurcau circulația manipulanților și, apoi, erau o priveliște de groază. Anton Cioroganu, cel mai curajos dintre toți, pusese mâna

pe unul și declarase că era din os natural, nu din prefabricat sau material sintetic.

Pe de altă parte, dacă le aduna, nu mai rămânea nicio urmă a scenei crimei, cu toate că nu se înfăptuise nicio crimă, slavă Domnului, își zise Valer. Ce să facă și cum să procedeze? Un zumzet îndepărtat îi atrase atenția și își dădu seama că era elicopterul care făcea rondul zilnic.

— Adilos, Anto, repede, scoateți semnalizatoarele de urgență din magazie. Vine Cobrex-ul. Iusti, aprinde avaria. Merg să vorbesc cu pilotul.

Valer alergă până în birou. Cuplă aparatul de emisie pe frecvența de unde radio.

— Alo, aici baza de carburanți Cristian. Mă auziți? Aici baza de carburanți Cristian. Alo! Alo!

Se auziră niște hârșâieli.

— Aici baza de carburanți Cristian. Aici baza de carburanți Cristian. Alo, elicopteru'! Mă auziți? Mă auziți?

Stația hârâia și pocnea. Nu auzea nicio voce. Făcu reglaje, dar sunetul nu se îmbunătățea. Auzea elicopterul apropiindu-se. Se uită pe geam în clipa în care porni sistemul de alertă avarii, urlând, și-i văzu pe cei doi lucrători care semnalizau stare de urgență. Aparatul se ivi deasupra depozitului, dădu un ocol, se îndepărtă spre pădure, se întoarse, mai survolă o dată perimetrul și se îndepărtă.

— Alo! zbieră Valer, iar cele două contabile îl priveau uluite, de dincolo de ușa cu geam care despărțea cele două încăperi.

Cu toate că era zi de sâmbătă, nelucrătoare, ele veniseră la serviciu pentru a pune ordine în dosare și situații. Fiind

la jumătatea lunii, mai aveau la dispoziție o săptămână pentru a depune actele fiscale și aveau multă treabă. Nu era prima oară când lucrau în week-end.

— Alo! Aici baza de carburanți Cristian. Alo! Avem o urgență. Repet. Aici baza de carburanți Cristian. Avem o urgență.

Mută frecvența o scală și reluă textul.

— Alo! Aici baza de carburanți Cristian. Alo! Avem o urgență!

— Alo! Aici R douăzeci și cinci, se auzi dintr-odată vocea pilotului. Cine ne apelează?

— Aici baza de carburanți Cristian. Avem o urgență!

— Ce urgență? Am survolat baza și depozitul, nu s-a văzut nimic.

Valer rămase tăcut câteva momente, descumpănit. Așa e, pilotul avea dreptate. Care era urgența și care era avaria? Nu erau decât niște nenorocite de schelete, apărute de nicăieri, care împânzeau întregul depozit. Nimic altceva.

— Aveți vreun incendiu?

— Nu.

— Vreo explozie?

— Nu.

— Atunci, care-i treaba?

— Păi...

— Dacă aveți avarii, chemați depanarea sau serviciul de întreținere. Aveți răniți?

— Nu.

— O zi bună vă dorim! Nu vă mai țineți de prostii.

Legătura se întrerupse brusc. O liniște nefirească se lăsa în biroul micuț, după întreaga zarvă. Doar alarma

mai vuia, patetică. Valer îi făcu semn lui Iustin s-o oprească. Coborî în curte și le spuse lui Adrian și Anton să înceteze cu emiterea de semnale. Lipsa bruscă de zgomot le dădu o senzație ciudată și grea, ca și cum un clopot s-ar fi lăsat brusc asupra lor, despărțindu-i de restul lumii. O acalmie nefirească, prevestind cea mai mare groază ce avea să vină.

— Acu' ce facem, șefu'? întrebă unul din cei trei, cu o voce surdă, parcă vorbind cu vată în gură.

Valer ridică din umeri.

— Să fiu al dracu' dacă știu.

— Nu poți chema pe cineva de la unitate?

— Nu. Îs plecați la aplicație.

— Poate găsim pe cineva din sat, să ne spună ce să facem..., bolborosi Anton.

— Pe cine?

— Primarul!

Își privi angajatul în ochi, nevenindu-i să creadă că nu se gândise el primul să-l cheme pe primar. Mai mult de atât, urma să se înrudească cu primarul, după căsătoria cu Tuța lui cea dragă, fiindcă primarul și soția lui acceptaseră să le fie nași. Nu era nimeni mai bun decât însuși primarul comunei. Problema asta fiind rezolvată, se duse înapoi în birou și sună la primărie. De unde fu informat că primarul lipsea din localitate, fiind la Brașov cu treburi importante. Ce treburi importante, sâmbătă după-masă?

Se așază pe scaun, amărât și debusolat. Comandant, nu. Ajutor, nu. Primar, nu. Schelete, da. Ce putea el să facă? Comandantul unității militare de care aparținea

baza îi dăduse ordin clar să nu părăsească, el și echipa de lucrători, depozitul, până nu revenea. Să închidă baza de descărcare-încărcare, din rațiuni de avarie. De fapt, avarii nu existau. Nu se defectase nimic, totul funcționa perfect și impecabil. Dar apăreau schelete. De parcă erau vrăbiuțe ce poposeau în curtea depozitului, cu singura diferență că vrăbiuțele își mai luau zborul, pe când scheletele nu. Chiar deloc. De asemenea, primise ordin să nu miște niciun schelet din loc. Da, dar asta fusese ieri, iar astăzi acestea se înmulțiseră.

— Anto, du-te până la vestiare și adu-mi telefonul mobil. Ia-l și pe al tău.

— De ce, șefu'?

— Facem poze.

— Aha! Îi tragem în chip și fel pe scheleți?

— Da. Să avem dovada. Apoi îi adunăm, îi depozităm frumos în hala din spate și ne vedem de treabă.

— Foarte înțelept gândit, șefu'!

Reveniră după câteva minute. Ciudat. Prima poză nu arăta nimic. Doar o pată neclară, în mijlocul ecranului. Mai făcu câteva, la fel și Anton. Nimic. Cu toate că unele schelete zăceau foarte artistic pe platformele de beton, nu se vedea și nu se deslușea nimic în poze.

— Ce naiba? Șefu', la fel îi și la tine?

Valer simțea cum se enervează.

— De ce nu putem poza? întrebă.

— O fi vreun bruiaj?

— Ei, n-are treabă cu niciun bruiaj. Poate o ecranare. Dar nu văd de unde până unde.

— Dar nici telefonu' nu merge, șefu'. Uite!

Anton îi întinse mobilul său. Nu numai că nu avea semnal de internet, dar nu-i funcționa nicio aplicație de pe ecran.

— Ce ne facem?

Valer se gândi la Tuța lui, cum va putea s-o sune în pauza de masă? A, da, îi va telefona din birou. Cu toate că nu aveau voie să vorbească de la telefonul depozitului în interes personal, nu era o interdicție strictă. O dată în viață putea și el să sune acasă. Mai ales că erau circumstanțe mai deosebite. Va plăti conversația, minutele vorbite, când își va primi salariul.

Aflat din nou în birou, se gândi. Intenția și impulsul lui fuseseră să-i ceară Tuței să vină la depozit, să-i dea mobilul ei, cu care să facă poze. Sau să-i aducă aparatul foto. Nu era cine știe ce aparat sofisticat, dar el se declara mulțumit de claritatea pozelor pe care le făceau în diferite ocazii. Acum, după câteva minute de cugetare, parcă ezită. Tuța i-ar fi pus milioane de întrebări. El nu i-ar fi putut explica și prezenta întreaga situație. Oricum, nici nu avea dezlegare de la comandant, așadar, totul trebuia ținut secret. Cum ar fi fost dacă îi spunea lu' Tuța lui, draga mea, în depozitul unde lucru au apărut niscaiva schelete, habar nu am de unde, dar îs împrăștiate peste tot, pe jos, în cuve, în rezervoare, la izvorul Nișchii...

L-ar fi crezut? Poate că da, doar după o muncă de lămurire intensă, în același timp și inutilă. Nu dorea să ascundă nimic față de perechea sa perfectă, însă primise comanda să nu-i umble gura. Ordinul-i ordin, nu se discută, mai

ales cu nimeni din afara depozitului. Cu degetele strânse pe receptorul telefonului clasic, încă mai șovăia. Tuței i se va părea suspect de ce o sună. Poate va veni până la poartă. Acolo nu i se va da voie să intre. Va face scandal. Se va supăra pe el și-l va teroriza cu reproșurile o viață întreagă. Nu. El nu voia scandal și neînțelegeri. Ceea ce se întâmpla la depozit făcea parte din munca sa zilnică. Nu avea ce povesti sau destăinui. Nici măcar Tuței.

Își descleștă mâna de pe receptor. Abătut, coborî scările și când ajunse la scările din mijloc, auzi telefonul sunând. Se întoarse în fugă.

— Da? Baza de carburanți Cristian.

— Bună ziua, susură o voce tânără. Cu domnul Valer Chițu, vă rog.

Valer se încruntă.

— La telefon.

— Ah. Dumneavoastră ați sunat mai devreme, să întrebați de domnul primar?

— Da, da, eu am sunat. S-a întors?

— Da, s-a întors, acum este în biroul dânsului. Doriți să vă fac legătura?

— Sigur că da. Mulțumesc frumos!

Auzi un clic și așteptă, în timp ce ascultă ceva muzică ambientală.

— Miura, zbieră Gârbacea la ea, prin ușa întredeschisă. Ce dracu' faci, fato?

— Acum vă dau legătura, domnule primar.

— Tu și ifosele tale de secretară ratată, bombăni în timp ce ridică receptorul, iar Valer auzi ultimele cuvinte. Gârbacea la telefon, primăria Cristian.

— Bună seara, domnule primar. Sunt Chițu Valer, de la depozitul de carburanți. Mă iertați că vă deranjez sâmbătă seara, dar...

— Spune, flăcău, care-i treaba?

— Avem la depozit o grămadă de schelete și nu știu ce să fac cu ele...

— Ce? sări primarul ca ars. Ai zis schelete? La depozit?

— Da.

— Ești sigur?

— Absolut sigur.

— Mai știe cineva de ele?

— Băieții de aici și domnul comandant de unitate militară, colonelul Grumeza.

— Ah, știe? Bine.

— Da.

— Stai acolo. Vin de-ndată!

Și trânti telefonul.

Valer rămase câteva clipe în birou, apoi coborî, nu înainte să le zică contabilelor să plece acasă. Se simțea ceva mai bine. Parcă jumătate din tensiunea zilei se disipase ca norii negri după o furtună cum numai în Cristian putea avea loc. Ajunse jos, lângă bazinele cele mari. Privi spre deal și spre pădurea încă verde. Trase aer pe nas, cu iz de benzină și motorină.

Primarul Gârbacea, pe de altă parte, se duse la baie, se spală pe față și pe mâini. Arăta și era obosit. Cearcănele de sub ochi deveniseră pungi, cu contur ușor întunecat. Îi era foame și sete. Bău apă de la robinet, două pahare mari, apoi se ușură și se mai spală o dată pe mâini. Îi tre-

cuse foamea de la apă. Își schimbă hanoracul cel gros cu pardesiul de toamnă. Arăta ca un urs evadat din bârlog, cu pantaloni de schi și bocanci, dar cu paltonaș de stofă. Trecu pe lângă secretara Miura.

— Du-te acasă, fetițo, îi spuse. Stinge tot și încuie. Ne vedem luni dimineața.

— Mulțumesc, domnule primar. O seară plăcută!

Ieși. O seară plăcută, rahat. Până să ajungă la mașină, își sună nevasta, să-i spună că mai întârzia și să nu se îngrijoreze. Se opri pentru câteva minute la casa lui tanti Marika, să vadă ce mai făcea și cum se mai simțea maiorul Vanciu.

— Adel, dragă, vreo schimbare?

Doctorița, fiica lui Marika, îl conduse într-o cameră, unde maiorul bucureștean dormita.

— Se simte bine, e stabil. Probabil șocul nu a fost puternic, vedem după ce se trezește. Dacă va fi nevoie, îl voi interna la militar, în Brașov.

— Unde-ți este mama, Adel?

— Nu știu sigur. Azi dimineață spunea că pleacă cu o clasă de elevi în excursie.

— Excursie? Unde excursie?

— Pe-aici, pe dealuri.

— Hmm. Pe-aici, pe dealuri? Pe dealurile de lângă depozit?

— Depozit?

— Depozitul de carburanți.

— Tot ce se poate. Nu mi-a spus mai multe. Poate au plecat la Râșnov. Sau în Poiană. Am sunat de mai multe ori, dar se pare că are telefonul închis. I s-o fi descărcat.

— Adel...

Primarul Gârbacea simțea că i se urcă inima în gât. Ca o prevestire sumbră, nu-i plăcu să afle că o clasă de elevi se afla pe undeva în apropierea bazei, bază care se umplea, încet și sigur, de schelete. Dar nu putea spune așa ceva. Adel l-ar fi dus direct la casa de nebuni. Și se însera cu repeziciune.

— Doriți un ceai? Sau poate un sandwich, domnule primar? Avem tocăniță de berbecuț, se oferi ea.

— Nu, mulțumesc, mai am o treabă de rezolvat, apoi merg acasă. Să mănânc, să fac o baie, să stau la televizor cu o bere... ca babacii.

— Ei, domnule primar, nu sunteți babac deloc.

— Ești drăguță, doamna doctor. Te las, Adel.

— Am eu grijă de domnul maior.

— Merci. Te pup.

— La revedere.

Pe stradă, în fața casei, se uită la cerul înalt, care își schimba cu repeziciune culoarea, de la seninul azuriu al zilei la apusul violaceu. Mâine va fi vânt și poate ploaie, își zise și se așeză în mașină. În trei minute ajunse la depozit. Portarul îl recunoscuse și-i deschise poarta. Rulă încet până la bariera care despărțea depozitul de curtea interioară a unității militare. De acolo, parcurse drumul pe jos. Valer Chițu îl aștepta pe aleea care ducea la magazia de petroluri.



Sunetul în ritm cadențat se auzea din ce în ce mai aproape. O imagine compactă, întunecată pe fondul pădurii întunecate, cu toate că era încă ziuă, puțin trecută de amiază spre înserare, se ivi la capătul drumului forestier, venind înspre direcția Ameliei și a celorlalți, prinși în bula de imobilitate. Toată lățimea drumului era ocupată și vedea clar cum se apropia, pas cu pas, o masă de... nu reuși să-i dea un nume.

La început, nu desluși prea multe lucruri. Încă nu văzu detalii și amănunte care s-o edifice, întreaga grupare era un fel de corp mișcător, omogen, compact. Știa din instinct că era ceva amenințător, rău. De asemenea, era conștientă că de una singură n-avea nicio șansă să oprească înaintarea sau, mai nebunește, s-o împrăștie. Își făcea griji pentru elevii ei, pentru profesoare, mame, profu' de sport și tanti Marika. Dacă ar fi fost singură, fără ei, ar fi luat-o de mult la fugă și s-ar fi încuiat în casă. Dar așa, nu-i putea părăsi. „Am venit împreună, ne întoarcem împreună. Sau murim împreună. Doamne, milostive, apară-ne de cel rău. Cum să murim? Vorbesc prostii. Nici nu mă gândesc. Voi lupta până la capăt, oricare ar fi acel capăt”, se îmbărbătă.

Dulăul lătra frenetic, mai urât ca oricând, urlând hă-măind, alergând de colo-colo, părând și el temător, dar agresiv. De s-ar trezi elevii, ar fi minunat. În timp ce stătea pe vine, strângând briceagul în palmă, se gândi că poate ceilalți părinți se vor îngrijora și vor începe să-i caute. Ea anunțase la clasă că excursia va dura de la ora zece dimineața până la ora două, cel mult, trei după-amiază. Acum, după lungimea umbrelor și culoarea cerului, era posibil

să fie trecut de ora patru spre cinci. În curând se va întuneca de tot, din cauză că era octombrie și se aflau în pădure. Aveau la dispoziție cel mult un ceas de lumină. Și nu avea la ea decât o foarte mică lanternă de buzunar.

Se minunase mai devreme de ce părinții nu-și sunau copiii, să afle pe unde erau. Ah, poate nici telefoanele lor nu funcționau. Iar distanța între ea și masa compactă de... habar nu avea ce era, se micșora pas cu pas. Distinse ceva, ca niște uniforme. Erau siluete de oameni, în mod clar, care mergeau. Nu vehicule, nu animale. Oameni. Probabil îi putea ruga să o ajute, măcar să transporte copiii și pe cei înmărmuriți la poalele dealului, jos în sat; de acolo se va descurca ea cumva. Îi putea alerta pe localnici și pe vecini.

Oamenii mărșăluiau pe drumul forestier. Ciudat și nefiresc. Nu scoteau nicio vorbă, niciun sunet. Se auzea doar foșnetul hainelor pe care le purtau. Iar mersul lor era de-a dreptul nefiresc. Ritmul nu era alert, mai degrabă de plimbare, încet, lent, domol. Parcă se plictiseau mergând, dar înaintau pășind la fel. Se vedea că nu se grăbeau. Și totuși, unde mergeau? Dacă nu se opreau deloc, într-o oră, cel mult o oră și jumătate, aveau să ajungă în Brașov, trecând pe sub linia dealurilor de lângă câmpuri; dacă mergeau pe șosea, blocau întreaga circulație. Să fie vreun marș de protest, cum sunt atâtea în ultimul timp, drept nemulțumire pentru situația politică din țară? Să fie acum doar o repetiție, mută, pentru marșul tăcerii? Mai știi? Fiecare grupare protestează în felul ei propriu. Din păcate, nu rezolvă mare lucru, cei care ar trebui să audă sunt surzi

și orbi la cerințele și nevoile poporului. Dar asta era politică și Amelia nu se băga în păienjenișul obscurantismului politic.

Cu toate astea, nu păreau nici prea entuziasmați, nici foarte dornici de a se risipi și a merge fiecare acasă. Era sâmbătă după masă. Tinerii, de obicei, ies în oraș, în Brașov, la o bere, la un film, la o întâlnire... să piardă vremea la o terasă, dacă mai erau deschise terasele la început de octombrie. Ei da, asta da întâlnire. În mijlocul pădurii, cu o ceată de protestatari mărșăluind în liniște desăvârșită. Cuminiți, ordonați, să nu deranjeze animalele, sălbăticiunile dealurilor, să nu atragă atenția autorităților sau a sătenilor. Ciudat, totuși.

Amelia se ridică în picioare. Strângea în continuare briceagul. Era hotărâtă să-i roage ca măcar să ocolească zona aceea. Nu știa cum le va explica ce se întâmplase, cel mai bine și mai eficient ar fi fost să-i deturneze. Se înarmă, așadar, cu ambiție și determinare. „Să rezolvăm situația în mod pașnic”, își zise și făcu primul pas spre cei care veneau. „Doamne-Dumnezeule cel mare! Apără-mă și dă-mi putere. Mă-ncred în tine. Amin!” Începu să meargă viguros, decisă să-și urmeze planul. Nu era chiar un plan, doar o idee, cea mai bună care-i venise în ultima oră. Câinele o însoți, pășind alături, formând, ea și el, linia defensivă.

Cu fiecare pas cu care se îndrepta spre... masa de oameni, descoperea câteva elemente uluitoare. Bunăoară, indivizii erau încălțați cu un fel de cizme înalte, legate cu șireturi, dar aveau degetele picioarelor afară. „Ca-n Naruto”, nu

se putu abține să nu compare. Aveau genunchii dezgoliți și se miră că pe frigul lunii octombrie nu poartă pantaloni lungi. Lamele din piele, bătute cu ținte, acopereau la limită pantalonii scurți. „Ca-n Gladiatorul”, continuă cu comparațiile, măcar îi abăteau gândurile de la teamă. Pectoralele pe care le purtau deasupra unor tunici albe, simple, cu mâneci scurte, erau tot din piele, frumos ornamenteate cu un imprimeu pe care nu reuși să-l deslușească, dar se distingea un model în relief, peste care aveau un harnașament din mai multe straturi de lame metalice, albastrii, legate între ele cu curelușe din piele. Pe spate, pornind de la umeri, le atârna o capă roșiatică scurtă, care le ajungea un pic mai sus de brâu. „Ca-n Bătălia pentru Britannia”. Sau ca-n „Asterix”...

Coifurile păreau autentice, ornate cu câte o creastă din păr de cal, tăiată la fir. Erau bine fixate pe cap, cu apărătoare late de obraji. La șold, fixate de cingătoare metalice subțiri, purtau *gladius*, o sabie scurtă, și în mâna dreaptă aveau *pilum*, o suliță cu mâner de lemn, o tijă metalică cu vârf ascuțit. În mâna stângă duceau câte un scut oval, lunguiet, vopsit într-o frumoasă culoare albastru-deschis, cu modele pictate: stele, linii întretăiate, șerpuitoare și drepte. Cu simbolul Pământului desenat mare, în mijloc. Păreau a fi *legionis milites gregarius*, soldați simpli, pedestrași sau *velites ferentari*, soldați cu sulițe. Ca în „Legiunea a doisprezecea”. Sau ca-n „Ben Hur”.

„Oare de unde știu eu toate astea?”, avu timp Amelia să se întrebe și să se mire. Îi plăcea să vizioneze filme istorice, mai ales cele care abordau subiecte și popoare din

antichitate. Despre romani, vikingi, celți, spartani, daci, faraoni, dinastii chineze, coreeni, samurai. Privind astfel de producții cinematografice, fie artistice, fie documentare, avea plăcerea și interesul să studieze decorul, peisajele, formele geografice, multe cadre erau filmate în locații unde se întâmplaseră cu adevărat acele acțiuni istorice. Și de fiecare dată își promitea să viziteze, să studieze și să exploreze zonele, teritoriile, așezările din acele țări, mai îndepărtate sau mai apropiate, să afle mai multe despre epoca civilizațiilor străvechi.

Grupul se apropia, era la doi pași depărtare, iar ea nu avu puterea de a se feri, de a se da în lături, oricât de teamă îi era. Rămase cu privirile ațintite la fețele bărbaților; erau numai bărbați, toți cam de aceeași înălțime și constituție, parcă trași la copiator. Cu fețe imobile, ciopliți ca din marmură, având trăsături clar romanice, dar cu ochi inexpressivi. Dulăul lătra ca un apucat, iar ecoul vocii lui plutea peste coroanele copacilor.

— Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi, făcea câinele, parcă răgușit.

Se repezi la cel mai apropiat, să-l muște. Dar ceea ce prinse între dinți fu doar aer și fâlcile îi clănțăniră în gol. Soldații erau imateriali. De neatins, lipsiți de consistență fizică, ca o proiecție holografică în plină pădure. Sau, poate, doar ieșiți din imaginația ei. Amelia întinse brațul. Nu era un gest de curaj, mai degrabă o curiozitate inconștientă, involuntară, un impuls de moment, fără să se gândească la nimic, nici la pericol, nici la consecințe. În mod normal, ar fi trebuit să simtă lovitura sau măcar atingerea. Dar nu simți nimic. Omul, *legioni*, trecu de ea. Prin ea. Doar o

boare ușoară îi flutură părul desfăcut. Nimic neplăcut sau dureros. Rămase înmărmurită la marginea drumului pietruit, stând în picioare, iar prin ea, prin ființa ei, prin corpul ei, trecură soldați romani.

„Ce-i asta?!!” Se uită la ei. Patru pe rând, trei coloane. O distanță scurtă, de doi pași, și venea următorul grup, patru pe rând, în trei coloane. Numără șase astfel de detașamente. Șaptezeci și doi de infanteriști. Unde mergeau? Încotro se îndreptau? De ce? Cine erau? De unde răsăriseră? De ce în costume romane? Care era treaba lor? Cum reușiseră să vină din trecut? Chiar veneau din trecut, din oastea vreunui împărat roman care-și întinsese falangele peste teritoriile dacice? De ce pe dealul din Cristian de Brașov? Ah, așa ceva!! exclamă Amelia în gând. Dar bineînțeles. Anumite chestii se leagă. Și încă foarte bine, cu toate că erau de neînțeles. Doar exista acel *castrum* Cumidava, la cel mult un kilometru depărtare.

Cumidava, Cetatea de Pământ, tabără militară romană din epoca împăratului Traianus. Să fie cu puțință ca oștenii de atunci, *legionis*, să iasă la suprafață? Absurd. Sau, mai plauzibil, să fie o paradă bine organizată, cu costume antice, croite după vreo frescă de pe o columnă, un *cosplay* de proporții, pregătit pentru vreo comemorare, aniversare, după aproape două mii de ani, ca jocurile saturniene sau jupiteriene? Să fie vorba despre o filmare, iar acum se proiecta, departe de văzul altora, pe drumul forestier ascuns de privirile curioșilor, pentru a nu divulga surpriza?

Oricum o lua și o sucea pe toate părțile, Amelia era de părere că întregul marș triumfal prin pădure, filmat sau

proiectat sau hologramat, contrazicea orice gândire logică. Se arăta o situație imposibilă. Să fie doar un singur bărbat costumat, apoi imaginea să fie multiplicată și transmisă 3D? Dacă era așa, unde era proiectorul, sursa laserului? Acel cineva care manevra dispozitivul, unde se ascundea? Privi în sus, spre versantul dealului, printre trunchiurile copacilor, dar nu descoperi nicio luminiță, niciun loc sau punct de unde să se propage vreo luminiscentă sau radiație. Ar trebui să deslușească ceva, nu? Nici dulăul nu sesizase prezența cuiva ascuns prin desișuri.

Detașamentul mărșăluia nestingherit, nestingibil. Nu-i conducea nimeni, vreun *tribunus angusticlavius*, vreun șef de paradă, vreun tambur major. Mergeau de capul lor, drept înainte, organizați și ordonați, parcă ar fi fost niște roboți programați pentru a mărșălui. Să fie oare *hastati*, soldați din avangardă? Ce prostie, se încruntă Amelia. Ce avangardă, ce tribun, ce oaste romană? Ah, poate făceau repetiție nu pentru o paradă, ci pentru un film cu subiect istoric! Nah, nu merge, se strâmbă ea. În acest caz, ar fi trebuit să fie o grămadă de oameni. În frunte cu regizorul, producătorul, scenaristul, cameramanii, cei de la lumini, fetele de la machiaj, costumele, recuzitierii, actorii, public de gură cască. Pe când aici, la lăsarea serii, nu se afla nimeni în afară de... ah, de ea și de câine. Nici în sat nu observase vreo urmă de posibilă filmare, nici măcar pentru un documentar sau pentru o lecție didactică.

Dintr-odată, fără a sta prea mult pe gânduri, sări în mijlocul mărșăluitorilor. Ar fi trebuit ca bărbații să se dea la o parte. Ar fi trebuit să simtă că dădeau peste ea, ar fi

trebuit să o îmbrâncească și să-și ceară scuze. Nici vorbă. Nicio tresărire, nicio fereală. Treceau înainte, cu pasul lor uniform. Prin ea, prin corpul ei, prin cățelul care lătra. Însemna că nu numai ea îi vedea. Nu era o halucinație sau o iluzie proprie. Dacă animalul vedea ce vedea și ea, înseamnă că... acei oameni chiar erau acolo. Iar ea se uita la ei fără ochelarii pentru filme 3D. Nu se vedea nimic distorsionat, totul era clar și aievea. Încercând să-i atingă, imaginea nu se descompunea, nu se bruia, nu se defaza.

— Ai dracu' romani, zise cu voce tare, aproape amuzată.

— *Ce-ai zis?*

În clipa aceea îi îngheță sângele în vine. Până atunci parcă doar se jucase, uitase de teamă, de disperare, de neputință, de neverosimilitatea situației. Privi în jur, cu o fărâmă de speranță că e cineva din sat, un părinte, un vecin, un profesor care să fi plecat în căutarea lor. Văzu grupul compact de romani trecând prin oameni, prin copii, prin cele trei mame, prin trupurile profului de sport și al lui tanti Marika.

— Nuuu... strigă și se avântă înainte, probabil cu intenția să-i oprească, nici ea nu știa prea bine.

— Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi, lătra dulăul, încurcându-se între picioarele ei.

Se împiedică însă deodată și se împrăștie pe jos cât era de lungă, alunecând pe pietriș. Simți cum o pereche de mâini ferme o înșfacă de gulerul hanoracului și o trage în sus. Avu intenția să se zbată, nu neapărat să și strige, oricum nu o auzea nimeni, însă ceva negru o izbi brusc în față.



Rând pe rând, uneltele și instrumentele de intervenție ale pompierilor voluntari se strică sau se rupseră. Nimic nu putea străpunge suprafața pietrei. Nici măcar s-o zgârie! Nimic nu avea efect. Nici lamă, flex, burghiu, târnăcop, flacăra de sudură, nimic. Pipăiră pe rând, cu degetele, milimetru cu milimetru, cei opt pilaștri închiși, cu pereți ermetici, apăsând, trăgând, împungând, fără niciun rezultat. Ovi și Rică proptiseră scara de o coloană și se urcaseră pe platforma de deasupra, târându-se în genunchi într-un spațiu îngust de vreo jumătate de metru lățime, până la bolta sălii cavernei, încercând și acolo să găsească un punct de pătrundere.

— Nimic, frate, nimic! respiră Rică cu greu, după ce coborî și-i șterse sudoarea de pe frunte cu baticuțul roșu legat la gât, dăruit de fiica sa de trei anișori, la ziua lui de naștere.

— Nu zici că-i piatră, își dădu cu părerea Marian-bogatu. Marmură, granit, diamant! N-am mai văzut așa ceva. Am mai tăiat noi și piatră, da' nu ca asta...

— Bă, dac-o fi ceva venit de sus? zise Luci-mucii.

Automat, aproape toți își ațintiră ochii înspre tavan.

— Mai de sus... din cosmos, mă, din spațiu...

— Du-te, mă, d-acia cu basme d-alde astea! râse de el Corneluș-derdeluș.

— Te crezi în filme sefe, bă, ca ăia cu războaiele din stele? completă Neluță-luță.

— Nu știți nimic, se supără Lucian, cel mai tânăr membru al grupului de pompieri.

- O sabie laser ne-ar prinde bine, recunosc Nicu-ticu.
- Lasă fanteziile, îl apostrofă Dan-seriosu.
- Vino c-o soluție, da' nu de bicarbonat..., îl tachină

Teo-vreo.

— De-aș putea fi un vrăjitor, ehei, multe chestii aș face..., suspină Răzvi-rezul.

— Ți-ai vrăji o prințesă, aruncă Ovidiescu și râseră cu toții.

Grumeza nu luă parte la discuția lor și nici ei nu i se adresară. Grupul de pompieri le aparținea numai lor, pompierilor voluntari. Dacă nu ar fi plecat la academia militară, imediat după terminarea generalei, dacă ar fi urmat un liceu oarecare în Brașov și nu ar fi lipsit atât de mult din viața comunității, dacă și-ar fi ales o cu totul altă meserie, fie inginer, medic, cadru didactic, contabil sau actor, poate că acum ar fi făcut parte din grupul lor vesel. Când revenise la Cristian, avea funcția de comandant și grad de colonel. Dintr-odată nu se mai regăsise în gașca din copilărie. Și nici vechii săi prieteni nu păreau că ar fi dorit cu tot dinadinsul să-l includă. Era o prea mare diferență între ei. Dar nici el nu se așteptase să fie inclus, poate nu chiar imediat. Poate niciodată.

Îi vibră telefonul în buzunarul de la piept. Era Irina. Îi trimitea câteva mesaje.

„Am găsit ceva asemănător.”

„E o reproducere, la scară foarte mică, a unei tabere militare romane. Ca un mic fort.”

„Romane, de la Roma, nu România.”

„După arhitectură, se încadrează cam în perioada anilor 100-120.”

„Tabără militară din zona Dacia Superior a Imperiului Roman.”

„E o construcție peste o așezare dacică, o *dava*, fosta Comidava.”

„Castrul Cumidava a fost o fortăreață romană pentru supravegherea căilor de acces din munții Țării Bârsei, mai ales pentru apărarea pasului Bran.”

„Mai multe nu știu, dar caut. Are și o legendă”.

Florin Grumeza îi răspunse:

„Merci de info”.

„Foarte folositoare.”

„Spune-mi legenda.”

„Este lungă”.

„Scurteaz-o”.

„Tot lungă e”.

„Zi-mi două cuvinte”.

„Legenda spune...”

„Ce spune?”

„Mi-ai zis să-ți spun două cuvinte”.

„Fă un rezumat”.

„Scurt sau lung?”

„Foarte scurt”.

„E de rău”.

„Ce-i de rău, Irina?”

„Legenda”.

„La ce se referă?”

„O chestie despre moarte, deziluzie, înfrângere”.

„Cu asta ne confruntăm zilnic. Zi-mi ceva ce nu știu”.

„E o poveste tare lungă”.

„Poți să-mi dai o idee sau două, măcar cum o deschidem?”

„Idei sunt o grămadă, ar trebui să citești legenda”.

„Zi-mi ideea principală”.

„Ți-am spus că este lungă de tot. E o carte de 386 de pagini, fără coperti.”

„E descrisă cumva acolo construcția pe care mi-ai trimis-o în poză?”

„Da. Descrie cum s-o dechizi”.

„Nu-mi poți da numai acel detaliu?”

„Detaliul pentru deschidere se află în toate cele 386 de pagini. Trebuie să citești, ca să-ți dai seama”.

„Tu ai citit cartea?”

„Nu”.

„Și-atunci, de unde știi?”

„Am citit spoilerul”.

„Știi sau nu cum se deschide?! ”

„Nu”.

„Bine”.

„Pa”.

„Pa, dragă”.

Coloneul Grumeza își strecură telefonul înapoi în buzunar, observând că mai avea foarte puțină baterie. Nu progresase cu nimic, iar conversația cu soția lui îl cam dezamăgise. Nu aflate nimic nou, doar că era ceva de pe vremea când romanii se aflau pe teritoriul dacic. Cunoștințele sale despre istoria străveche erau sumare, preaputînul pe care-l învățase în liceu și academie, nu avea suficiente informații, mai ales despre daci și romani, să com-

pună un tablou logic. Știa, desigur, despre războaiele romano-dacice, Traian și Decebal, Sarmisegetuza, termele romane și luptele cu gladiatorii.

Ar trebuie să vină cu o soluție, ca din partea unui militar ce era, de fapt singurul militar dintre toți cei prezenți. Foștii săi colegi așteptau, cu siguranță, ca rezolvarea situației să vină din partea lui. Era colonel, comandant de unitate militară, ceea ce presupunea că are experiență, că ar trebui să gândească cu discernământ, să construiască o tactică viabilă și o strategie care să-i salveze pe oamenii prinși în construcția aceea ciudată, mai ales că erau acolo și oamenii lui, chiar dacă unii sosiți de la București.

Îi veni să ofteze, ceea ce nu mai făcuse de mulți ani. Nu era un supererou. Nici măcar un erou! Viața reală nu funcționează ca cea din filme sau benzi desenate. Da. Să zbori prin aer, cu pumnul încheștat, să dai o lovitură care să fărâme construcția și să-i elibereze pe captivi. Sau să tragi cu arma în stânga și-n dreapta, mor inamicii, dar nu personajele principale, și apoi toată lumea e fericită. Da' de unde?!

Ca să nu mai amintească de tona de hârtogărie care-l aștepta, rapoarte și explicații, mutra acră și vocea seacă a colonelului Nicolescu... după ce se va încheia întreaga misiune de salvare și recuperare. Spera doar, din tot sufletul, camarazii săi să fie teferi și în viață. Ar da de o belea foarte mare dacă cineva din unitatea sa sau, mai ales, vreunul dintre cei veniți de la București, să pățească ceva neplăcut. Fie chiar și doar o rană superficială! Anchete interminabile, cercetare, frecușuri... poate o retrogradare, poate

chiar să-i ia comanda unității... o imensă și urâtă pată pe obrazul său, dar și pe unitatea din Cristian. Ar fi fost păcat pentru toți.

Măcar maiorul Vanciu trăia și avea să se facă bine. Era un martor foarte important. Fusesse de față, văzuse tot ceea ce se întâmplase. Deși povestea părea neverosimilă, era foarte reală. Ca și povestea cu scheletele. Maiorul văzuse scheletele în interiorul acelei construcții. El, Grumeza, văzuse scheletele și la depozitul de carburanți, despre care înaintase un raport amănunțit, care raport zăcea pe masa lui Nicolescu. Angajații depozitului pot depune și ei mărturie despre schelete. Mai erau primarul și grupul lui de pompieri voluntari. Atâția oameni, separați, nu pot minți la fel. Sau fabula. Sau inventa. Nu fusese nicio halucinație în masă. „Sper”, gândi.

Ce era de făcut? Ce avea el de făcut? Informațiile primite de la Irina nu-l ajutau prea mult. Așa. În zonă se afla un castru roman, construit pe locul unui sat dacic distrus. Bine. Mai departe, încotro să-și îndrepte logica? Piatra din care fusese construit acel ansamblu nu putea fi tăiată, desfăcută, nici măcar zgâriată sau scrijelită. Exista un cod, un cifru, dar trebuia să citească o carte groasă ca să găsească indiciile, să și le noteze, să le pună cap la cap, să compună întreaga cheie cu care să desferece alcătuirea aceea antică. Poate era un palat sau o capcană bine păstrată, timp de aproape două milenii.

Prima etapă de tactică: verificarea și măsurarea terenului. Colonelul Grumeza privi în jurul lui. Grota în care se aflau era mare și cuprinzătoare, cu aer respirabil datorită

intrării largi, neobstrucționată de niciun fel de obstacole, iar galeriile erau, de asemenea, spațioase, cu directă ieșire spre exterior. Ca observație, intrarea era și ieșirea, neavând altă cale de retragere în caz de urgență. Acest lucru reprezenta un neajuns, dar nu se aflau în situația de a utiliza o variantă auxiliară.

Caverna era săpată sub pământ, în stânca muntelui. Coborâre pe verticală în peșteră, estimativ o sută cincizeci spre două sute de metri, galerii orizontale, drepte, cu o foarte mică înclinare spre jos. Tuneluri săpate de mâna omului sau cu utilaje, cu ramificații. În caz de retragere aveau și aici doar o singură direcție, pe unde intraseră.

Estimă înălțimea tavanului ușor boltit la trei metri. Măsură cu pasul distanța de la una din coloane până la un perete. Doisprezece pași, cam tot atâția metri, cu o oarecare aproximație. Repetă în partea opusă, acolo numără zece pași. Înconjură construcția, sub ochii nedumeriți ai pompierilor voluntari. Când trecu de primii cincizeci de pași, își ridică degetul mare, numărând în continuare. Ajunse înapoi de unde plecase, la punctul unde marcase o linie trasă cu bocancul pe pământul bătătorit. O sută șapte pași, măsurați cu pasul său lung. O sută șapte metri pătrați? Scăzu un metru, grosimea maximă estimată a coloanelor și pereților, puteau fi și mai subțiri, oricum interiorul ar avea dimensiunea unui apartament cu patru camere, considerată drept suprafață utilă, chiar de confort unu, sporit.

— Domn colonel, zise Adi-miosu, șeful grupului de pompieri. Ai nevoie de ajutor? Avem și noi picioare...

— Mulțam. Am terminat. Am măsurat.

— Am văzut! De ce n-ai zis, avem rola de metru la noi!

— Măsurați încă o dată, zise Grumeza, pe tonul unui comandant care dă ordine.

— Da, șefu', replică Rică fără frică și se aplecă să scoată ruleta din rucsacul de echipament.

— Domn colonel, îl strigă Cristi dintr-un lateral al octogonului.

— Da.

— Am descoperit ceva!

Grumeza și toți ceilalți îl înconjurară rapid.

— Ce-ai descoperit, omule? întrebă Dan seriosu.

— Aici scrie ceva în latină, și bărbatul arată locul cu fascicolul lanternei.

— Latină, bă? Da' de unde știi tu că-i în latină? se încruntă Teo-vreo, aplecându-se să vadă.

— Latrină? se amestecă în vorbă Neluță-luță.

Unii râseră.

— Sunt farmacist, spuse Cristi, cu capul aplecat.

— Ei, nu zău? Știe toată comuna! Și?

— Eu am învățat latina ca terminologie farmaceutică.

— Ce-i...? se arată Luci-mucii uimit.

— Ce? Învățatul?

— Nu, nu... ce ai zis mai-nainte...

— Terminologie farmaceutică, adică diverse denumiri de plante, să știi ce și cum să prepari medicamente, creme, soluții...

— Tu prepari medicamente la tine-n farmacie, Cristi? se încruntă Ovidiescu.

— Desigur. Dacă am rețeta și ingredientele, da, sigur că da.

— Ca... un fel de bucătar? se miră Corneluș-derdeluș.

— Nu. Nu ca un bucătar. Ca un farmacist.

— Hai, gata. Ce scrie acolo? se aplecă și Teo-vreo.

Cristi farmacistul întinse un deget și arată peretele, în partea cea mai de jos, la nici doi centrimetri deasupra pământului.

— Aici cred că-i un an...

— Ce an?

Cristi se întinse pe jos, pe o parte, să fie cât mai aproape de ceea ce părea doar o simplă zgârietură.

— Ține și tu lumânarea aia, să văd, fără să-ți tremure degetele, mormăi către Nicu-ticu.

Nicu mută fascicolul lanternei mai aproape de perete.

— Așa. Careva să scrie ce zic.

— Scriu eu, se oferi Luci-mucii, apoi rupse o foaie dintr-un notes și-și pregăti pixul.

— *Quod pertinet ad ara dicata Iovis deus.* Acest altar îi aparține zeului Jupiter. *Qui tangit perit.* Oricine îl atinge, moare. *Anima dissociabilis miscuerit.* Cu sufletul neîmpăcat. *Milites incessus proelium.* Soldații pleacă la bătaie. *Expugno, vincere, triumpharet.* Să cucerească, să triumfe, să câștige. *Anni octoginta quīque.* Anul optzeci și cinci. *Quod castellum Cumi.* Fortăreața militară Cumi. *Commilitonum armis.* Camarazi de arme. *Fontis arcani.* Fântâna secretă.

Făcu o pauză.

— *Nihil remanebit post tergum.* Nimic nu va rămâne după noi. Ai notat? Că mi-am sucit gâtu' și șalele... ajută-mă să mă ridic!

— Te-ai îmbătrânit, bă Cristea, bă! îi întinse Adi o mână de ajutor.

— Ai notat, Lucineț?

— Da, tot ce mi-ai dictat.

— Ia să văd.

Tânărul îi întinse foaia și Cristi citi ce scrisese pe ea.

— Ce-i fântâna secretă? întrebă Nicu-ticu.

— Hmm. O fântână neștiută, ascunsă... hmm, dar ai dreptate. Secretă este *secretum*, spuse Cristi în timp ce se scutura de pământ. În același timp, *fons* înseamnă fântână, dar *fontis* este... poate fi izvor, o sursă, origine, chiar apă proaspătă... dar asta e *aquam*... e complicat, se frecă el pe cap.

— E corect ce-ai citit? întrebă Dan seriosu.

— Ce-am citit, da, e corect... poate traducerea mea nu e chiar cea mai exactă. Îmi trebuie un dicționar.

Mai mulți își scoaseră din buzunare telefoanele.

— Nu merge. N-am baterie. S-a descărcat. Am telu-nchis, constatară ei.

Colonelul Grumeza, care doar îi privise până atunci, își verifică și el telefonul; cu mai puțin de o jumătate de oră în urmă se conversase cu Irina. Nu avea nici el semnal.

— Cum adică „nimic nu va rămâne după noi”? întrebă Rică fără frică.

— Unde o fi fântâna aia secretă? întrebă în același timp și Marian-bogatu.

— Chiar mă! Oare despre ce fântână e vorba?

— N-o luați chiar *ad-literam*, își aranjă Cristi ochelarii pe nas. S-ar putea să fie o metaforă...

— O hiperbolă...
— Epitet...
— O figură de stil...
— Fântâna secretă nu e același lucru cu izvor de apă, preciză Cristi.

— Dar poate fi adevărată.

Toate privirile se întoarseră spre colonel.

— O fântână adevărată, secretă... șopti Luci-mucii, visător.

— După ce vom ieși de aici, cu camarazii noștri, dacă am dreptate, vă voi arăta, promise Grumeza și se gândi la o anumită fântână, dintr-un anumit loc.



Primarul Gârbacea se luă cu mâinile de cap.

— Valerică, spune-mi că văd ceea ce văd, se lamentă el.

— Domn primar, asta-i situația.

Valer Chițu stătea posomorât lângă silueta masivă a primarului din Cristian. Schelete albe, întregi, părând să rânjească puțin strâmb, cu orbite negre și goale, apăreau cam peste tot în curtea depozitului. Interesant era faptul că nu zăceau ca și cum ar fi fost aruncate în dezordine de cineva care-și făcea curățenie în pivniță. Sau în pod sau în magazia cu schelete. În grupuri de cinci, pe numărate, alcătuiau un fel de model de floare șocant, sinistru, dar având un aspect original, cu picioarele înspre interior, cu craniile pe circumferința unui cerc oarecare. Falangele degetelor se atingeau de parcă s-ar fi ținut de mâini.

Primarul numără zece astfel de aranjamente de ciudățenii. Două pe platforma de încărcare, alte trei în spațiul dintre rezervoare, trei în curtea interioară și două înspre părculețul din spate. În total, cincizeci de schelete. Plus cele două, primele, din rezervoare. Își frecă obrajii cu palmele, să se învioneze și să-și alunge oboseala. Se gândi la echipa de pompieri voluntari din peștera dealului. Se îngrijoră de soarta celor prinși în interiorul construcției, cei care descoperiseră și acolo o serie de schelete.

Trecuse de ceva vreme de părerea că cineva le juca o festă macabră. Nu avea nimeni pe lumea asta atâtea schelete pe care să le poată împrăști. Oare exista vreo fabrică, ceva, care să producă schelete în scop didactic și medical? Cu siguranță, undeva în lumea largă, dar nu prin împrejurimi. Nici în România. Să fii importat vreun tâmpit lunatic sute de astfel de obiecte din China? De ce nu? Dar de ce tocmai la Cristian de Brașov? O comună oarecare, cu nimic special, nici măcar cartier al Brașovului? Nu ar fi fost mai simplu să fi apărut prin București? În fața Parlamentului și a Guvernului, eventual? Să se vadă și ei în oglindă? Să-și vadă viitorul?

— Valerică, strigă după șeful depozitului.

— Da, domn primar!

— Îmi faci o cafea, te rog? Adorm în picioare și ziua încă nici n-a început.

— Ce zi, domn primar? E seara târziu.

— Exact!

— Vin imediat.

— Bine, du-te.

Gârbacea, în timp ce Valer Chițu urca în fugă treptele spre birou, se apropie de un schelet. Făcu câteva poze cu telefonul, pentru veșnică amintire, cu toate că el n-avea să uite niciodată cele văzute. Dar era o dovadă, în cazul în care ar fi dispărut la fel de neobișnuit cum apăruseră. Să nu-l acuze nimeni că avusese halucinații și vedenii. Se aplecă peste scheletul cel mai apropiat. Oasele părinților săi, deshumați după șapte ani și puse în saci de rafie, arătau îngălbenite spre cenușiu, cu multe pete maronii și negre și mirosiseră îngrozitor de tare. Îl duruse capul câteva zile și izul îi persistase în nări, provocându-i greață. Slăbise atunci cinci kilograme, neputând mânca nimic. Dar acum, oasele scheletelor nu miroseau a nimic. Nici măcar a levănțică.

Se ghemui pe vine. Scoase o batistă de hârtie din pachetul pe care soția lui i-o îndesase în buzunarul paltonului. Dacă ar fi avut mănuși chirurgicale sau orice fel de mănuși... despături batista și atinse, prevăzător, osul brațului. Nu știa cum se numesc majoritatea oaselor, nu-l interesase niciodată anatomia. El era inginer de meserie. De autovehicule rutiere. Avea și un curs postuniversitar despre consultanță privind impactul automobilului asupra mediului. Îl interesase, mereu îl fascinasă să găsească soluții tehnice aplicate în construcția motoarelor. Lucrase doar câțiva ani, ca tânăr inginer stagiar, la uzina de autocamioane Steagu Roșu, actualmente Roman. Apoi, după anii nouăzeci, fusese atras de politică, iar acum se afla la al patrulea mandat de primar.

Cu arătătorul înfășurat în batistă, atinse ușor osul brațului, așteptându-se la vreo reacție, care nu veni. Schele-

tul era schelet, indiferent cui aparținuse, iar acum era doar o adunătură de oase... Împunse mai tare cu degetul. Nimic. Apăsă în mai multe locuri. Pe osul rotund al umărului, pe o coastă, pe una din cele două oase ale antebrațului, pe oasele palmei și pe una din falange. Căzu deodată în fund, având impresia că mâna scheletului se mișcase. Dar nu. Fusese doar o impresie, nu clintise nimic din loc. Prinzând curaj, începu să pipăie coastele, bazinul, apoi craniul, dinții și, dintr-odată, gura scheletului se deschise.

— Domn primar, strigă Valer de sus.

— Aici! îi făcu semn cu mâna și se ridică în picioare.

— V-am adus cafeluța. Și-i întinse o cană-termos.

— Mulțam fain. Asta-mi va salva viața.

— Ei, nici chiar așa! Dar o să mai dormiți la noapte, domn primar? și Valer arată cu bărbia spre cană.

— Dacă oi avea somn...

În spatele lor se auzi un pârâit. Se-ntoarseră în același timp, priviră scheletele, dar nu observară nicio mișcare sau schimbare. Proiectoarele de noapte erau aprinse și prin razele de lumină se vedeau picături fine, de burniță.

— Tot ce ne lipsea. Plouă, remarcă Gârbacea.

— Ce facem cu ele? arătă Valer spre scheletele de pe jos.

Primarul ridică din umeri, în timp ce sorbea o înghițitură de cafea.

— Bună cafea! Păi, știu și eu ce să facem?

— Le adunăm?

— Ce zici? Cum să le adunăm? N-ai niște prelate mai mari?

— Să le acoperim?

- Îhî. De ce nu?
- Da-s din alea, pătate și soioase, de la uleiuri și petroluri...
- Și ce? Crezi că le mai pasă?
- Știi și eu? Poate vine vro comisie, ceva, să le examineze...
- Ce comisie, Valerică? Suntem pe cont propriu.
- Adică, nu știe nimeni de ele?
- Ba știe, de exemplu, comisariatul militar din Brașov.
- Da? Și nu vin la o intervenție?
- Nu, băiete. Au zis că nu există așa ceva, să răsară schelete prin rezervoare...
- Asta cam așa e...
- Da' uite că există! Și sunt în fața noastră, lua-i-ar naiba să-i ieie! Bă, Valerică, hai, fă-mi o poză cu rozeta asta, până le acoperim...
- Poză, domn primar?
- Ține telefonu' meu și fă câteva poze, ca dovadă...
- Valer, neavând cum să refuze dorința primarului, îi făcu mai multe poze, din diferite unghiuri și poziții, cu toate că burnița se întetea. Gârbacea, în pantaloni de schi din fâș gros, cu bocanci și paltonaș de stofă, arăta mai mult decât caraghios, și cu cana-termos în mână.
- Ajung, domn primar?
- Ajung, ajung. Câți băieți sunt la schimbul trei?
- Toți cei patru și toți de la schimbul unu și doi.
- Cum? Sunt toți aici? De ce?
- Așa mi-a ordonat domn colonel?!!
- Grumeza?

— Da.

— Aha. Cheamă-i aici, să aducă prelate și folii de plastic, să acoperim scheletele astea, deși nu cred că le pasă că-s plouate. Da' poate se degradează, mai știi din ce sunt făcute... După care dă drumu' la băieți să meargă acasă.

— Da' domn colonel a zis...

— Lasă, lasă. Mă lămuresc eu cu el. Trimite-i acasă. Măine vin doar cei de la întreținere.

— Dar...

— Bă Valerică! Te pui cu mine? Pe răspunderea mea, așa să știi. Înveliți-le și mergeți acasă. Aici pierdeți timpul degeaba.

— Da, domn primar. Să trăiți!

— Îhî! făcu Gârbacea, luând o altă înghițitură de cafea.

Valer Chițu începu să strige, să-și adune lucrătorii care ieșeau din hale și coborau de pe rampele acoperite. Le zise pe scurt ce aveau de făcut și oamenii se însuflețiră, mai ales știind că după terminarea activității vor merge acasă, la familie, la copii, la iubite... Cam într-o jumătate de oră, împărțiți în echipe, se ocupară cu eficacitate de acoperirea scheletelor și puseră niște pietre sau diferite greutatea pe la colțuri, să nu ridice vântul foile de pânză impermeabilă. După încă o jumătate de oră, nu se mai afla țiipenie de om la depozit, în afară de tura de noapte și cei doi paznici.

Și de primarul Gârbacea. Se refugiase sub o copertină și privea curtea depozitului, scăldată de lumina reflectoarelor și a ploii mărunte, reci. Puse cana-termos golită pe un pervaz, o va găsi Valer luni, când va veni la serviciu.

Știa că nevastă-sa îl aștepta acasă, precis dormind deja. „Mâine e duminică. Ce repede a trecut săptămâna!” Dar nu-i venea să se urnească din loc. Parcă avea picioarele plumbuite și pironite de rampa betonată. Cafeaua îl învi-orase, era treaz, dar simțea, cumva, total aiurea, că îl ia somnul. Oboseala îl pleoștise. Îi umpluse corpul cu puf de bumbac, umflându-l ca pe un balon cu aer cald.

Își descheie paltonul. Apoi desfăcu fermoarul hanoracului matlasat și a vestei de dedesubt. Își deschise primul nasture al cămășii groase, să poată respira. În bocanci avea șosete flaușate și simțea cum, încetul cu încetul, talpa îi ia foc. Se gândi că venise vremea să plece acasă. Însă îi venea extrem de greu să se miște. Iar mașina o avea parcată hăt-departe, chiar la intrarea în depozit. „Mai stau cinci minute”, își zise. Cu ochii ușor mijiiți, se uita la ploaia deasă și la aburii care ieșeau ca un fum din betonul care în timpul zilei fusese încălzit de soare. „Nu ai motive de îngrijorare. Scheletele nu pleacă nicăieri până mâine dimineată. Sunt mai moarte decât moartea. Și dacă pleacă, cu atât mai bine. La dracu’. Mă duc acasă”.

Reuși să se desprindă din multitudinea de fire invizibile care-l ținuseră în acel loc, ca o pânză de păianjen din fibră de titan. Merse cu pași târșâiți până la scara rampei, coborî cu greu cele câteva trepte din fier și era cât pe ce să fie răsturnat de o pală de vânt foarte puternică. În timp ce se îndrepta spre mașina din apropierea porții, mergând prin curtea depozitului, se gândi la colonelul Grumeza și la toți ceilalți din peștera de sub deal. „Au reușit oare să iasă? Să-i scoată și pe ceilalți? Ce belea,

frate!" Mâine, cu capul limpede, se va gândi la o altă variantă de scăpare. Acum era mult prea obosit. Adormea pe el. Porni motorul și paznicul îi deschise poarta rulantă, îl salută și se refugie în ghereta încălzită de un radiator electric.

Gârbacea ajunsese acasă, intră cu mașina în curte și, de acolo, în garaj. Se dezbracă în antreu, dădu drumul la apa caldă în baie și, în timp ce se umplea vana, se duse tiptil să deschidă ușa dormitorului. Soția lui dormea, nu avea rost s-o deranjeze. În fața frigiderului deschis nu reuși să se hotărască ce ar vrea să mănânce. Friptură de porc rece, salată de cartofi, zacuscă făcută de câteva zile, cașcaval afumat, cârnați de casă... îi era foame, dar nu avea chef de mâncare. Luă o sticlă de bere și bău două-trei înghițituri, simțind cum îi îngheață stomacul de la lichidul rece. Găsi câțiva biscuiți pe o farfurioară și ronțai unul, în drum spre baie.

Cufundat până la gât în apa fierbinte, se gândi din nou la colonelul Grumeza. Erau mulți în peștera de sub deal, într-o peșteră despre care habar nu avusese că exista, cu toate că se născuse în Cristian și copilărise pe acele dealuri. Situația nu se prezenta deloc bună. Jumătate din unitatea militară și echipa maiorului din București erau prinși între pereții acelei construcții ciudate. Maiorul era singurul care nu intrase, iar în capcana pietrei se aflau două grupe de militari și doi medici, în total douăzeci și șase de oameni. Și mai participa echipa pompierilor voluntari, plus însuși Grumeza, adică nici mai mult nici mai puțin de treizeci și cinci de specialiști în rezolvarea situațiilor... hai să le zicem... complexe.

Peștera ca peștera, dar ce era cu scheletele? De unde apăreau? Le arunca cineva din avion? Sau dintr-un OZN? Mai știi? Extratereștri care răpesc oameni, fac tot felul de experimente pe ei și când ajung în starea de schelete, se debarasează de ei ca de niște firimituri de pe masă. Teoria lui nu prea stătea în picioare și în clipa aceea auzi telefonul sunând. Se șterse pe mâini și răspunse.

— Bună seara, domnule primar. Sunt Puskas Adél, fiica lu' tanti Marika...

— Da, da, bună, Adél, s-a întâmplat ceva cu maiorul? întrebă și se ridică în cadă, dând apa pe-afară.

— Nu, cu maiorul nu. Scuzați că vă sun așa târziu, dar sunt foarte îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Știți, mama a plecat într-o excursie...

— Așa, mi-ai spus.

— Da. Încă nu s-a întors.

— Nu s-a întors? Poate rămân peste noapte la o cabană.

— Nu, nu. E plecată doar aici, în Cristian, cu profesoara de geografie și clasa ei de elevi. Pe dealurile din față.

— Aa, pe dealurile din față? Vrei să zici că pe Măguri cea și Poiana lu' Ion sau pe Bisericuță?

— Da, pe-acolo.

Gârbacea se scărpină pe cap.

— Și eu ce să fac, Adél?

Trecură câteva secunde de tăcere.

— Știi și eu? spuse doctorița. Am sunat la poliția de la noi, dar nu răspunde nimeni. Poliția Brașov mi-a spus să sun în localitate. Tata e plecat într-o cursă lungă, nu am la cine să apelez. Și deja e aproape miezul nopții...

Gârbacea oftă și își mușcă buza de jos.

— Adél, dă-mi câteva minute, vorbesc cu cineva și te sun înapoi. Bine?

— Bine, bine. Aștept.

Așezat pe marginea căzii, în pielea goală, Gârbacea îl apela pe colonelul Grumeza. Lăsă să sune îndelung, până ce vocea îl informă că abonatul... Reapela, dar tot fără succes. Îl sună pe Adi, șeful echipei de pompieri voluntari. Nimic. Pe Cristi farmacistul. Nimic. Încercă să ia legătura cu băieții de pe lista lui de contacte din echipa de pompieri voluntari. Iarăși nimic. Începu să se îngrijoreze. Dacă se întâmplase ceva cu ei, în timpul cât fusese la depozit? Să fie și ei blocați în interiorul construcției, ca ceilalți?

— Ei, drăcia dracului... și mai înjură cu sete un șir de cuvinte măiestre.

— Nelu, ce faci, dragă? se ivi capul soției sale prin ușa întredeschisă.

— Uite... vreau să fac baie, dar lumea nu mă lasă, răspunse deznădăjduit.

— Ce zici? Cum nu te lasă lumea? Hai, ieși, șterge-te și vino-n pat.

— De-aș putea...

— Las-o-ncolo de lume. O găsești și mâine. Hai la culcare.

— Da, da, mergi tu prima...

— Vii, dragă?

— Da, vin. Imediat.

Ieși din baie, se șterse pe fugă și începu să se îmbrace, în timp ce se gândea cui i-ar mai putea telefona la ora

aceea. Găsi numărul lui Valer Chițu. Să-l sune sau nu? Omul de-abia plecase de la depozit, după mai bine de douăsprezece ore de stat la serviciu. Șeful poliției! Era de competența lui să se scoale și să vină cu agenții săi, să caute persoanele lipsă. Dintre consilieri, nu putu decide dacă să telefoneze cuiva. Niciunul nu știa nimic despre povestea cu scheletele, nu că ar fi avut vreo legătură, dar să caute pe dealuri o clasă de elevi și pe profesoara lor, nu era trecută în fișa postului lor. Nu ar fi venit niciunul.

— Georgică, salut, sunt primarul Gârbacea, zise șeful de poliție.

— Alo? Cine?!

Vocea acestuia suna somnoroasă.

— Domnul polițist Agache Gheorghe?

— Da, în persoană.

— Sunt primarul comunei Cristian, Gârbacea Nelu, spuse, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Aaa, domnu' primar!

— Chiar el. Te-am deranjat un pic din somn, bag seamă, dar asta e. Se arată o situație, am nevoie de tine, Georgică.

— Ce situație?

— Am fost informat că o clasă de elevi de generală a plecat într-o excursie pe dealuri și nu s-a întors. Părinții sunt foarte neliniștiți.

— Și eu ce să fac?

— Cum ce să faci? se răsti la el. Te-mbraci și vii să-i căutăm!

— La ora asta?

— Acum, imediat. Cheamă-i pe Viorel și pe Mișu.

— Viorel îi la o nuntă.

— Să fie sănătos. Cheamă-l pe Mișu. E de datoria voastră să căutați copiii.

— S-au depus plângeri că lipsesc? Știi că nu-i pot căuta decât după douăzeci și patru de ore. Numai dacă s-a depus o plângere. Elvira nu mi-a spus nimic.

— Ce să-ți spună?

— Că lipsesc copii.

Gârbacea trase aer pe nări.

— Ce treabă are Elvira cu chestia asta?

— Păi, ea-i secretara de la generală.

— Georgică, vii sau nu să căutăm copiii? Și profesoara de geografie și tanti Marika, tot pierduți sunt...

— Ești sigur că-s pe dealuri?

— Da, mă, sunt sigur. M-a sunat și Adel, doctorița, fata lui Marika. E foarte îngrijorată.

— Dar eu nu-s de serviciu...

— Vii, omule? Dacă nu, plec singur. Cu nevastă-mea de trebuie, să căutăm.

— Cu tanti Marika nu se rătăcesc neam. Poate-s la mănăstire, înnoptează acolo.

— Somn ușor, Georgică. Măine să-ți depui demisia pe masa mea!

Închise și oftă. Imediat îi sună telefonul. Era șeful de poliție.

— Nelu, adică domn primar, chestia cu demisia nu merge.

— Știu, dar te-am trezit!

— Asta-i drept. Avem și noi protocolul nostru, în astfel de cazuri, dacă este o urgență, suntem obligați să rapor-

tăm și să informăm mai sus, să primim aprobare, e o grămadă de hârțogăraie și birocrație, nu putem pleca de capul nostru într-o căutare sau urmărire.

— Mie-mi spui! Și nu e nicio urmărire. Nu-s fugiți de acasă. Acum e o chestie de viață și de moarte. Pentru Dumnezeu, bă Gicule, dacă fii-tu era acolo, acum deja hălăduiai prin păduri să-l găsești, nu?

Agentul șef principal al poliției comunei tăcea.

— Uite cum facem, zise Gârbacea. E o situație deosebită. Vino ca persoană civilă, nu ca polițist. Cheamă-l pe Gogu și poate pe toți referenții care lucrează pentru voi. Am s-o sun acum pe Elvira, să văd care-i treaba. Ne vedem în două'jde minute la capătul străzii Soarelui, lângă unitatea militară. Să ai la tine tot ce-ți trebuie.

Auzi un oftat prelung.

— În două'jde minute. S-a făcut.

Gârbacea își șterse transpirația de pe față.

— Elviro, nu dormi la ora asta?

— A, domn primar, bună seara!

— Bună. Unde ești, ce-i cu gălăgia aia?

— Ei, sunt la un bar în Brașov.

— Ce faci acolo? Lasă. Spune-mi, știi ceva despre clasa care a plecat azi-dimineață în excursie? Cu profesoara de geografie și tanti Marika?

— A, clasa a cincea? Cu domn director?

— E și directorul Popică cu ei?

— Da.

— S-au întors?

— Ce? strigă femeia în telefon.

— Elviro, du-te până afară sau la baie, să ne auzim. E ceva grav.

— Grav?

— Da. Știi dacă s-a întors clasa de elevi din excursie?

— Nu știu nimic. Eu sunt de la prânz în oraș.

— Bine, fată.

— Domn primar!

— Da.

— S-a întâmplat ceva?

— Copiii încă nu-s acasă.

— Vai de mine!

— Așa-i, vai de tine și de mine și de noi toți.

— Să vin la Cristian?

— Stai acolo, distrează-te.

— Vin acasă.

— Elviro, ia tu legătura cu părinții. Îi cunoști. Dă-le telefon și spune-le să vină să ne ajute să-i căutăm.

— Da, da, desigur. Tocmai azi a trebuit să plec și eu!

— Ei, n-aveai de unde să știi. Sună-i pe toți. Spune-le să vină în juma' de oră la capătul străzii Soarelui, lângă unitatea militară. Vine și poliția locală. S-aducă lanterne și pături.

— Vai! Doamne-fereste de ceva rău!

— Las' că va fi bine. Tu sună-i! și închise.

Apoi:

— Adél?

— Da, domn primar.

— Am organizat o grupă de căutare, din părinți și poliție și cine mai vine.

— Bine, domn primar. Am să vin și eu, poate au nevoie de îngrijiri medicale.

— Nu vii nicăieri. Stai cu maiorul.

— Stă soră-mea Kriszta.

— E și ea doctoriță?

— Stomatolog, se pricepe la orice, ca și mine. Iar domnul maior doarme, i-am administrat un acetaminophen, are și un oarecare efect sedativ, așadar, nu se va trezi prea curând. Nu vă faceți griji. E pe mâini bune.

— Ce-i aceta...?

— Paracetamol.

— Bun. Nu puteai să spui așa din prima? În juma' de oră, la colțul unității militare.

— Voi fi acolo.

Gârbacea închise ochii pentru câteva clipe. Când și-i deschise, își văzu soția stând în fața lui.

— Vin cu tine, spuse ea cu hotărâre.

— Stai acasă.

— Vin cu tine!

— Ana...

— Când plecăm?



Amelia se trezi cu greu, ca după cea mai cumplită beție a vieții ei. O dureau capul, ochii, îi vâjâiau urechile, simțea un gust greu, de acru, pe limbă și, în afară de senzația de greață iminentă, o puternică durere de stomac. Avu intenția să-și sucească gâtul, să vadă ce era în jurul ei, însă...

după ce-și auzi oasele claviculei și ale cervicalei pârâind periculos, rămase nemișcată. Cum să deschidă ochii? Pentru ce, la urma urmei, ce să vadă? Sesiza întunericul din jurul ei, aproape palpabil. Simți cum o dâră amară de salivă i se scurge printre buze, pe lateralul bărbiei și pe gât în jos, provocându-i furnicături. Așadar, era culcată într-o parte, nu pe spate. Asta era bine. În caz de ceva, avea mai multă mobilitate.

„În caz de ceva? Ce anume putea fi acel ceva? Mai multă mobilitate? Nici să respiri nu poți, d-apoi s-o iei la fugă!? Adică, nici nu-ți poți clinti măcar mintea, să nu mai vorbim despre un braț, un picior... exclus să sar în sus și să fug sprintenă precum un iepuraș pe câmp...”

Încercă să-și încordeze auzul, printre loviturile de ciocan pe nicovala din creierul ei. Parcă ceva producea un zgomot slab, ca o răsuflare. Apoi, o duhoare imposibilă, pestilențială, îi lovi nările și Amelia depuse un efort supraomenesc să poată vomita. Tușea și plângea în același timp, chircindu-se din cauza convulsiilor. Nu-i era ușor să dea afară ce nu avea în stomac. Mâncase puțin la micul dejun pregătit de tanti Marika, să nu aibă burta plină pentru excursie și când se opriseră să facă pauza de masă nu apucase nici măcar să muște o dată din sandwich.

Ah, copiii! era să sară în sus. Elevii din clasa ei! Cele trei profesoare și cele trei mame. Tanti Marika! Descoperi că era legată. La încheieturi și la glezne. Se smuci o dată, cuprinsă de toate durerile lumii. Gemu și rămase nemișcată în poziția aceea nefirească. După câteva minute încercă din nou. Își răsuci șoldul, dar nu-și putu desprinde

brațele și picioarele. Era legată! De ce? Ochii i se mai obișnuiseră un pic cu întunericul și parcă începea să deslușească ceva. Tot ce vedea era în continuare întunecat, doar câteva linii mai deschise, ca un fel de foarte subțiri raze de lumină ce reușeau să se strecoare printr-o crăpătură.

Era întinsă pe o suprafață tare. Nu se afla pe jos, dar nici într-un pat. Mirosea a aer închis și rece, ca într-o magazie părăsită, cu hoituri de șobolan în putrefacție. De ce? se întrebă din nou. „Haa, ce porcărie!” își zise. „Ce caut eu aici? Unde sunt ceilalți? Cât o fi ceasul? Unde sunt copiii?” I se păru că aude mișcare. Nu prin apropiere, ci undeva departe, dincolo de niște pereți pe care nu-i vedea. Încercă să distingă sursa zgomotului. Sau felul mișcării. Să fie valuri? Nee, nu era la malul mării, nici măcar la marginea unui lac sau râu. Ar fi simțit mirosul de apă, mișcarea valurilor, curgerea. Să fie un animal? Un rozător, lilieci, șerpi sau alte dihănii? Sau erau oameni care-și târșâiau tălpile pe podea?

Rămase nemișcată, ținându-și răsuflarea. Nu mai auzi nimic, parcă totul se oprise odată cu respirația ei. Indiferent ce era ori cine era, Amelia se afla în incapacitate de a se feri, de a se apăra ori de a fugi. Văzu în fața ei niște scânteii scăpărând și dintr-odată se aprinse o făclie, apoi mai multe și apoi câteva focuri în vase de piatră. Toată acea lumină vie, arzândă, o înconjură, trimițându-și căldura spre ea. Fumul se ridica peste flăcările tremurânde.

Amelia își roti privirile, atât cât îi îngăduia poziția în care zăcea și durerea de gât. Pereți de piatră sur-albi-

cioasă, plăți, fără niciun ornament vizibil. În jurul ei se aflau ființe omenеști, da, erau oameni, nu jivine, nu extraterestri. Câte o manta lungă, cu glugă largă, le acoperea capetele și trupurile în întregime. Nu li se vedea deloc fața, nici mâinile în care țineau torțele. Mantiile aveau o culoare brun-roșcat sau doar așa i se părea ei, de la jocul flăcărilor. Un murmur slab, devenind din ce în ce mai puternic, se ridică din piepturile celor adunați în jurul ei. Cântau poate fără cuvinte, cu toate că roșteau ceva, dar nu înțelese nimic. Își miji ochii, cu speranța să zărească vreun amănunt care s-o edifice asupra situației în care se afla. Sau a locului. Sau de ce mama naibii i se întâmpla tocmai ei una ca asta?

Poate visa. Poate adormise pe drumul forestier, deși era exclus, dar mai știi? Aerul tare de munte, sub brazi și stejari, oboseala drumului, stresul cu excursia... nici ei nu-i venea să creadă că se gândea la o așa ineptie. Cum să adoarmă pe o cărare? Ce, era narcoleptică și nu știa? Nu, nu există! Să fi ingerat sau inhalat vreo substanță halucinogenă? De unde? De la cine? Dar copiii? Rămăseseră cu toții suspendați într-o buclă spațio-temporală. Iar teoria asta era o mare prostie. Desigur, Einstein spusese el cândva, în marea sa înțelepciune genială, că masa cu cât este mai mare, cu atât se mărește și curbura spațio-temporală. Însă aici nu se aplica nimic din toate astea. Nu avea cum. Nu se afla în apropiere nicio stea-gigant în care să se concentreze, într-un punct, o enormă cantitate de energie.

Amelia își scutură capul. „N-am timp de filosofii sefe. Acum sunt într-un vis-realitate, asta da conexiune între

timp și spațiu. Abia aștept să mă trezesc, să iau copiii și să mergem acasă. Chiar să mănânc și o farfurie plină cu orice îmi dă tanti Marika!" Parcă glasurile celor care cântau creștea în intensitate, continuând melopeea monotună. „Gata, ajunge, suficient! Vreau acasă! Doamne, din copilărie n-am mai spus asta! Dar acum chiar vreau acasă.”

— *Bona Dea, augur*, înțelese foarte clar.

Se încruntă, neștiind dacă era o adresare special pentru ea sau în general, tuturor. Habar n-avea ce putea însemna, sunase ca o sentință de tribunal. Erau două sau trei cuvinte? Oricum, nu avea nicio importanță. Vocea adâncă se exprimase cu gravitate. Văzu cum patru mantii roșcate se apropie de ea, apoi simți cum i se eliberează încheieturile și gleznela din strânsoarea funiilor. Cineva, din spate, o ajută să se ridice în șezut. Buimacă, încercă să se uite în jur, dar altcineva o forță să bea un lichid rece, fără miros și culoare. Apă! Bolul era micuț, ar fi băut mai mult, îi era sete și foame.

Spre marea ei surpriză, mantiile îngenuncheară, cu capetele plecate, fiecare pe unde se afla. Probabil erau vreo douăzeci de oameni, dacă nu mai mulți, nu prea reușea să deslușească bine câți se aflau dincolo de perdeaua luminoasă de torțe.

— *Benediximus!* spuse una din mantii.

— *Benediximus!* repetă corul vocilor, pe aceeași tonalitate.

Amalia înțelese că era o binecuvântare. Poate ar părea exagerată, dar în orice caz, suna a salut. Sau a amenințare.

— ...*salutem!*

— ...salutem!

Era o glumă, nu? O farsă? O piesă de teatru în regie proprie, de unui grup de cristoloveni care doreau s-o binedispună? De ce-i vorbeau în latină? Ce, nu mai știau românește? Sau doreau să-și etaleze inteligentele cunoștințe lingvistice de limbi moarte? Engleza fiind o limbă pe care majoritatea o știa, nu mai impresiona pe nimeni. Atunci, de ce nu i se adresau în franceză? Sau japoneză! Ar impresiona-o cu siguranță. Poate recitau versuri create de vreunul din marii poeți latini. Care ar fi? Ovidiu? Horațiu? Dante Alighieri? Nu, el era deja italian. Byron? Nu, Byron a fost un romantic englez de prin secolul optsprezece... Nu? Ce să răspundă? Știa câteva cuvinte în italiană, dar acum nu-i venea niciunul în minte. *Ciao bambina*, dar nu putea spune așa ceva. Ar fi râs, dacă ar fi știut cu siguranță că oamenii aceia erau din sat. Poate o recuperaseră de pe deal, cu copii și mămici și profesoare și tanti Marika.

Iar acum vor merge acasă. Deși grupul dinaintea ei nu prea se arăta dornic s-o lase să plece. Se întrebă, din nou, dacă nu cumva visa. Unul din acele vise care par foarte reale. Vise în care simți mirosuri, atingerea cuiva, auzi sunete și cuvinte, simți frigul sau căldura, durerea sau plăcerea. Încercă să privească în jurul ei. Nu distingea prea multe. Flăcările torțelor erau aproape de ea și nu-i permiteau să vadă dincolo de ele. Se hotărî să coboare de pe patul acela tare, din piatră. Dacă ar face câțiva pași, s-ar dumiri mai bine despre locația unde se afla. Trebuia să rupă visul, să se trezească. Își aminti că văzuse oameni

care mărșăluiseră pe drumul forestier, îmbrăcați în... soldați romani? Se pregăteau de o reprezentație? Era vreun festival despre care ea nu aflase? De ce nu făceau acest lucru pe scena căminului cultural? Devenea deja prea mult pentru ea.

— *Bona Dea!* spuse încă o voce și-i păru că era de femeie.

— Bună... seara, zise Amelia, neștiind ce altceva să răspundă.

Toate mantiile brun-roșcate îngenunchează din nou, la unison, ca la o comandă.

— *Bona dea, te adoremus!* exclamă.

— Poftim?

— *Misterium vobis, revelate nobis!*

— Mist-erium?

— *Bona Dea! Obserco!*

Vocile creșteau în intensitate și în tonalitate. Amelia era acum sigură că erau femei.

— Doamnelor, bună seara. Cred că e seară, fiindcă aveți luminile aprinse. Ce-ar fi să mergem mai întâi acasă, apoi ne mai vedem noi, cândva... în altă zi...

— *Te adoremus, te adoremus, te adoremus...* repetară mantiile brun-roșcate, ploconindu-se în fața ei.

— Adoarme Remus? Nu prea înțeleg ce spuneți, haideți acasă, suntem toate obosite, eu știu că sunt, dacă și lui Remus îi este somn...

— *Foribus oraculi! Dic nobis! Foribus oraculi! Dic nobis! Foribus...*

— Stop! strigă Amelia și-și ridică palmele, să le oprească din incantația ce părea că va deveni nesfârșită. Ce-i asta?

De ce vă comportați așa? Ce, sunteți bete? Drogate? Ajunge cu șarada asta și cu tot spectacolul. Am înțeles, până acum a fost ok, dar vreau să plec acasă! Mamele voastre știu că sunteți aici?

— *Silentium!* sări o mantie în picioare și se făcu o tăcere mormântală. *Oraculi loquitur.*

Amelia se dădu un pas sau doi în spate. Fiecare mantie își dădu gluga pe spate și în fața ei se arătă o sumedenie de femei. Femei. Nu tinere, nu adolescente, nu bătrâne, nu de diferite vârste. Toate arătau la fel, cu fețele asemănătoare. Câteva erau vag roșcate, poate de la văpăile flăcărilor. Celelalte erau brunete, cu pielea albă, ca neatinasă de soare. Ochii lor negri luceau ca și cum ar fi fost într-o transă trează... dacă există așa ceva. Apoi, îi veni un gând nebunesc. Poate că... poate... visa că se afla printre vestale? Ce era o vestală? A, da. O preoteasă care avea grijă pe vremuri de focul sacru în templul zeiței Vesta. Ah, de ce în serialul „Roma” se vorbea engleză și nu latină?

Ce să caute ea la vestale? Sau vestalele la ea? Bine și-au mai găsit să se costumeze! Inedit și drăguț, de altfel. Bărbații de afară mărșăluiau îmbrăcați în soldați romani. Se leagă. Nevestele lor erau vestalele. Balul mascat era în toi, urma să apară împăratul? Care? Cezar? Iulius Cezar? Și Brutus? Octavian și Marc Anthony? Nu, acesta din urmă era un cântăreț latino... se premiau cele mai reușite costume? Romanii veniseră până în estul Europei să cotopească țări și popoare considerate sălbatice. Ajunseseră până în țara dacilor. Chiar până-n Țara Bârsei. Traian? Ulpia Traiana a fost la Sarmisegetuza. Erau dacii liberi,

Moesia... Ah, de ce nu-mi aduc aminte nimic din istoria daco-romană?

— Doamnelor, eu vă spun bună seara și noapte bună, li se adresă Amelia. Vă doresc petrecere frumoasă mai departe. Nu trebuie să mă conduceți, găsesc și singură ieșirea. Nu vă deranjați, continuați ce ați făcut până acum. Mă duc acasă, e târziu și mai am niște copii de adunat de pe drum. La revedere! Să-mi spuneți cine a luat premiul cel mare, turui ea, mergând încet pe lângă perete, dorind să găsească ușa.

— *Vestalibus emolumenta, salutem! Vestalibus emolumenta, salutem! Orbis terrarum opes tibi est, orbis terrarum opes tibi est!*

— Noapte bună!

— *Vestalibus emolumenta, salutem! Vestalibus emolumenta, salutem! Orbis terrarum opes tibi est, orbis terrarum opes tibi est!* scandau femeile, apropiindu-se de ea, formând un semicerc din ce în ce mai strâns.

Una dintre ele, venind foarte aproape de ea, îi suflă în față un praf alb. Amelia începu să tușească, orbită și lăcrimând, substanța îi irita nasul și buzele și laringele. Simțea că limba i se umflă de nu-i mai încăpea în gură și avu câteva spasme de durere ale stomacului. Se ghemui pe jos, încercând să scuipe, dar era prea târziu. Știu doar că fusese luată pe sus...

— Vreau acasă... vreau... aca...



Maiorul Vanciu Daniel se trezi. Avea capul greu, de parcă un sac de cartofi i-ar fi apăsât căpățâna. În primele secunde, ținându-și ochii închiși, făcu o evaluare a situației în care se afla. Misiune. Zero. Misiune secretă. Nimic. Grad de îndeplinire. Zero. Aflare de informații. Cazual. Victime. Hmm, făcu maiorul. Victime? Nu sunt victime, doar persoane dispărute. Două grupe de militari, o locație nemarcată. Nu s-au mai întors. Tactica. Niciuna. Desfășurarea. Dezastruoasă. Strategia de extragere. Zero. Strategia de retragere. Zero. Plan de rezervă. Zero. Comunicațiile. Zero. Total? Zero.

Ce fel de misiune este asta? parcă auzi maiorul zbierele colonelului Harutan. Te-am trimis la o treabă ușoară. Și un pifan o făcea mai bine. Ești retrogradat. De azi ești doar un simplu soldat. Ți se retrag toate meritele și privilegiile. Vei primi salariul minim pe economie. Să lași tresele aici și uniforma la magazie. Poți pleca.

Vanciu deschise ochii și se ridică brusc în șezut. Ameți un minut lung și văzu numai negru în fața ochilor. Apoi recunoscă locul, camera din casa doctoriței care avea grijă de el. Grijă de el? De ce trebuia cineva să aibă grijă de el? I se întâmplase ceva? Fusesse rănit? Nu simțea nicio durere, nicăieri pe și în trup. Că-l durea mintea, asta era altceva. Își amintea că fusese electrocutat când se sprijinise de coloana de piatră din sala peșterii. Însă înainte de asta își văzuse oamenii și pe cei ai locotenentului Zgribuc cum intraseră în perimetrul alcătuit din acele coloane și pragurile de piatră care se transformaseră în pereți ermetic închiși.

În limita zonei interioare se aflau schelete. Așezate conform rozei vânturilor, în cele opt direcții cardinale. Opt schelete albe, în perfectă stare, foarte bine conservate. Doi medici de la Spitalul Militar Brașov, aflați în funcțiunea îndeplinirii sarcinilor primite, colectaseră probe pentru analizarea și găsirea de indicii privitoare la cele descoperite. Așa ar arăta primul paragraf al raportului său, la întoarcerea la București. Dar la București nu era doar colonelul Harutan. Mai era și Luiza. Mult mai de neînduplecat decât toți l'ent-coloneii din unitatea militară. Cu ea n-o scotea la capăt decât dacă ceda ea sau îl ignora. Oricum o dădea și o întorcea, Vanciu nu cădea bine.

Își căută ceasul de mână și telefonul. Le găsi pe noptieră, lângă cana din care băuse ceai. Aruncă o privire prin cameră. Se așteptase să fie o încăpere ca la casele țărănești și să miroasă la fel. Dar totul era modern și frumos. Fără prea multă mobilă, iar cea puțină se vedea că era de bun gust, camera luminoasă și confortabilă. Prin perdeaua subțire, fără ca draperiile să fie trase, vedea în curtea luminată ca ziua. Se uită pe ceas. Era aproape de miezul nopții. Sâmbătă spre duminică. Doamne! Luiza divorțează, dar după ce mă omoară! Telefonul era descărcat, iar încărcătorul se afla în rucsac. Care rucsac era în peșteră, departe de suprafață, departe de localitate.

Auzi glasuri și se duse la geam, ascuns între perdea și colțul camerei. O femeie ieși, însoțită de alta, vorbiră ceva preț de un minut, nu putea înțelege ce, era prea departe să audă, și una dintre ele plecă, cu o căciuliță bine trasă peste ochi. Celalaltă intra, o auzi când încuie ușa. Instinc-

tiv, se culcă repede înapoi, trăgând pătura peste cap. La câteva secunde, ușa camerei se deschise. Se gândi că nu își luase nicio măsură de prevedere. Dacă femeia îl ataca? Sau venise cu intenția de a-l înjunghia? La urma urmei, era o necunoscută, într-o casă necunoscută, într-un loc necunoscut. Poate ar fi putut scăpa cu autoapărarea și fuga, dar era în chiloți și maiou. Unde să fugă? L-ar fi luat drept nebun și-l puneau din prima în cămașă de forță. Nu, nu în cămașă de forță, în România nu exista această formă de reținere a celor violenți și nebuni. Sau nebuni și violenți, diferența era nesesizabilă. Dar îl puteau îndopa cu xanax și deferi Curții Marțiale, să fie judecat pentru pierdea minții, temporar sau definitiv și să devină cobaiul de experiment al medicilor care abia așteptau să pună mâna pe el. Sau oricine altcineva.

— Domnu' maior? Domnu' maior, v-ați trezit?

Vocea plăcută suna prietenoasă și nu detectă vreo urmă de ostilitate sau vreun posibil atac. Privi cu un ochi peste pătură. Spre el era aplecată o femeie tânără, frumoasă, roșcată natur și-i surâdea încurajator. Puse tava pe noptieră, după ce-i mută ceasul și telefonul pe pat, mai aproape de el.

— Domnu' maior, sunteți mai bine? Mă bucur că v-ați trezit. Trebuie să mâncați ceva și apoi să vă luați medicamentul.

Vorbea cu un ușor accent. Îi întinse o farfurie acoperită cu un șervet de pânză și o furculiță. Vanciu se așază mai bine, iar femeia îl ajută să-și proptească spatele de pernă. Îndepărtă șervetul. Bucăți de piept de pui la grătar, piure

de cartofi și doi castraveciori proaspăt murați. Nu mân-case niciodată această combinație. Aprecie că nu-i aduse-se pâine prăjită sau orez la garnitură. Mâncarea era caldă, probabil abia gătită. Nu părea cumpărată de la supermarket și nici nu știa dacă exista vreunul deschis la ora aceea în comună.

— Vă rog să mâncați. Merg să vă aduc ceaiul...

Îl lăasă singur. Lui Vanciu îi veni să înfulece totul dintr-o dată, de foame ce-i era. Bucățile de piept de pui erau fragede, moi, cu o crustă crocantă exact cât să-i dea savoare. Erau fără sare, dar nu simți nevoia să le săreze. Aveau castraveții. Piureul era bun, cremos, ici-colo cu câte-o cocoloașă, dovadă că fusese făcut în casă. Uitase de mult gustul mâncării gătită ca la mama acasă. Tânăra reveni, aducând o ceașcă aburindă.

— Ce fel de ceai este? o întrebă.

— De mușetel. Fără zahăr și fără miere.

— De ce să-l beau?

— Calmează nervii.

— Am nervii... necalmați?

— Nu, râse ea. Ajută la orice...

— La orice?

— E un ceai calmant, antispasmodic, antiinflamator, anti-alergic și emolient. Datorită faptului că ați fost în peșteră, unde nu se știe ce fel de bacterii există sau spori sau animale care pot transmite diferite boli cu incubație lungă, m-am gândit că ar fi bine să previn o eventuală îmbolnăvire. Dacă nu vă place ceaiul de mușetel, vă pot face altul, de fructe. Nu vă recomand ceaiul negru la ora asta.

— Vă rog să nu vă supărați pe mine, zise Vanciu. N-am nimic împotriva ceaiului de mușețel. N-am băut de mult, e drept, dar merge, o dată la zece ani. Am întrebat, probabil, din deformație profesională. Mulțumesc mult pentru grija pe care mi-o purtați, doamna...

— Domnișoara Kriszta. Sunt sora lui Adél, ea e medicul generalist care v-a îngrijit.

— Ah, așadar... da, da, nu găsi nimic mai inteligent de răspuns.

— Eu sunt medic stomatolog.

— Îmi pare bine de cunoștință. Eu sunt Vanciu Daniel, maior de armată.

— Există și alt fel de maior?

— Nu, aveți dreptate, gradul de maior e numai în armata terestră. Da, ați menționat mai devreme că doamna doctor m-a îngrijit. Am fost bolnav? Accidentat? Mă simt bine. Nu mă doare nimic.

— Vreți să spuneți că nu vă aduceți aminte?

— Ceva vag...

— Mai știți unde s-a întâmplat?

— Eram într-o peșteră... nu pot spune mai multe, pentru că nu știu mai multe. Acolo m-am sprijinit cu mâna de un perete și am simțit că mă electrocutează... apoi, m-am trezit aici, la dumneavoastră.

— Nu aveți niciun semn de electrocutare. În mod normal, aceste semne apar pe palme, pe locul contactului cu descărcarea electrică. Apoi, șocul care trece prin corp provoacă fibrilații, stop cardiac, arsuri, convulsii, dureri musculare și contracții, stare de inconștiență. Ați avut

noroc, domnule maior. Acolo unde v-ați electrocutat, aerul era uscat, fără umiditate și aveți o sănătate de fier. Și... da, aveți bocanci cu talpă de cauciuc.

— Cum am ajuns aici, la dumneavoastră acasă?

— V-a adus primarul Gârbacea.

— Primarul? Oh! Știți cumva ce s-a întâmplat cu... ce s-a mai întâmplat?

— O clasă de elevi, cu patru profesoare și directorul școlii, trei mame și propria-mi mamă lipsesc.

— Ce spuneți? Cum adică lipsesc?

— Au plecat azi dimineață într-o excursie, pe dealurile din împrejurimi. Diriginta lor e profesoară de geografie. Directorul e profesor de sport.

— Și nu s-au mai întors...

— Exact. Acum, o grămadă de lume e plecată să-i caute.

Vanciu rămase câteva clipe pe gânduri. Înțelegea oare-cum cele spuse de doctoriță.

— Pe dealurile din împrejurimi? repetă ca pentru sine.

— Da, pe dealurile mai joase.

— Să se fi rătăcit?

— Nu e posibil. Toți adulții, chiar și copiii, cunosc foarte bine zona, sunt cristoloveni. Doar profesoara de geografie e venită de curând din București.

— Din București? Să predea la Cristian?

— Da, exact.

— Există animale sălbatice care i-ar fi putut ataca?

— Nu. Adică sunt animale prin păduri, dar mai sus, pe dealurile înalte, spre Poiana Brașov, Cheile Râșnoavei, Postăvaru, nu au coborât niciodată spre drumul forestier

de jos și nu au atact niciodată pe nimeni. Mai apar mistreți, dar fug de oameni.

— Ați spus mai devreme că o grămadă de lume e plecată în căutarea lor?

— Da, părinți, câțiva profesori, rude, vecini, sora mea...

— Domnișoară Cristina, vreau să merg și eu.

— Nu, domnule maior. Exclus.

— De ce? Sunt militar, am experiență în acțiuni de căutare, vă pot fi de ajutor.

Vanciu se încruntă și își strâmbă un pic buza de jos. Nu spusese chiar adevărul. Nu avea experiență de teren în acțiunea de căutare a persoanelor care lipseau. Teoretic, cunoștea o sumedenie de lucruri. Dar el nu participase efectiv la astfel de misiuni. Nu făcuse parte niciodată dintr-un comando, nu fusese în trupe de asalt, nu fusese un erou care să salveze vieți. O privi pe doctoriță pieziș, încercând să-și dea seama dacă îi descoperise minciuna. Dar fata îi pregăti medicamentul și-i întinse ceașca cu ceai.

— Sunteți în convalescență. Ați suferit un șoc. Puteți avea simptome cu efecte secundare ascunse. Sora mea v-a lăsat în grija mea. E responsabilitatea mea, iar eu, dacă zic nu, nu plecați nicăieri!

Vanciu se dădu jos din patul comod. Nu mai conta că era doar în chiloți și maiou. Era o situație de criză și nu era cazul să se formalizeze. Îl îngrijora lipsa copiilor, dar mai mult se îngrijora de militarii cu care coborâse în peșteră, oamenii săi, cei doisprezece antrenați și instruiți de el însuși, plus oamenii locotenentului Zgribuc. Ca militar,

chiar dacă unul de birou, avea o pregătire pe care un civil n-o putea arăta, chiar dacă mulți făcuseră armată obligatorie în tinerețea lor. Poate acum sosise momentul în care să-și arate valoarea. Nu printre dosare și ședințe interminabile, ci pe viu, afară, în teren.

— Domnișoara Cristina...

— Kriszta.

— Domnișoara Kriszta. Vă ridic responsabilitatea. Sunt un om matur și militar de carieră. Nu pot sta în casă și în pat, într-o situație de criză. Vă rog să-mi dați hainele, vreau să mă îmbrac!

Ultima frază o spuse apăsător, sub formă de ordin. Dar sora doctoriței nici nu se clinti. Rămase cu brațele întinse, într-o palmă îi oferea pilula albă, iar în cealaltă ținea cana. Fără să-i tremure, remarcă Vanciu. Se aplecă după telefon, dar era descărcat.

— Îmi puteți împrumuta telefonul dumneavoastră? întrebă. Sau și un telefon fix ar fi...

Sora doctoriței puse, în sfârșit, cana și pastila pe tavă.

— Pe cine vreți să sunați?

— Asta nu vă pot spune. Dar e o convorbire locală, nu vă costă nimic în plus.

— Nu de asta întreb. Poate vă pot ajuta.

Vanciu se gândi un moment.

— Comandantul unității militare, colonelul Grumeza.

— Îmi pare rău, nu am numărul dumnealui.

— Atunci, pot vorbi cu primarul?

— Domnule maior, e aproape miezul nopții. Cred că domnul primar doarme, nu-l putem deranja.

— Eu cred că primarul e la acțiunea de căutare. Acolo mă voi duce și eu. Vă rog să-mi dați hainele.

— Domnule maior, se ridică Kriszta în picioare. Renunțați la această idee.

— Să renunț? Dumneavoastră, domnișoară Kriszta, ați renunța să ajutați pe cineva care are nevoie de asistență, doar pentru a sta în casă, fie și în miez de noapte? Mai ales că e vorba despre copii? Despre propria voastră mamă?

Fu rândul doctoriței să pice pe gânduri.

— Dacă așa puneți problema, atunci... vin și eu.

— Perfect!

După nici zece minute, maiorul și Kriszta ieșeau din casă. Străzile erau luminate și mergeau repede, printr-o burniță fină și rece, fiecare cufundat în propriile gânduri. Ajunseră repede la o intersecție, unde se întâlneau cu un grup de oameni.

— Bună seara, salută Kriszta.

— Haideți să mergem, spuse un bărbat.

Apoi, cineva remarcă hainele militare ale lui Vanciu și, ca la un semn, îl înconjură cu toții.

— Armata se implică în căutare?

— Știți ceva despre copii?

— Știți ceva despre pompieri?

— Soțul meu a plecat de mult...

— Și al meu...

— Sunt soția directorului școlii. Nu știți ce se întâmplă?

— Sunt mama lui Ferdinand...

— Eu al lui Adelin.

— De Szabolcs știți ceva?

- Fata mea e Sofia Elena...
- Și a mea e...
- Soția mea este profesoara de română...
- Tata de ce nu vine acasă?

„Adio, misiune secretă!” gândi Vanciu, în timp ce încerca să găsească o formulare, dacă se putea neutră, pe care să le-o ofere acestor oameni speriați, explicație care să-i liniștească. Un grup de disperați putea oricând să se transforme într-unul de furioși, care n-ar mai fi ascultat de nicio logică și bun simț. Ultimul lucru care dorea să se întâmple era să acționeze de capul lor și să compromită orice posibilitate de a recupera nu numai copiii răătăciți pe deal, dar și militarii din peșteră. În astfel de cazuri, manualul spunea că era de preferat să li se spună oamenilor înspăimântați, dezorientați, neliniștiți până la punctul de a nu gândi și a face prostii, doar lucruri de bine și să mențină o atitudine rezervată, de om care știe ce are de făcut, echidistant atât față de situația creată, cât și față de fiecare în parte.

— Domn maior, apăru cineva lângă el, întinzându-i mâna. Sunt Gârbacea, primarul. Îmi pare bine că v-ați revenit.

Își strânseseră mâinile.

— Să trăiți, domnule primar. Dumneavoastră sunteți cel care m-a... salvat, am auzit.

— Eih, salvat e prea mult zis. Doar v-am dus într-un loc unde să fiți îngrijit. Vă simțiți mai bine, da?

— Da, da, mulțumesc.

— Pentru puțin. Ce-i, Gusti? se întoarce primarul spre un bărbat care se opriase la un pas de ei.

— Domn primar, zise bărbatul. A venit armata să ne ajute?

— Ah, păi, numai un pic, Gusti, lasă-mă să vorbesc cu domn maior. Apoi organizăm treaba. Domn maior, se aplecă spre Vanciu, șoptindu-i. Oamenii ăștia sunt la un pas de a-și pierde mințile. Tați, mame, bunici, vecini, rude... vă închipuiți, copii de clasa a cincea, pierduți pe dealurile astea... e îngrozitor, da' domn maior, eu am fost jos, în peșteră. Să nu le spuneți nimic, că ne vor linșa. Nevasta locotenentului Zgribuc e foc și pară. Știu că sunt și oamenii matala acolo, dar și ai noștri, echipa de pompieri voluntari... E o mare încurcătură. Ce să le spun?

Vanciu își strânse buzele. De la politețe, primarul trecuse fără fasoane la tutuire.

— Domnule primar, spuse cu voce joasă. Prioritar este să găsim copiii. Ce se întâmplă în peșteră nu e de interes public.

— Aveți dreptate! Așa este. Mergem să căutăm copiii.

— Da. După care ne ocupăm de peșteră...

Gârbacea îi aruncă o privire prin care îl întreba: noi? Da, noi, dădu Vanciu din cap. Primarul se urcă pe marginea betonată a unui gard, ținându-se de o bucată de fier forjat.

— Oameni buni. Oameni buni! strigă el în mijlocul nopții și chiar atunci orologiul Bisericii Evanghelice începu să bată orele, măsurând cu secundarul timpul ce trecea implacabil. Sunetele grave și melodioase se volatilizau cu un ecou surd în depărtarea întunecată, înmuiate și parcă vlăguite de ploaia mărunță ce brăzda noaptea începutului de octombrie.

— Ce-i, domn primar? Ce ziceți? De unde începem? Există un plan? De ce am așteptat așa de mult? Domnu' maior va conduce căutarea? Alte ajutoare n-avem? Hai-deți fraților mai repede! Cine știe pe unde-o rătăcesc odraslele noastre?! Niciun telefon de pe la ora două-juma-trei...

Vocile se amestecau, vorbind în același timp, strigând în plină noapte, în fața ferestrei unei case. Vanciu stătea lângă primarul urcat pe postamentul gardului. Privea oamenii din fața lui, bărbați și femei, mai tineri și mai în vârstă, care începură să vorbească din ce în ce mai tare, autoambalându-se, ca și cum cineva rotea o manivelă care le dădea energie și elan să se certe. Maiorul știa că se aflau foarte aproape de limita de panică, atunci când oamenii încep să devină violenți. Adrenalina furiei nestăpânite avea să le inunde creierul, să pompeze sânge prin vene și să le stimuleze inimile, făcându-i de neoprit, dându-le o forță cu care, în mod normal, ei nu erau obișnuiți.

„Trebuie să-i mai liniștesc un pic”, își zice Vanciu. „Să încerc să-i fac să rezoneze cu logica. Nu știu cum de au stat atâtea ore în așteptare fără să facă nimic?! Dacă Andreea sau Alexandra sau chiar Adrian ar fi fost plecați de așa mult timp, fără să dea măcar un telefon că întârzie, eu i-aș fi găsit deja până la lăsarea serii. Ah, de-ar tăcea odată clopotul...”

Iar clopotul tăcu. Un vag ecou al ultimului sunet se risipi mai greu și se făcu liniște. Vanciu deschise gura să spună ceva inteligent, în clipa în care lătratul unui dulău îl asurzi dintr-odată.

— Mâhnâe, mâhnâe!

— Marș, marș, marș, cară-te, pleacă bă, hai țiba, marș, marș...

— Mâhnî, mâhnî, mâhnî, lătra câinele, cu voce răgușită, dar ca un apucat.

Vanciu îi vedea dinții și albul ochilor. Avea blana lungă, udă, părând albastră în lumina albă a stâlpului de la marginea trotuarului unde se adunaseră oamenii. Continua să latre cu vigoare. Unii încercau să-l alunge cu umbrelele sau îl împingeau cu piciorul, dar câinele nu părea să-i bage în seamă. Mai mult, nu lătra la ei sau spre ei. Câinele lătra direct spre Vanciu. Sau lui așa i se păru.

— Hai s-o luăm pe Teilor, trecem calea ferată și ne despărțim în două grupe. Unii merg spre stânga, alții spre dreapta. Care-i găsește primii pe copii, dați telefon! Își expuse primarul strategia.

Vanciu, după ce se încruntă instinctiv, fu cât pe ce să-l admonesteze, ca pe unul dintre băieții lui. Trebui, însă, să-i dea dreptate primarului. Logica lui funcționa perfect și strategia-i era fără cusur. Dacă pe o linie dreaptă, pornind de la punctul zero, o iei spre minus și spre plus infinit, la un moment dat tot dai peste obiectivul pe care-l cauți. Nu avea nimic de adăugat. Îl îngrijora, desigur, situația copiilor, dar era preocupat mai mult de oamenii lui. Fusesse în peșteră și văzuse construcția care semăna cu un ciudat monument egiptean, un fel de obelisc plat, cu opt laturi și patru perechi de coloane, pe care nu le recunoștea. Putea fi un mormânt grecesc sau, de ce nu, un mausoleu sau criptă romană sau... Chiar mai bine, un

templu dedicat vreunui zeu local. Oricum, avea aerul unui mormânt... iar militarii săi, băieții lui, erau prinși acolo ca într-o capcană.

Dulăul continua să latre tare. Nu furios, nu încercând să se repeadă și să muște. Doar fără oprire. Cu insistență. Numai spre Vanciu. La fiecare lătrătură, își dădea capul pe spate, cu botul ridicat și împrăștia picăturile de apă adunată în blana-i încâlcită. Maiorul îl privea. Nu era un câine frumos, pe care îți vine să-l mângâi. Deodată, i se păru că patrupedul îi spunea lui, numai lui, ceva. Grupul se pusese deja în mișcare și amândoi, bărbatul în uniformă militară și câinele străzii, îl urmară. Oamenii mergeau tăcuți, vorbind puțin și Vanciu le simți încordarea, temerile, frica.

Strada Teilor era incredibil de lungă și burnița nu dădea semne de oprire. Apoi, ajunseră la capăt, trecură șinele de cale ferată și după ce mai meraseră un pic pe un drum pietruit, pășiră pe iarbă. Razele lanternelor brăzdau noaptea prin ploaia mărunță. În fața lor se înălța pădurea, pe deal, iar deasupra lor, cerul negru. Nu era un moment tocmai bun pentru explorare. Imaginile umbrelor se lungeau în toate părțile, desenând crengi și frunze și trunchiuri neverosimile care alunecau în mișcarea luminilor, creând un joc ca o reprezentație cu figurine de hârtie.

O femeie care mergea înaintea lui Vanciu călcă într-o baltă și-i împrășcă pe toți din jur. Pantofii ei albi de sport se acoperiră de noroi. Primarul le dădu ultimele instrucțiuni, se sfădiră câteva minute bune cine cu cine să meargă și cum să împartă cele două grupuri, apoi unii o luară

spre stânga, iar ceilalți spre dreapta dealului. Maiorul și câinele rămaseră în loc. Nu-și întoarse nimeni capul după ei. Îi înțelegea. Fiecare era preocupat de soarta copiilor lor. Poate și el ar fi făcut la fel dacă ar fi fost în aceeași situație. Vanciu își băgă mâinile în buzunare, iar câinele se așază cu fundul într-o băltoacă, fapt ce nu părea să-l deranjeze. Nu se auzea mai nimic, în afară de răpăitul fin al burniței pe frunzele încă verzi ale copacilor.

Se uitau amândoi la întunecime. Dealul negru îmbrăcat în pădurea neagră care acoperea cerul negru. Mai frumos de atât nici nu se aștepta. Unde ar fi putut fi copiii? se gândi. I-ar fi putut urma pe părinți și însoțitori, dar nu înțelegea sensul de a merge cu toții, buluc, pe o cărare sau alta. Strigând și agitând lanternele. Îmbrâncindu-se și înjurând. Certându-se și plângând. Nu era cazul să se piardă cu firea, dar ei erau civili, oameni obișnuiți care, cu siguranță, nu mai trecuseră printr-o astfel de situație, așadar, nu știau cum să se comporte și să se organizeze. Ce sens avea să alerteze tot satul? Sau poate ar fi fost bine să iasă cu toții, cu mic, cu mare, cu tot cu bătrâni, în miez de noapte, ca la o manifestație și, în loc să strige „eu rezist!” sau „jos hoții!”, să scandeze „noi căutăm!”?

Vanciu mai că surâse. Se uită spre câine și dulăul îl privi, de jos în sus, drept în ochi.

„Vino după mine”, parcă îl chema privirea din ochii patruipedului.

„Unde să merg, flăcăule?” îi răspunse Vanciu în gând.

Câinele se ridică și începu să latre, cu vocea lui guturală, mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi. Se duse câțiva pași mai în

față și se uită după el. „Vino, omule, vino!” Maiorul începu să meargă. Câinele se scutură de apă, stropind de jur-împrejur și o luă înaintea, apoi dispăru după liziera pădurii. Vanciu ezită o clipă, apoi începu să urce dealul noroios și alunecos, printre tufișuri. Se ghida după câine, care mergea la mică distanță înaintea lui, bazându-se pe faptul că noaptea nu avea cum să fie atacat de mistreți sau de urși. Poate de lupi, dar lupii nu veneau așa aproape de sat, nu pe timp de toamnă. Arma sa se afla în rucsacul lăsat în peșteră. Nici nu mai știa dacă putea găsi drumul spre subteranele acelea.

Urcară o pantă. Începea să se obișnuiască mai bine cu întunericul și vedea destul de limpede printre trunchiuri de copaci, crengi mai joase și tufăriș. Ajunse, în câteva minute, pe un drum forestier destul de larg, cu pământ și pietriș. Și, dintr-odată, văzu. O coloană terestră în marș, patru rânduri formând coloane parcă fără sfârșit, părând desprinsă dintr-un film istoric, cu oameni îmbrăcați ciudat, mărșăluind fără nici cel mai mic sunet prin pădurea tăcută. Doar din când în când percepea o ușoară mișcare, ca un vag tremurat al unor frunze îngreunate de burnița rece.



Grumeza privea ansamblul de coloane și pereți din fața sa. Studiase și văzuse multe feluri de buncăre și cazemate militare, fie de suprafață, fie îngropate sau aparente. Cu câțiva ani în urmă, susținuse un masterat, al doilea,

în „*Construcții militare pentru atac și apărare*”. Primul fusese obligatoriu, pentru înscrierea la examenul de grad de colonel. Al doilea, ca să dea bine la dosar și la curriculum vitae, pentru postul de comandant. Dar îl și interesase subiectul.

Acum, prins în peștera de sub dealul Măguricea, cugeta la cine ar fi crezut că exista o astfel de structură arhitecturală în adâncurile pământului, la mai puțin de un kilometru de comună, chiar sub nasul tuturor? Începu să evalueze șansele de a elibera oamenii din interiorul fortificației. Nu se îndoia că reprezenta o construcție pentru folosință militară, cu toate că avea ornamente și arăta cam nelalocul ei. Putea fi pentru apărare sau pentru observație – sau pentru ambele situații. Dar de cine să se apere în fundul unei peșteri? Ce fel de observații s-ar fi putut efectua la adâncimea aceea? Dacă ar fi fost pe deal, pe teren înalt, ar fi fost cu totul altceva. Dar așa?

Problema prioritară de rezolvat o reprezenta eliberarea celor prinși în interior. Poate n-aveau suficient aer. Atâția oameni înghesuiți într-un perimetru restrâns, fără aerisire, fără posibilitatea de a ieși! Apoi, scheletele! Nu înțelegea proveniența scheletelor. Hai că acolo, jos, în subteran, era oarecum plauzibil să fie schelete, doar coborâseră în adâncul pământului. Dar cele de la depozit? Alea de unde apăruseră? Întreaga situație era neverosimilă, fără credibilitate. Bătrânul colonel Nicolescu avusese discernământul militarului cu capul limpede și mintea ascuțită, pentru că nu-l raportase drept nebun, cu mințile rătăcite, să-l interneze de urgență la psihiatrie pentru scornirea cu care

venise la el! Iar el, comandantul unității militare, dăduse fuga să-i aducă la cunoștință și să relateze ceva care nu reprezenta încă un fapt în sine și nu era demn de crezare. Nu încă.

Să fie un mormânt străvechi? Un monument funerar de proporții imense, ridicat în slava vreunui erou ilustru al vremurilor apuse? Poate din acele timpuri de demult, când locuitorii Cristianului să-și fi înmormântat defuncții printr-un ritual ciudat, vreun ceremonial religios aparte, tradițional, folcloric, numai de foarte puțini știut? Să se fi supus vreunui act magic, cu anumite reguli șocante, orientate spre forțe oculte? Precum sacrificii și ofrande malefice? N-ar fi fost primii și nici singurii, dar Grumeza nu cunoștea ca ceva asemănător să se fi întâmplat pe teritoriul comunei.

Sau poate construcția exista doar din perioada interbelică, când mișcarea cunoscută drept Arhanghelul Mihail, legionarii, cu Garda lor de Fier, singura organizație care s-a rupt de Cuza, se ascundeau prin părțile locului? Se știa, cel puțin în anumite cercuri restrânse de ofițeri superiori, că această gardă avea un caracter mistico-religios, un cult al morții și era de factură violentă, cu toate atribuțiile propagandei anticomuniste, antisemite, antimasone și antioccidentale. Să-i fi executat sau asasinat pe opozanți și să le fi aruncat leșurile în puțul acela adânc? Puțul dezertorilor, al victimelor, al inamicului, al tuturor celor considerați dușmani? Nu, nu puteau fi legionarii... nu era o groapă comună. De altfel, scheletele apăruseră prima oară la depozitul de carburanți și păreau a fi... „nu știu, altfel...”, își zise colonelul.

Irina îi spusese că descoperise o carte în care era reprezentată o construcție asemănătoare, o structură arhitecturală datând din perioada de mijloc a imperiului Roman. Nu român. Roman, în prezent teritoriul Italiei. Alcătuirea din piatră părea că se putea deschide numai printr-un cod, un cifru folosit în urmă cu două mii de ani, cine știe pe ce criterii și asocieri. Pe vremea aceea romanii vorbeau, cei care știau scriau și citeau, dar gândeau în limba latină. Latina vulgara, din care se formase protoromâna și, mai apoi, se desprinsese idiomul limbii române.

Dacă ar nimeri combinația și ar desfereca sistemul încuietorilor, i-ar putea elibera pe captivi. Însă nu se vedea nimic care să semene cu vreun lacăt, clanță, rătez, dispozitiv sau clenci, cum ziceau cristolovenii. Nimic care să aducă a vreun mecanism de deschidere, vreun model care să se poată apăsa sau trage. Nici băieții din grupul de pompieri voluntari nu reușiseră, cu toate ustensilele lor.

Grumeza se dădu câțiva pași în spate. Proiectorul lumina doar una din părțile construcției. Coloană, coloană, perete dreptunghiular. Coloană, coloană, perete dreptunghiular. La o treime din partea de sus se vedea un model repetat pe toți pilaștri, ca un fel de funie groasă împletită, încolăcită în jurul gâtului coloanei. Era ceva foarte vag, nu în relief, părând să fi fost gravat în piatră. Se apropie și intenționează să întindă mâna, să o treacă peste suprafața cenușiu-verzuie.

— Să nu atingi peretele, că vei muri, murmură, amintindu-și.

— Poftim? se apropie Adi, șeful grupului de pompieri voluntari.

— Cum era traducerea aia? întrebă Grumeza cu ochii ațintiți spre modelul de sus.

Adi citi pe foaie.

— Să nu atingi peretele, că vei muri, repetă el.

— Maiorul Vanciu a atins peretele, apoi și-a pierdut cunoștința. Ce naiba poate însemna asta?

— Să fie o descărcare electrică?

— Crezi că hardughia asta e electrificată?

— Naaa, piatra nu e un bun conducător de electricitate.

— Prin orice material poate circula curentul electric supus unei diferențe de potențial, doar că diferă intensitatea, de la foarte mare la extrem de mică. Uite, de pildă, în anumite situații, aerul uscat e un foarte bun izolator.

— Mai lasă-mă cu lecțiile de fizică.

— Mă-ntreb, oare chestia asta chiar e din piatră?

— Ce vrei să spui? Nu vezi?

— Poate e marmură gletuită cu un strat de mortar din piatră...

— Băăă...

— N-ar fi imposibil.

— Ce? Mortar de piatră?

— Mortarul se face din nisip, var, ciment, apă...

— Unele sunt bune conducătoare, altele nu...

— Da' termină cu teoriile!

— După aspect, nu-i marmură, nici măcar compozită și prin ea oricum nu circulă curent!

— Băi, omule. Cu ce stingi incendiul electric? Cu apă?

— Cu spumă și pulberi, pompierule!

— N-ai băgat de seamă ceva pe aici?

— Ce, mă?

— Că-i uscat? Locul ăsta e perfect uscat, grota asta-i uscată, chestia asta urâtă din fața noastră e uscată. Nicio picătură de umezeală, ca prin alte peșteri. Nicio transpirație pe pereți, pământu-i zvântat, aproape fărâmicios, nu-i deloc umiditate. Ce-ți spune asta?

— Că-i... uscat?!

— Extraordinar ce-ai nimerit-o!

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Eu știu, interveni Rică fără frică. Poate drăcovenia îi construită din aur și doar s-a depus praful pe ea...

— Ei, vezi, mai vii de-acasă...

— Ce, mă? Dincolo de crusta asta ar putea fi o construcție de aur?

— Nu, e ridicol! Cine și de ce să construiască o ditamai hardughia din aur⁸, aici jos, în fundul pământului, unde n-o vede nimeni?

— Să n-o fure țiganii...

Râseră.

— N-avem țigani la Cristian! fu pus Marian bogatu la punct.

— Așa-i, drept e!

— Și, crezi că din cauză că-i din aur s-o fi electrocutat maiorul?

— Habar n-am! Am emis și eu o ipoteză...

⁸ Printre materialele cele mai bune conducătoare de electricitate se numără argintul, cuprul și aurul.

— Bă, Luci-mucii, strigă Adi. Ia dă-mi cangea...

— Ce, ești nebun? Vrei să te scuture?

— Nu mă scutură, că are mâner de lemn. Ș-apoi, voi sunteți pompieri sau ce, cofetari?

— De unde-ți vin ideile și cuvintele, așa, în general?

— Din mintea mea inteligentă. Fraților, de mă furnică, faceți ce știți să faceți. Spună aveți la voi? Dați pe mine cu debitul de zero douăzeci de litri pe secundă la metru pătrat, dacă-s la pragul de spasm...

— Băi, tu ne-nveți pe noi?

— Să nu te apuce pragul de scintilație...

— Taci, omule! Ptiu, piază rea!

Grumeza, plictisit de vorbăria pompierilor, se amestecă și el.

— Faceți azi ceva?

Oamenii se uitară la el. Colonelul percepse, după momentul de surpriză și citi foarte clar pe figurile lor că fuseseră luați pe neașteptate, după ce simți, aproape fizic, crisparea tuturor, ca și cum i-ar fi reproșat prezența și intervenția verbală. La rândul său, Grumeza își încleștă fălcile. Știa că locul lui nu era printre foștii săi colegi și prieteni de generală. Doar cu o clipă mai devreme, i se confirmase ce nu ar fi dorit să știe niciodată. Își îndreptă spatele și umerii.

— Primarul Gârbacea v-a mobilizat la această acțiune la cererea mea, spuse cu voce autoritară, fermă, cu mâinile la spate, cu pieptul înainte și capul sus, într-o atitudine marțială. Avem o misiune. Vă rog să fiți serioși, cu toate că aparțineți unui serviciu civil. Mă aștept din partea voastră la profesionalism și seriozitate.

Liniștea se lăasă în mod abrupt. Probabil că oamenii își țineau respirația. „Foarte bine“, gândi Grumeza. „Nu sunt copii de grădiniță.“ În mod intenționat le vorbise răspicat, poate un pic prea categoric. Era cazul să facă diferența între voluntariat și militar combatant, de aceea și alese să le amintească faptul că făceau parte dintr-un serviciu civil, iar asta nu însemna să se poarte ca niște bufoni. În acel moment, îi domina prin prezență, prestanță, prestigiu și putere. Cele patru P-uri ale autorității. Nu erau o gașcă de amici adunați la o bere, comentând vreun meci de fotbal sau politică ori despre femei. Dacă tot îl îndepărtaseră din grupul de prieteni din copilărie, atunci măcar să facă uz de funcția și rangul său.

— Haide, mă, Florine, era să-mi stea ceasu-n piept... mimă Adi o sperietură.

— Domnule Bognar Adrian. Vă rog respectuos să vă ocupați de treaba pentru care ați fost detașat aici. S-ar putea ca oamenii dinăuntru să aibă nevoie de îngrijiri medicale cât mai curând posibil. Vă rog ca, împreună cu echipa, să vă concentrați pe treaba pe care o aveți de făcut!

Aerul îngheță dintr-odată în caverna largă. Uluiala se citea pe chipul fiecăruia, fără urmă de surâs. Deveniră cu toții serioși. Adi apucă repede cangea și-i împlântă vârful, cu toată puterea lui, oferită și de enervarea cauzată de vorbele colonelului, între două coloane. Cu toate acestea, nu se întâmplă nimic. Corneluș și Nicu îl ajutară să scoată unealta.

I se rupsesse vârful și metalul se îndoise.

— Ia târnăcopu', i-l întinse Ovidiescu. Vrei să dau eu?

— Nu, dă-te la o parte, mormăi Adi, cu onoarea lezată.

Scuipă în palme, își frecă mâinile și-și încleștă degetele pe coadă. Se încordă și lovi în piatră. În mod normal, ar fi trebuit să se întâmple una din două: fie se sfărâma o porțiune de piatră, fie se rupea tăișul masiv de oțel. Nu se întâmplă nimic. Nici măcar coada de lemn nu se frânse, spre surprinderea tuturor.

— Mă, a drac-hu... începu Adi, apoi se opri.

O scurtă vibrație trecu pe sub picioarele lor. Ca o părere nedeslușită, ca unduirea unui val ce se prelingea pe mal. Rămaseră nemișcați, ținându-și respirația, să asculte și să audă mai bine. Nu venea niciun zgomot, de nicăieri. Liniștea devenea apăsătoare, aducând mai aproape cu fiecare secundă semnele prevestitoare ale unei nenorociri. Grumeza se gândi că poate e cutremur, apoi alungă din minte această supoziție, n-avea cum. Pământul se mișcase altfel, ca și cum ceva rotund, un tăvălug sau un dragon s-ar fi rostogolit nu departe de suprafața cavernei.

Apoi auziră. Nu era un vuiet, o huruială. Mai degrabă un foșnet slab, ca al unei fuste de mătase. Ca frunzele de stejar care tremură mărunț la trecerea vântului. Lumina proiecteurului generatorului militar clipi de câteva ori, scurt, modificându-și intensitatea. Fiecare se încleștă pe obiectul pe care-l ținea în mână, lanterna, coada târnăcopului, o bucată de frânghie, bricheta din buzunar. Așteptau. Pereții cavernei parcă prinseră a pocni ca un șifonier uscat de secole.

Deodată, lumina se stinse. Pătrunse brusc un val de aer rece, zumzând ca un roi de albine. Sunetul dădu ocol

construcției, apoi se împrăștie și o mulțime de granule, din fier sau doar piatră, pocniră sec în pereții peșterii, ricoșând de pe suprafața construcției. Fiecare fu lovit de o ploaie de proiectile, în cap, în ochi, pe față, mâini, pe tot corpul. Bărbații porniră să înjure, încercând să se ferească, apoi să urle de durere. Se ghemuiră cum puteau mai strâns, ferindu-se, dar sângele începu să curgă din răni. Nu aveau căști și nici mănuși, așa că alicele mușcau din carne vie, sfâșiind pielea până la os.

Vocile oamenilor, văicărindu-se, se stinseră încetul cu încetul, în gemete și icnete. Și în mai puțin de un minut, trupurile ciopârțite ale celor doisprezece pompieri voluntari și al colonelului Grumeza fură acoperite, formând movilițe de pe care se prelinseră, încet, dâre de grăunțe din piatră și metal.



Cele două grupuri de cristoloveni se împrăștiară pe tot versantul nordic al dealului. Vanciu rămase în urmă, cu maidanezul fidel, care mergea la pas alături de el. Zărea din când în când razele luminoase ale lanternelor și auzea, vag, câte o strigare, mai ales de voce feminină. Își clătină capul, cu buzele strânse. „Nu așa se caută”, gândi, ridicând din umeri. „În primul rând, au plecat foarte târziu. Au pierdut timp prețios. Dacă ar fi mers după copii înainte de lăsarea întunericului, aveau șanse mari să-i găsească. Își puteau asigura un câmp de observare, împărțeau perimetrul în pătrate, primea fiecare o porțiune

de teren de cercetat, eliminau obstacolele sau măcar le semnalau, înaintarea s-ar fi desfășurat mult mai lesne. Inamicul, oricine ar fi el și sunt sigur că există unul, probabil e foarte bine ascuns, atât de configurația zonei, deal, pădure de copaci și tufăriș, întuneric, cât și de orice sistem, chiar și rudimentar, de camuflaj. Sper doar să nu se întâmple vreo nenorocire”.

- Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi, îi abătu câinele atenția.
- Ce vrei? îi zise Vanciu.
- Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi! lătra animalul, stăruitor.
- Vrei să vin cu tine?
- Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi! Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi!

Glasul răgușit al dulăului trimitea ecouri largi spre deal, de unde reveneau, ca un frison, sub forma unor succesiuni tremurătoare ritmice, de parcă cerul negru, cu norii care revărsau neîncetat burnița rece, s-ar fi pregătit pentru ceva anume. Vanciu simțea, instinctiv, deși vag, că urma să se întâmple ceva, probabil ceva rău.

„Vino după mine”, auzi din nou vocea în gând.

„Unde?”

„Vino!”

„Unde mă duci?”

„Vino...”

Glasul care-i invada mintea și gândurile își putea modela, așadar, timbrul și intensitatea. Cine să-i vorbească telepatic? Nu cunoștea pe nimeni cu puteri paranormale și, oricum, îi socotea pe aceștia drept șarlatani, farseuri. Era ok să mai vizioneze, alături de Luiza, câte un film SF sau fantasy; îi plăceau soției mult, dar pe el îl amuzau

vrăjitoriile acelea generate de computer, efectele speciale folosite pentru a ilustra puterile magice, eroii și super-eroii în costume speciale, adesea ridicole, salvând lumea de la diverse catastrofe; inamici și invazii, săbii laser și animale fabuloase, energia dislocată prin palmă, hocus-pocus și harcea-parcea...

— Prostii! se auzi exclamând.

„Vino.“

Fără să mai întrebe, iuți pasul după câine. Nu avu timp să se mire cum de-l vedea, dulău negru în noaptea neagră, urmându-l în fugă. Drumul forestier se arăta destul de larg, cu pietrișul bătătorit în pământ. Mai călca într-o baltă sau alta și se stropea, dar se afla în misiune și nu mai conta altceva decât acțiunea în sine. „Asta da misiune secretă“, gândi. „Luiza o să mă omoare, după care va divorța de mine, mă va bate, mă va certa, va fi supărată pe mine un secol și jumătate... Ce să fac? Ce, depinde de mine? Asta e. Probabil, cineva de la unitate o fi trimis vorbă la comandament s-o anunțe. Sper. Îmi doresc. Așa ar trebui să fie“.

Primul lucru pe care-l observă fură *caliga*⁹-ele care se reflectau în apa de ploaie. Jambierele metalice luceau și se schimbau forfecat între ele, însemnând că purtătorii lor mărșăluiau. Nu auzea nici cel mai mic zgomot, niciun sunet făcut de ei, doar căderea pulberii de apă pe frunzele copacilor pădurii. Duceau în mână dreaptă o sulită scurtă, precum o *pila* romanică, iar în stânga un scut oval. La

⁹ Caliga (lat.), sandale romane sub formă de cizme, care îmbrăcau glezna cu totul.

brâu, sub scuturi, aveau o *sica* ușor curbată, fără teacă, unii o numeau sabie scurtă, alții pumnal lung. Nu vedea inscripțiile de pe scuturi, dar nu se îndoia că erau romane, poate aparțineau chiar culturii Hallstatt, din zorii perioadei metalurgiei fierului. Se gândi că văzuse pe *metopa* de pe Columna lui Traian, din Roma, sabia *sica* cu care Decebal își curmase viața.

Romani? Pe drumul forestier de pe dealul Cristianului? Hmm. Curios, se apropie de coloanele aflate în marș și-i făcu semn cățelului să stea jos. „Să fie din Garda Pretoriană? A lui Augustus, Caligula cel ce fusese omorât de această gardă, Claudiu, Nero, Aurelian... Constantin îi desființase, pentru că-și luaseră nasul la purtare, prin anul 312. Dacă aceștia erau oșteni ai gărzii palatului, însemna că cineva de vază se afla prin apropiere. Nu vreun împărat, dar cineva... de rang înalt. Oare cine?”

Vanciu se frecă pe frunte. Habar n-avea că știa astfel de lucruri. Privi mai cu atenție. Soldații erau înveșmântați în haine de luptă, întregul echipament al infanteristului roman. Platoșă de piele, cască de bronz fără viziere, cu montură simplă cu păr de cal tuns scurt, orientat vertical, doar ofițerii superiori aveau pe cască ornamentul orizontal, două sulite, *gladius*, un coș cu lucrurile personale, scut de alamă, o cazma și un topor cu coadă scurtă, un mic târnăcop. Mărșăluiau cadențat, trei pe rând, în patru coloane, cu *signa militaria* aparținând *Legio quinta alaudae*, cunoscută în istorie drept legiunea *Gallica*, formată de Iulius Caesar, distrusă în bătălia de la Tapae, în timpul războiului regatului dacic împotriva lui Domitian.

— Mâhnî, mâhnî, lătră scurt maidanezul.

— Ssst! Taci, îi zise Vanciu, ducându-și degetul la buze.

Coloanele treceau prin fața lor, surde și mute. Niciun oștean roman nu aruncă vreo privire spre ei, om și animal, ghemuiți, ascunși la marginea tufișurilor. La cât putea observa, Vanciu realizează că oamenii aceia aveau ochii goi, ochi care nu vedeau nimic. Îi veni o idee. Luă repede o piatră și o rostogoli printre picioarele lor. Nu tresări niciunul, nimeni nu băgă în seamă mișcarea, nu-i privi niciunul. Treceau ca somnambulii, în transă, hipnotizați. Aruncă o altă piatră, de data asta mai sus. Ar fi putut lovi pieptarul de piele, dar piatra căzu pe drum, rostogolindu-se, fără să atingă nimic.

— Ha! exclamă fără voie și cățelul ciuli urechile.

Vanciu se ridică. Fie ce-o fi, își zise. Pășii pe marginea drumului, apoi se opri provocator, cu îndrăzneală, chiar în mijlocul armatei romane. Soldații treceau mai departe, prin el, ca un film proiectat pe ecranul pădurii din spate. Se gândi că și părinții plecați în căutarea copiilor vor vedea aceeași scenă. Ce balamuc! Să-i alerteze, să-i informeze, să-l sune oare numai pe primar? Se vor speria? În secunda următoare, în buzunarul de la piept, simți vibrând telefonul împrumutat de la doctorița Kriszta.

— Domn maior, auzi glasul șoptit al primarului Gârbacea.

— Să trăiți!

— Ați găsit ceva?

— Găsit? ezită el o clipă. Nu, nu am găsit nimic.

— Bine. Noi continuăm.

Și închise.

Vanciu se uită la telefon. „Ce-a fost asta?”. Se încruntă și-și reține un oftat. Îi spusese adevărul. Nu găsisese nimic. Poate avea el halucinații, n-avea rost să-i alarmeze și pe alții cu fabulații de necrezut.

„Vino”, auzi iar impresia de voce. Privi câinele, care stătea în șezut, cu coada întinsă pe jos, peste care călcau picioarele soldaților romani, încălțați cu *caliga* înalte, dar cu degetele pe afară. Își aduse aminte că în copilărie avusesse o veioză cu un abajur portocaliu, în care erau decupate profiluri de animale. Când aprindea veioza, abajurul se rotea lent, desenând figurinele pe perete, iar el stătea culcat în pat, numărându-le. Zece, douăzeci, cincizeci, optzeci, până ce adormea și mama lui stingea lumina. De ce această asociere? se-ntrebă.

„Nu pare a fi o cohortă, nu cred că sunt cinci sute de oameni. Mai degrabă o centurie, un grup de optzeci de soldați. Dar unde e centurionul? S-ar putea să fie un *vexillatio*, un detașament de veterani trimiși într-o misiune specială, ca la noi echipele de comando? Atunci trebuie să apară un *praepositus*, *legatus*, un *dux* sau un *centurio*, care să-i conducă! Să fie doar o falangă dintr-un *cohortes vigilum*, cei trimiși pentru recunoașterea terenului și stabilirea perimetrului câmpului de observare?”

— Mâhnî, mâhnî!

„Vino”.

— Să merg, unde? zise cu voce tare, știind că nu deranja pe nimeni.

„Vino”!

Vanciu își scutură capul, în timp ce soldați romani mărșăluiau prin el. Începu să pășească alături de ei, ținând ritmul. Aveau pasul lung, însă mergeau fără grabă. Se lăsă dus pe drum odată cu ei. Dacă cineva l-ar fi văzut defilând în plină noapte, pe un drum de deal dintr-un sat, l-ar fi declarat cu siguranță lunatic. Dar Vanciu consideră că totul era real. Avu timp să examineze de aproape platoșa. Fiind din piele, însemna că grupul era unul de elită, pentru o misiune cu adevărat specială. De ce cărau cu ei, pe lângă scut, sulite și coș, adică ranița soldatului, ustensile de săpat și de tăiat? Aveau de gând să facă vreo fortificație? Dar nu soldații se ocupau de construcții, ci auxiliarii *accensi velati*, care nu purtau însemne, cum recunosc el pe pieptarele lor.

Din profil, pieziș, i se părea că în pielea armurii erau gravate un cap de șoim și unul de lup. Făcu un pas mai mare, să poată privi mai din față. Nu, nu era un șoim, nici măcar o pasăre. Era un dragon și un cap lunguiet de lup. Lupul dacic? Atunci ce căuta un dragon pe platoșa unui roman antic? Poate era minotaurul sau un cap de cal sau de mistreț. Poate fi oricare din cele patru semne legionare romane. Și totuși! Pe fiecare platoșă apărea același model. Dragonul și, mai jos, capul alungit, cu gât cu tot, al unui lup. Ciudată combinație.

„Vino”!

„Da, da, vin, vin”, răspunse în gând, mergând alături de bizara formațiune militară. Nu știa unde urma să ajungă, dar se hotărî să nu-și bată capul. „Dacă tot trebuie să ajung undeva, atunci voi ajunge.” Drumul din față se îngusta

și soldații micșorau distanța între ei, apoi, din trei pe o linie, rămase numai unul, ceilalți contopindu-se unii cu alții. Vanciu pășea în interiorul acestui șir, era să zică indian, dar era roman, și înainta cu repeziciune. La o cotitură drumul se pierdea, înghițit de o perdea de copaci și arbuști. Nu se opri nimeni, așa că își continuă și el marșul.

Da, dar pentru niște apariții imateriale, niște năluci ca o ceață, era floare la ureche să se strecoare printre tufișuri mai mici și mai ramificate, mai mari și mai țepoase, ferigi imense, rădăcini ieșite la suprafața pământului, trunchiuri de copaci, movilițe noroioase și gropi pline cu apă și multă iarbă încâlcită. Pentru el, ca om, era chiar dificil să treacă de anumite obstacole naturale. Îi era mai greu decât dulăului, care se putea furișa fără să facă nici cel mai mic zgomot. Cum să-i vadă și să-i găsească, în bezna pădurii, a nopții și a ploii de octombrie? Dacă ar fi știut sau ar fi anticipat intenția direcției sau a locului înspre care se îndreptau, le-ar fi putut ieși în față, cu toate că ar fi trebuit să ocolească întregul deal.

Stătea oarecum descumpănit, într-un foarte mărunț luminiș și auzea ropotul domol al burniței pe umerii hainei militare. „Vino după mine”, îi răsări chemarea în minte. Privi printre copaci și printre crengile de jos ale brazilor. Parcă nu erau brazi la o altitudine așa mică. Până acum trecuse doar printr-un amestec straniu de fagi și aluni și, ici-colo, câte un molid singuratic și un gorun rătăcit, nici măcar de stejarii seculari ai rezervației naturale. Nu vedea mare lucru în fascicolul lanternei, mai mult umbre lungi care se perindau pe perdeaua neagră a pădurii.

— Unde să vin? întrebă cu voce tare și se simți ciudat că vorbea singur, răspunzând doar unui gând care putea foarte bine să fie o închipuire.

„Vino cu mine”.

— Unde să merg?

„Vino cu mine”! insistă vocea din mintea sa.

— Cred c-o iau razna!

„O iei pe deal”.

— Ce? Ai zis ceva?

„O iei pe deal”.

— Dar sunt pe deal!

„Urc și cobori”.

— Urc și apoi cobor? Unde ajung?

„Sat”.

— Urc și cobor, ajung în sat. Ok.

„Acolo”.

— Bine. Am înțeles. Să trăiți! surâse.

Oricum, nu-l vedea nimeni. Auzea de mai departe lătratul ieșit din comun al dulăului, mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi! Remarcase mai înainte că lătra de trei ori, făcea o pauză, după care mai lătra de trei ori. Litera O. De ce-i venise în minte tocmai litera O din codul morse? Să fie O din S.O.S.? O mai însemna și *Oscar* din codul celor douăzeci și șase de cuvinte din alfabetul fonetic al NATO¹⁰,

¹⁰ Sistemul fonetic alfabetic al NATO, denumit *International Radiotelephony Spelling Alphabet*, cunoscut și ICAO, e un cod folosit în transmisiile telefonice și radiofonice prin care se asociază un cuvânt unic fiecărei litere din alfabetul limbii engleze și fiecărei cifre de la 0 la 9: Alfa, Bravo, Charlie, Delta, Echo, Foxtrot, Golf, Hotel, India, Juliett, Kilo, Lima, Mike, November, Oscar, Papa, Quebec, Romeo, Sierra, Tango, Uniform, Victor, Whiskey, X-ray, Yankee, Zulu.

dar, de sine stătător, nu reprezenta nimic special. De unde să știe animalul astfel de noțiuni profund abstracte, când nici măcar un om obișnuit nu le știa? Așa era lătratul răgușit al unui câine maidanez din Cristian, atâta tot, ce mare filosofie!

— Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi, auzi de undeva din fața lui, mai în depărtare.

— Vin acum! strigă și, după ce-și trase gluga pe cap, porni în pas alergător.

În sus, îi spusese vocea, a lui sau a unei năluci. Acum nu mai conta nimic, fantome, strigoi, vampiri, savanți nebuni, însuși contele Dracula de apăreau în fața lui, nu l-ar fi mirat. În scurt timp, ajunsese pe un tăpșan și o rafală de vânt era cât pe ce să-l doboare. „Sunt sus, acum cobor. În ce direcție? Sau e indiferent, tot în sat voi ajunge?” Vântul bătea dinspre dealurile mari care formau un fel de perete negru cu ramuri în continuă mișcare. Vanciu se întoarse pe călcâie și zări câteva licăriri ale luminițelor de la stâlpii de iluminat, orientându-se. Privi în jos. O masă compactă, mai neagră decât un abis, i se așternea la picioare.

Inspiră adânc aerul rece și porni. Mai alunecând, mai poticnindu-se, mai ținându-se de tufișuri sau trunchuri, după o goană de vreo zece minute, ajunsese pe o pajiște înclinată. Ieșise din pădure. Se opri să-și tragă răsuflarea, să-și domolească bătăile inimii. Își dădu gluga pe spate. Aburii i se revărsau din nări și printre buze, amestecându-se cu burnița ce se pregătea să se transforme în ninsoare.

Aprinse lanterna. La o distanță mai scurtă de o jumătate de kilometru, aprecie el, desluși un șir de case. „Bun.

Am ajuns. Și-acuma, ce?" Fluieră de câteva ori după câine. Niciun răspuns. Porni peste iarba moale, probabil mușchi îmbibat de apa ploii. Mergând în ritm susținut, ajunse la o cale ferată, se asigură uitându-se în dreapta și în stânga – mama îl atenționase în fiecare zi, când pleca dimineața la școală, să se uite în sus și în jos, iar el, copil naiv pe atunci, ca și acum de altfel, privise mai întâi cerul, apoi asfaltul trotuarului, gândindu-se de fiecare dată dacă-i va cădea vreun OZN în cap sau va răbufni un submarin din canalizare – apoi trecu șinele și dădu de o bucată de stradă cu pietriș. Se uită din nou în toate părțile, în susul și în josul străzii, să se orienteze.

Decise să pornească drept înainte. Casele erau învăluite în beznă nopții, ici-colo câte un bec aprins deasupra ușii de la intrare, dincolo de poartă, în curte. Nu era nimeni treaz la ora aceea. Plus că burnița și vântul nu îmbiau pe nimeni să iasă la plimbare. Își verifică ceasul. Ora unu și patru zeci și trei de minute. Numai? se miră. Se așteptase să fie mai spre dimineață. Ajunse la o mică intersecție. Unde o fi dulăul? Aprinse din nou lanterna. Fațadele caselor și gardurile dinspre stradă luceau ude în razele dispersate. Ca un automatism, se uită din nou la ceas. Unu și patruzeci și trei. Nu trecuse nici un minut de când se uitase ultima oară. Unu și patruzeci și trei? Dacă citea inversul, era trei și paisprezece.

„Ce e aiureala asta?", se trezi dintr-odată și-și scutură capul, apoi bătu cu degetul în cadranul ceasului. E aproape ora două, *ei em*, cum zic americanii și, în curând, peste vreo cinci ore, se va lumina de ziuă. „Ce treabă am eu cu

pi și cu raportul dintre perimetrul unui cerc și diametrul lui? De ce mă preocupă acum o astfel de chestiune matematică? Mai urmează să-mi spună cineva să ies pe poarta sudică a cetății, pentru că nu sunt demn de cea nordică! Ce-am zis? Chiar o iau razna! De unde-mi vin astfel de gânduri și idei?”

Iuți pasul și trecu de o intersecție, pășind chiar pe mijlocul străzii. Bocancii cu talpă groasă de cauciuc nu făceau niciun sunet pe asfalt și nu se auzea nimic, absolut nimic. Niciun lătrat, nu trecea nicio mașină, era o liniște de mormânt. Apoi, văzu. La următoarea intersecție, unde strada care dădea în cea principală, de fapt șoseaua Cristianului sau DN 73, continuarea a E 68 și E 574, mărșăluiau cohorte de *militum pedites*, infanteriști înarmați cu *pilum* și *gladio*. Puteau chiar să formeze o legiune, cât de mulți erau.

Nu-și mai puse întrebarea de unde cunoștea denumirile în latină. Urmări cu atenție și observă mersul soldaților romani. Se uită la ei, părându-i firesc ca aceștia să *inferre*, adică să înainteze pe străzile localității Cristian de Brașov, în plină noapte, sub burnița rece ca gheața și vântul tăios, cu pulpele neacoperite, în cămăși gen fustă *summitatem pallii*, acoperiți cu *lorica segmentata*¹¹, încălțați cu *caliga*-e și *corrigiam calciamenti puttee*¹². Știa că nu le era frig. Erau doar proiecții sau năluci ori o monumentală farsă a cuiva care avea prea mulți bani de aruncat în toiul

11 *lorica segmentata* (lat.), lame metalice orizontale, aplicate pe bucăți de piele și legate între ele cu șireturi tot din piele, pentru apărarea zonei între sold și genunchi.

12 *corrigiam calciamenti puttee* (lat.), sandale înalte, cu jambieră până sub genunchi.

noptii, investind într-o astfel de năzbâtie. Însă maiorul Vanciu știa că varianta reală, cea adevărată, se afla în toate cele trei ipoteze.

Simți ceva frecându-se de piciorul său. Era dulăul, ud leoarcă; se întorsese la el, fericit, dând din coada-i stufoasă, împroșcându-l cu apă.

— Ce faci, maestre? se bucură Vanciu că nu era singur.

— Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi, răspunse câinele.

Stătură un timp amândoi, om și animal, în mijlocul străzii, urmărind cum oastea romană, aparținând, după îmbrăcăminte, probabil primului secol al erei noastre, se răspândea ca ceața prin curțile, grădinile și casele oamenilor. Privind-o, Vanciu își aminti de scheletele văzute în peștera adâncă, în interiorul straniului mausoleu. Prima oară se gândise la coloane grecești, dar acum știa că erau romane. Probabil că acolo, în caverna aceea, fusese odată, cu aproape două mii de ani în urmă, o *castra*, o tabără militară fortificată și bine apărată. Presupunea de acum că scheletele aparțin unor *legionibus*, soldați romani, căzuți la datorie.

Analizele cu carbon 14 vor revela adevărul. Îi văzuse pe doctorii militari Macovei și Rotaru prelevând mostre din oasele perfect albe, curate. Oare grupa sa era bine? Echipa locotenentului Zgribuc? Două detașamente rămase captive în acel *domum* damnat. Or fi având suficient aer? Ce anume îl curentase pe el, când atinsese peretele de piatră? Poate reușiseră să iasă, dar încă nu luase niciun legătura cu el. Își verifică telefonul. Nu avea niciun apel pierdut, niciun mesaj. Poate n-avea semnal în acel

loc. Poate pentru că nici nu era telefonul lui. S-ar fi întors în caverna din peșteră, să le dea o mână de ajutor, dar nu știa în ce direcție s-o apuce. Era beznă și s-ar fi rătăcit fără hartă și GPS.

Se întrebă dacă soldații din fața lui, care pătrundeau peste tot, aveau schelet? Îi trecu prin minte că era o invazie, un asediu, o luare în stăpânire cu forța. Localnicii, care dormeau la ora aceea, nu simțeau chiar nimic? Câinii de prin curți, nu se îndoia că fiecare gospodărie avea un câine de pază, ei ce păzeau? De ce nu lătrau, să dea alarma? De ce era treaz numai dulăul fără stăpân? Să aibă el un simț mai ascuțit, nefiind răsfățat de către stăpâni? Se gândi la Luiza, la Anda, Ale și Andi. Copiii lui îl vor ierta, dacă chiar le păsa de absența lui îndelungată, deși nu trecuse decât o zi și o noapte. Luiza, în schimb, îl va muștrului zdravăn. Cu alte cuvinte, îl va trimite, verbal, într-un fel de carceră. Mai mult psihologică decât fizică, dar o pedeapsă aspră, doar pentru că-și făcea datoria.

Pe de altă parte, nu putea pleca, pur și simplu, acasă. Nu venise în vacanță și nu putea depune o reclamație la recepționarul hotelului. Era în misiune specială. Mai specială de atât nici nu se putea. Nu știa nimic despre soarta grupei sale. Până nu-și găsea oamenii, teferi și nevătămați, până nu-și îndeplinea sarcina primită, până nu primea ordinul de întoarcere, n-avea încotro decât să hălăduiască noaptea pe străzile comunei, alături de un maidanez și să privească năvălirea inamicului. Ce să facă, ce să întreprindă ca să apere teritoriul, chiar dacă doar vremelnice? Era singur, nu avea niciun armament asupra

lui, nu cunoștea pe nimeni, era și ora *pi*, nu, nu ora *pi*, ci unu și patruzeci și trei de minute. Pe cine să alerteze? Unitatea militară din Cristian? Comandamentul militar din Brașov? Pe superiorii săi din București?

Să le raporteze, ce? Că vede o năucitoare armată imaterială, inexistentă, inexorabilă, lipsită de cea mai elementară consistență, surdă, mută, căreia nu-i putea adresa niciun cuvânt, nici măcar o amenințare, o armată de fantome, năluci fără suflet, fără minte, fără viață, o apariție nepământească, supranaturală, răsărită dintr-un trecut foarte îndepărtat, poate mult prea îndepărtat ca să fie adevărată. Ce măsuri defensive sau ofensive se pot lua în fața acestei... defilări? Că era vorba despre o invazie, era clar. Dar unde să se marcheze aliniamentul, când ei, soldații romani, cotropeau întreaga comună? Cum să ia toate măsurile pentru asigurarea de luptă și să prevină un posibil atac? Ce atac? Al cui? Împotriva cui? Cum să determine asigurarea genistică împotriva înaintării cohortelor de neoprit? Cum să pună în practică asigurarea tehnică de luptă, când nu exista niciun baraj de întârziere, cu atât mai puțin de artilerie? Nici nu se punea în discuție să fi trasat un câmp de observație sau să asigure un punct de defluire în fața inamicului.

Cine era inamicul? se întrebă el și simți cum transpiră sub căciula din dotare. Oșteni după oșteni treceau prin tot ce era material, ca o impresie de vânt. Cum să-i înfrângă? Sau, întrebarea de un milion de euro, cum să-i trimită înapoi, de unde răsăriseră? Se frecă pe ochi și pe frunte. Nu înțelegea ce vedea și, prin urmare, nu putea

reacționa și proceda în concordanță cu tot ce știa și fusese antrenat să știe. Lipsise, probabil, de la cursurile despre himere, fantome, strigoi, ființe fantastice sau doar închipuiri deșarte. Dacă ar fi fost sub invazia unor forțe, să zicem, venite de pe altă planetă, ar fi putut gândi un plan de acțiune. Dar așa?

Reveni la ideea și la grija raportului pe care va trebui să i-l înmâneze colonelului Harutan. Despre ce să scrie? Despre ce să povestească? Unde erau dovezile materiale, cele care aparțin realității obiective, balistice, detașate de impresiile subiective? Ce glumă! Toată tărășenia era o mare, imensă chestie subiectivă, delirantă, idioată de-a dreptul. Cine-l va crede? Nici nu-l vor lăsa să vorbească, cu atât mai puțin să explice... ce anume să explice? Că niște cohorte din timpul republicii romane se plimbă cu întregul lor echipament de luptă pe străzile Cristianului, ca niște fantome?... Ar poposi direct la Spitalul 9. Să vezi atunci scandal cu Luiza!

„Vino“, auzi din nou vocea insinuantă în mintea lui.

Se uită la câinele de lângă el. Acesta își ridică ușor capul spre el și privirile li se întâlniră.



Se trezi. Nu deschise imediat ochii. Trase mai întâi cu urechea, să perceapă vreun zgomot. Mirosea a ceva... ceva straniu, o amestecătură de aer rece și praf, fum... Simți o atingere. Sări în sus, cu ochii larg deschiși, alarmată. Imediat oftă. Se afla nu acasă, ci în locul unde își pierduse,

mai devreme, cunoștința. Se concentrează să afle dacă era legată, ca data trecută. Nu. Avea mâinile și picioarele libere, le putea mișca. Se ridică, prevăzătoare, într-un cot.

Piatra era tare și ședea direct pe ea, fără nicio pernă care să-i mai atenueze duritatea. Nu se afla nimeni în jurul ei. Atingerea fusese de la mâneca lungă și largă a robei ei. Ce? Robă? Femeile alea o îmbrăcaseră și pe ea? De ce n-o întrebase nimeni nimic? Poate nu dorea să participe la carnavalul lor! Avea treburi mult mai importante, să meargă după copii și să-i ducă acasă, teferi.

Se dădu jos de pe patul înalt. O făclie ardea molcom, prinsă pe un perete. În lumina pe care o răspândea, vagă, mișcătoare și insuficientă, Amelia începu să cerceteze locul în care se afla. Încăperea era mică, ventilată de undeva de sus, de unde simțea că pătrunde curentul de aer rece. Fumul provenea de la flăcările torței, iar praful... pe jos era presărat un strat de nisip fin, ca o făină întunecată. Era desculță și simțea cum tălpile și degetele i se afundă ca într-un covor gros. Rochia de pe ea era purpurie, dacă deslușea corect nuanța, cu model cusut parcă din aur la capătul mânecilor. Și, constată cu stupefație, nu mai avea nimic altceva sub veșmânt! O dezbrăcaseră și o depozitaseră și de lenjeria intimă!

Trase aer în piept. Începu să pipăie peretele. Din piatră. De fapt, era chiar stâncă. Asta însemna că se afla, hmm, într-o peșteră? Ori într-un bungalou săpat direct în deal, dacă s-ar fi aflat în Hawaii, gândi ea. Poate era un buncăr? Mai degrabă decât un bungalou, oricum nu se afla în vacanță și nici la malul mării... dar știa cu siguranță că era o peșteră.

Încercă să scoată torța din suportul ei lunguiet, dar nu reuși. Merse până în mijlocul încăperii și privi în jur, de la tavan până la podea. Prima concluzie: suprafețe zgrunțuroase, neuniforme, prezentând la atingere diferite microforme prin linguite de coroziune, muchii tăioase, lapiezuri endocarstice, dar și cel puțin o macroformă, sala de confluență datorată coroziunii și chiar eroziunii prin precipitare chimică lipsită de evidență, fără depuneri de stalactite sau stalagmite, sală care cu siguranță era legată de alte astfel de cavități interioare, prin galerii și labirinturi. Părea o peșteră-aven, cu multe spații goale pe orizontală.

Sala era vădit un gol natural, carstic, fără o formă geometrică anume, iar speleotemele de concrețiune, rămășițele de stâncă încă nedizolvate și depuneri de umpluturi arătau ciudat, având o deosebită varietate coloristică ce diferea în mod straniu de piatra în sine. Privi spre tavan, o mezoformă de plan drept, pe orizontală, de unde simțea aerul rece și determină că era un horn vertical spre suprafață. Așadar, va trebui să verifice cât era de lat puțul hornului, poate reușea să se strecoare și să iasă.

Ciocăni pereții, dând ocol încăperii, să descopere vreo modalitate de scăpare. Nu găsi nicio ușă, o fantă sau o deschizătură. Habar nu avea cum intrase și cu atât mai puțin cum va reuși să treacă de bariera stâncoasă. Nu se îndoia că va avea de străbătut un drum lung prin galeriile labirintice ale peșterii și mai mult ca sigur va fi oprită. Și nu putea pleca în halatul acela ridicol, fără nimic pe dedesubt!

Lămurită despre aspectul geologic, își concentrează atenția asupra patului de piatră. Așezat în mijlocul sălii, avea o formă dreptunghiulară, înaltă, masivă și compactă. Observă pe marginea lui, aproape de muchii, un șanț îngust de tot, însă destul de adânc. Pornind de la colțuri, șanțulețe subțiri, pereche, convergeau spre interior, întâlnindu-se în mijloc sub formă de cercuri concentrice. Privind modelul, Amelia realizează un fapt care-i dădu fiori. Erau colectoare pentru scurgerea... ah!... a sângelui! Așadar, platforma aceea era un fel de altar? Altar de sacrificare? De-a ce se jucau femeile alea nebune?

„Brrr”, se scutură ea. „Nu se poate așa ceva. E doar un simplu model, atâta tot. Îmi pleacă mintea razna. Nivelul de oxigen e scăzut, aerul nu e suficient înprospătat, n-am mâncat azi mai nimic, mi-e foame, sete, sunt obosită, m-au și drogat, normal că mă apucă delirul, am glicemia scăzută, pulsul slab...”. În timp ce monologa, privirea i se fixă pe muchia dreptunghiului de piatră din fața ei. Întinse mâna și pipăi o mică proeminență, chiar la colț. Trase, împinse, apăsă. Capacul începu să gliseze silențios într-o parte și Amelia se dădu un pas în spate.

Se așteptase. Văzuse suficiente filme în care câte un cavou sau pat de cult se deschidea și se iveau, lugubru, vreun vampir, un îmbălsămat de secole, o stafie uitată sau diferite gănganii scârboase, ca să-i fie frică sau să fie prea impresionată ori chiar să ia în serios toate cele la care participa. Așteptă câteva secunde, dar nu se întâmplă nimic. Se încruntă, nemulțumită. Dorea ceva acțiune. Acțiune care se lăsa așteptată. „Aha, momentul culminant! Acum

o să apară un tentacul, o mână de mort, un val de scara-bei, poate un damf de gaz otrăvitor... și eu-s îmbrăcată doar în acest oribil halat de baie! Ah, trebuie să merg la baie!”

Hotărî să se apropie. Făcu jumătate de pas înainte. Se ridică pe vârfuri, își lungi gâtul și încercă să vadă în interiorul dreptunghiului. Era întuneric. Își ciuli urechile, poate prindea vreun zgomot sau sunet. Nimic. Prinzând curaj, făcu și ultimul pas, decisă să se confrunte cu orice. Privi în interior. Nu era nimic, spre dezamăgirea ei. Un spațiu gol și atât. Oftă. Își sprijini palmele de marginea construcției de piatră. Dintr-odată simți o vagă vibrație și pereții criptei începură să se micșoreze, lăsându-se în jos cu o mișcare fluidă, silențioasă, înghițite de nisipul podelei.

Dintr-o parte a încăperii, fără a deschide vreo ușă, trecând direct prin peretele stâncos al peșterii, începeau să se materializeze și să apară femeile în mantile brun-roșcate. În prima clipă, Amelia rămase surprinsă, apoi începu să gândească. Femeile, reale sau închipuite, vor ajunge la ea și o vor înșfăca în cel mult cinci secunde. Excluzând posibilitatea de a inhala din nou praful care o mai drogase o dată, evadarea prin hornul natural al cavernei fiind irealizabilă, cel puțin în acel moment, știa că avea de luat o decizie de viață și moarte.

După ce dreptunghiul de piatră dispăru, rămase un hău negru, ca un mormânt proaspăt săpat. Femeile își întindeau brațele spre ea, s-o prindă. Amelia își prinse poalele robei largi și cu mâna liberă se propti de margine,

apoi își dădu drumul. Dacă era o groapă adâncă, va cădea și-și va frânge toate oasele. Nu avea timp să cântărească și alte opțiuni. De altfel, nu întrezărea nicio altă șansă. Ori murea, ori scăpa. Decât din nou legată pe altarul de sacrificiu, cu sângele curgându-i într-un potir destinat unei vrăjitoare, mai bine... să iasă de acolo.

Când se va trezi din somn, din visare, din coșmar, când se va retrage din acest inutil tur virtual, va râde de toate năzbâtiile închipuite. Va considera întreaga tărășenie ca fiind o participare la un film 9D, de prost gust, unde spectatorul își experimentează la maximum toate cele douăsprezece simțuri¹³.

Cădea. Cunoștea senzația de cădere, fiindcă nu o putea controla. Era cu totul altceva decât să faci bungee-jumping de pe un pod înalt sau un salt cu parașuta. Se prăbușea. Într-un abis, în necunoscut, într-o genune neagră care o cuprindea, o îmbrățișa, o sufoca prin lipsa de aer. Ca și cum ar fi plutit în vidul astral, în spațiul cosmic, departe de Pământ, de lumea întreagă, de himerele răuvoitoare. Dar ea probabil că se afla încă pe drumul forestier din pădurea de pe dealul Bisericuța, împreună cu clasa ei de

¹³ Conform teoriei lui Rudolf Steiner (1861-1925), filosof, esoterist, pedagog, gânditor austriac (croat), fondator al antroposofiei, a pedagogiei Waldorf, euritmiei, agriculturii biodinamice, medicinei antroposofice, inițiatorul concepției despre tripartiția socială, economia asociativă, proiectant al arhitecturii organice, există 12 simțuri umane (*Treptele cunoașterii superioare – Cele douăsprezece simțuri*, 1905, Ed. Univers Enciclopedic, București, 1995), iar acestea sunt: 1. simțul vieții, 2. simțul tactil, 3. simțul mișcării, 4. simțul echilibrului, 5. simțul vizual, 6. simțul mirosului, 7. simțul gustului, 8. simțul caloric, 9. simțul auzului, 10. simțul verbal, 11. simțul gândului, 12. simțul eului.

elevi, trei profesoare însoțitoare, trei mămici, tanti Marika cea omniprezentă și directorul gimnaziului, Leo di Popică, mare fotbalist. Încercă să vizualizeze fețele copiilor. Nu reuși să-și amintească nicio trăsătură, a nimănui. În schimb parcă auzea un lătrat hămăit și vedea botul pătrat, mustăcios, al dulăului fără stăpân.

Pentru o clipă, se crezu în siguranță. Imediat, căderea se termină cu o prăbușire puternică, o bufnitură care spulberă totul în jurul ei. Se prăvăli printr-un fel de planșeu dur, surpându-l și împrăștiindu-l în milioane de particule și praf de piatră, apoi se izbi de pământ, răsturnând... ah, Doamne!, ființe și năluci... ce puteau fi... toți ăia îngrămădiți acolo? Oameni și schelete.

Cu picioarele rășchirate, dezvelite până mai sus de genunchi, cu părul în ochi, Amelia se trezi în brațele unui... ăă, cum să-i zică? Părea un soldat normal, uman, care ședea pe un morman de... ăă, schelete, dar acel soldat nu era de unul singur, se aflau acolo o mulțime de alți soldați, îmbrăcați în uniforme militare destul de cunoscute, camuflaj kaki cu maro, albastru cu gri sau, cel puțin, așa i se păru ei... Văzu, în timp ce plonja cu roba fluturându-i pe goliciunea trupului, cum bărbatii se ridicară unul câte unul, cu gurile căscate, cu ochii mari, uluiți de o astfel de surpriză picată din... nu chiar cer, ci prin plafonul de piatră, drept în brațele lor.

În timp ce se gândea cu seriozitate dacă să leșine sau nu, auzi exclamații și cuvinte rostite în limba română. Nu era latina. Era limba română. Ținea ochii închiși, prea jenată să se uite la oamenii aceia. Simți cum o mână îndemâ-

natică îi trage roba peste picioare, apoi fu învelită într-o pătură. Nu îndrăzni nici să înghită, nici să respire. „Doamne, ce rușine îmi e!”

— Domnișoară! Doamnă!

Mai multe voci i se adresau în românește. Cineva încercă să-i dea să bea câteva picături de apă și-i turnă printre buzele închise. Strâns închise. Realiză că era ținută în brațe, sprijinită cu spatele de genunchi osoși și cu capul pe îndoitura unui braț muscular. Tuși, mai să se înece cu o singură picătură de apă încăpățânată. Apoi tuși mai mult, să tragă de timp, încercând să se gândească cum să iasă din situația respectivă, cu capul sus, fără rușine.

— *Do you speak english?* veni o întrebare. *Français?* *Español?* *Italiana?* *Deutsch?* *Russky?*

Amelia deschise ochii, încet, tremurându-și genele, teatral. În fața ei stătea aplecat, foarte aproape, mai să li se lipească nasurile, un bărbat tânăr, tuns la piele, cu trăsături frumoase și cu ochi iscoditori. Oricum, cu toții văzuseră tot ce se putea vedea. Nimic în plus, însă, față de ceea ce, cu siguranță, cunoșteau cu toții.

— Știu câteva din aceste limbi, dar prefer româna, răspunse prompt și cu tupeu.

Un cor de interjecții pe diverse intonații, sunete grave sau înalte, chiar râsete, gesturi de mirare, o învăluiră ca într-o aură de veselie. În fața ei apăru un bărbat între două vârste, un pic grizonat la tâmplă. Se ghemui lângă ea și o măsură din priviri, evaluând-o.

— Sunt locotenent Zgribuc Loredan, de la unitatea militară din Cristian. Dumneavoastră cine sunteți?

Amelia îl privi și ea, cumpănind dacă să-l creadă sau nu. Poate fi oricine, dar fantomă nu era.

— Sunt Amelia Ichim, profesoară de geografie la școala gimnazială din Cristian, răspunse în cele din urmă.

— Și ce faceți aici?

— Ce fac? Uite, bine, mulțumesc, cad de pe un altar de sacrificiu... Dumneavoastră ce faceți aici? și-și roti ochii peste fețele bărbaților.

— Altar de sacrificiu? repetară mai multe voci.

— Da.

— Unde anume?

— Domn locotenet, interveni omul în brațele căruia se afla. Da-ți-mi voie să fac o evaluare, dacă are răni care trebuie îngrijite prioritar, apoi o puteți interoga.

Evaluare? Prioritar? Interoga? De-a ce se jucau băieții? De-a armata, nu? Sunt îmbrăcați în uniforme, ei și ce? Ostașii romani care trecuseră pe drumul forestier purtau și ei uniformele timpului lor. Ce glumeți pot fi locuitorii din Cristian. Bărbații se ocupă de militarie, femeile de întruniri bizare. Azi poți cumpăra orice de la talciocul de sâmbătă, pe câțiva lei, orice vrei și mai ales ce nu vrei. Drept e că arme încă nu văzuse la vânzare, dar, mai știi? Văzuse oameni care-și achiziționau scuturi, coifuri, sulite, săbii din plastic sau în cel mai bun caz din tablă, peruci, rochii din alea lungi gen halate de baie... ahh, avea nevoie la baie...

Se trezi lungită pe jos și bărbatul care o ținuse în brațe se aplecă peste ea. Îi ridică pleoapele și-i băgă o lumină puternică în ochi, îi pipăi spatele capului, ceafa și umerii,

apoi îi descleștă degetele de pe pătură și-i flexă falangele, îi luă pulsul, privindu-și cadranul ceasului, scoase un stetoscop să-i asculte bătăile inimii, o apăsă pe picioare, întâi pe stângul apoi pe dreptul și-o zgârie pe talpă cu un obiect ascuțit, la care Amelia își retrase imediat piciorul.

— Au! strigă.

— Doamnă Ichim, sunt căpitan doctor Macovei Petre, de la spitalul militar Brașov. Spuneți-mi dacă simțiți ceva deosebit?

— Adică?

— Amețeală, greață, durere...

— Le simt pe toate.

Căpitanul scoase un carnețel și un pix și notă.

— Ce vârstă aveți?

Amelia ezită. Ce-l interesa vârsta ei?

— Treizeci și șase.

— Știți dacă ați suferit de vreo boală ereditară, genetică, cronică?

— Nu sufăr de nimic. Vreau să mă ridic!

O ajută și o puseă pe picioare. Amelia ameți în prima clipă, văzând negru în fața ochilor.

— Să vă întindeți, doamnă, spuse doctorul.

— Mersi, nu-i nevoie. Mi-e foame și sete, de azi dimineață sunt plecată, nu am mâncat și băut nimic.

— De unde sunteți plecată?

Amelia oftă. Apoi le povesti, pe scurt, excursia cu clasa a cincea pe dealurile cristolovene, fără să adauge că văzuse legiunea romană.

— Voi ce faceți aici? întrebă, la rândul ei.

Câtiva se uitară unii la alții.

— Nu vă putem spune, doar că am... rămas aici...

Amelia încercă să-și aranjeze părul zburlit, dându-l în spatele urechilor, netezindu-l cu palmele. Avea urgentă nevoie la baie.

— Permiteți să raportez, veni un tânăr înaintea ei. Sunt caporal Stănicel Andrei, unitatea militară București. Am venit la Brașov împreună cu maiorul Vanciu Daniel, care în momentul de față nu e prezent. Am ajuns să explorăm această peșteră și am rămas blocați în această structură de piatră pe care nu o putem deschide. Veniți cumva de afară? L-ați văzut pe maiorul Vanciu? Ne îngrijorează starea lui.

Tânărul caporal primi câteva priviri pline de reproș.

— Permiteți să raportez, i se alătură un bărbat mai în vârstă. Sunt plutonier adjutant șef de la unitatea militară Cristian, sub comanda colonelului Grumeza Florin. Dacă știți ce se petrece afară, vă rog să ne informați, să găsim o cale de ieșire. Ne aflăm aici de mai multe ore. Nu găsim nicio soluție de a deschide această... structură.

Amelia se uita la ei, nevenindu-i să creadă ce auzea. Adică, bărbații aceia, militari cu experiență, după cum arătau, îi cereau ei ajutorul? Ce să le spună? Nu se întâlnise cu niciun maior sau colonel. O îngrijora și pe ea faptul că nu știa nimic despre elevii și adulții rămași în suspensia de timp-spațiu, pe drumul din pădure. O îngrijora că văzuse niște năluci trecând pe lângă și prin ea, în hainele armatei romane de ocupație a Daciei. O îngrijora că nu putea lua legătura cu nimeni. Acum, să se îngrijoreze

și pentru grupul de cel puțin douăzeci de soldați prinși într-o capcană ermetică, după ce de-abia reușise să evadeze din mâinile femeilor care o legaseră pe acel altar?

Se așază brusc și abia își putu reține lacrimile. Începu s-o doară capul. Își strânse fruntea cu palmele. Știa, din experiențele ei și mai ales ale altora, că într-un spațiu relativ restrâns, bine închis, fără ventilație, aglomerat cu atâtea trupuri care respirau, aerul se va împuțina până când plămânii se vor contracta, circulația sângelui se va îngreuna, buzele și unghiile vor căpăta culoarea vineției și, în cele din urmă, vor muri asfixiați, în cele mai cumplite dureri. Cineva îi întinse un bidon cu apă. Avu de gând să refuze, oricum vezica-i era plină, dar bău totuși, încet, câteva înghițituri.

— Mulțumesc, spuse cu glas stins, aproape disperat.

Altcineva îi întinse un baton cu cereale. Privi la chipul omului, un tânăr ras și el în cap, care i-l oferea cu un zâmbet sincer. În timp ce mânca, militarii șușoteau între ei, dar Amelia nu depuse niciun efort să asculte ce-și zic. Se simțea obosită și deznădăjduită. Căzuse din lac în puț, sau, mai corect, din puț în lac. Cum să iasă de acolo? Ar fi fost, poate, mai bine să fi forțat hornul de aerisire... dacă ar fi avut o scară să ajungă așa sus, destulă putere să disloce depunerea de pământ din jurul găurii stâncoase și, să și aibă loc suficient să se strecoare prin locul îngust despre care habar n-avea unde dădea. Își aminti că sub rochia idioată și purpurie n-avea nimic. Își strânse materialul pe trup și altcineva îi puse pătura peste umeri.

— Doamna Ichim, vorbi doctorul.

— Amelia. Spuneți-mi Amelia.

— Amelia. Ați fost răpită sau ați căzut în această peșteră?

— Nici una, nici alta. E o poveste... ahh, lungă, încâlcită, de necrezut...

— Încercați să ne lămuriți. Poate găsim totuși o porțiță de scăpare.

— Încerc... dar va fi foarte greu... ce sunt alea de acolo?

Întinse degetul și arată spre ceva alb. Interesant, ni-meni nu-și întoarce capul să vadă, ba dimpotrivă, niște bocanci de armată i se așezară în fața ochilor, cu picioare cu tot și cu trupurile oamenilor, formând un fel de perete de camuflaj kaki-gri, să-i acopere câmpul vizual.

— Parcă am văzut un os... de om? Osul piciorului unui om?

— Doamna Ichim, Amelia, vorbi spre ea doctorul Macovei. Cum să vă spunem... ahh, ce greu e, Doamne... și se frecă cu palma pe ceafă, vădit încurcat.

— Dacă-i os omenesc sau de animal, e ok, am mai văzut, n-o să leșin... îl asigură ea. După care vă povestesc despre armata soldaților romani de afară și vestalele lor din peșteră, dacă mă lăsați să văd... poate vă pot fi de folos cu ceva. Știți, am studiat geografia și geologia, poate găsim împreună o cale de ieșire...

Bărbații se uitară unii la alții.

— Ah, n-ați fost afară! Să vedeți numai!

— Ce să vedem, doamnă Ichim? întrebă locotenentul Zgribuc.

— De când sunteți aici, în... chestia asta? arată Amelia cu degetul de jur-împrejur.

— Hmm, cam de ieri de la prânz...

— Doamne! făcu ea. N-ați ieșit deloc? Desigur, dacă ieșeați nu mai erați acum aici. De ieri de la prânz? Înseamnă că... ce zi e azi? Au trecut douăzeci și patru de ore? Nu pot să cred! Cum ați supraviețuit, oameni buni? Ah, dacă tot am ajuns la acest capitol, ăă... ăăhmm... se aplecă mai aproape de urechea doctorului. Unde aveți toaleta, dacă se poate?

Macovei, fără să clipească măcar, îi indică cu degetul un loc mai îndepărtat, într-un fel de colț format de semicercul interior al uneia dintre coloane cu umbra peretelui de piatră. Amelia aprecie din priviri locul, apoi își ridică ochii spre bărbații din fața ei. Aceștia, ca la o comandă neauzită, se dădură într-o parte și rămaseră cu spatele. Ea se ridică încet. Îi era cam rău. Își strânse rochia lungă și largă în jurul corpului și, desculță, păși spre locul întunecat de parcă s-ar fi dus spre eșafod. Trecu pe lângă o grămadă de oase, dar nu le dădu nicio importanță. Avea altceva de rezolvat acum, mult mai urgent.



Valer Chițu ajunsese acasă. După un duș rapid și o masă frugală, se băgă în pat, alături de Tuța lui dragă. O luă în brațe și o sărută cu iubire. Apoi se opri, dându-și seama că n-avea chef de niciun sex.

— Ce-i, Valerică? Nu mă mai iubești, se ghemui Georgeta lângă el.

— Tuța, cum nu?! Tu ești singura femeie pentru mine!

— Atunci?

— Oh, am niște chestii nasoale la muncă. Mă îngrijorează. A fost azi și primaru' p-acolo.

— Primaru'? Ce chestii, Valerică?

— D-ale serviciului, nu-ți bate capu'...

— Valerică? Tu mă-nșeli cumva? se ridică Georgeta într-un cot.

— Nu, iubita mea, cum crezi?

— Ai stat mult și ai venit târziu.

— Știu, draga mea, n-am avut încotro, dacă nu ne trimitea primaru' să venim acasă, stăteam acolo toată noaptea.

— Cu alte fete?

— Ce fete, Tuța? Acolo muncim numai băieți.

Georgeta se ridică în șezut și un sân i se dezgoli.

— Valerică..., zumzăi ea provocatoare.

— Ce-i?

Și se pomeni cu o pernă în față.

— Adică, tu, Valerică, după ce te aștept ca o năroadă toată după-amiaza și toată seara și toată jumătatea de noapte, tu nimic? Nici măcar nu mă mai vezi? Ai alte fete, ha? Asta faci la muncă, te distrezi cu alte fete?

Valer, încruntându-se la început, apoi înțelegând, se ridică și el în capul oaselor.

— Getă dragă, sări aprins. Tu crezi că la depozit este ca la club? Ce-ți trece prin cap? Știi foarte bine ce din greu muncesc acolo, am și alte responsabilități, că-s șef, am pe cap trenuri care aduc petrol, benzină, uleiuri, parafină, păcură... o singură greșeală și bum... sare totul dracului în aer, cu Cristian cu tot...

Georgeta se puse în genunchi în pat, în fața lui, total dezbrăcată acum.

— Ce-mi zici mie de bum și altele... asta faci tu cu fetele, hei? Bum, bum! Asta-ți trebuie?

— Tuța, tu mă înțelegi greșit...

— Ce greșit, mă? Greșit e ce faci tu! Nu da vina pe mine. Auzi, bum! Du-te, du-te fă bum mai departe cu fetele alea de pe-acolo... și se puse pe plâns.

Valer o privi câteva clipe. Era intrigat și buimac, obosit, somnoros. Da, și un pic nervos. În primul moment era cât pe ce să întindă brațele, să-și îmbrățișeze iubita. Apoi îi veni în minte imaginea scheletelor, primarul care-și sorbea, aproape de miez de noapte, cafeaua în burnița rece, vizita comandantului Grumeza și se hotărî imediat. Sări din pat, aruncând plapuma de pe el. Se îmbracă, sub privirile îmbufnate ale Georgetei, căreia nu-i venea să creadă ce vedea.

— Valerică, dragă, unde mergi la ora asta?

— Afară. Merg la depozit.

— Da' de ce, dragă?

— Am treabă, uite de-aia.

— Cu fetele?

Valer se întoarse spre ea, cu o mână în șold.

— Tuța! strigă la ea. Tu n-ai altceva în mintea aia decât că te înșel? Ia vezi! Îmi crapă capu' de atâtea probleme și tu nu poți înțelege! Termină cu plânsu'! Ești exagerată! Pa, am plecat.

Se întoarse și ieși din dormitor.

— Valerică! strigă femeia după el. Valer! Dacă pleci acum, să nu mai vii acasă!

— Ce zici? Cum să nu mai vin? E apartamentul meu! bombăni din hol.

— Valer!

Se încălță. Se duse la debara și căută prin cutia de scule. Alese o șurubelniță, o lanternă, îi verifică bateriile, își luă telefonul și cheile. Toate cu mișcări mecanice, ca de robot, fără să se gândească la ceva anume. Își trase căciula pe cap, ieși, trânti ușa după el și pe scările blocului cel nou își îmbracă geaca de iarnă. Afară burnița. Merse pe străduța laterală, îngustă, și coti pe cea principală. Din obișnuință își scoase telefonul din buzunar. Se opri la intersecție. Și văzu. Șiruri de oameni, îmbrăcați în modul cel mai bizar, mergeau înspre Brașov.

Se holbă la ei, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Se frecă pe pleoape. Stătea cu picioarele rășchirate, răsuflând din greu. Nu înțelegea ce vedea. Se uită mai cu luare-aminte. Vedea coifuri, scuturi, sulite... bărbați încălțați cu niște sandale, la temperatura de două grade! Le vedea genunchii și brațele dezgolite, armura... armură? Se trezi parcă dintr-o visare. Avu intenția de a întinde mâna, să oprească un mărșăluitor, să-l întrebe care-i treaba?! Degetele lui trecură prin cotul omului. Ca prin aer, ca prin nimic. Nu-l atinse, nu simți nimic în afară de frigul și burnița nopții.

Repetă gestul. Rândurile disciplinate mergeau drept înainte pe strada principală, care era și șosea națională. Din față se vedea venind o mașină, cu farurile luminând prin transparența imaterială. Trecu prin ei ca prin ploaie, cu ștergătoarele pornite. Valer coborî de pe trotuar și se apropie de coloană, amestecându-se printre ei. Niciun

efect, cât de mic. În mod normal, ar fi fost atins, îmbrâncit, călcat pe picioare. Acolo se aflau o sumedenie de... bărbați, cel puțin arătau a fi bărbați... fețele lor semănau între ele, ca o foaie multiplicată și apoi filmată repetitiv. Erau cu toții la fel, nu se deosebeau prin nimic unul de altul. Aceleași haine, aceleași figuri și profiluri.

Nimeni nu privea spre el. Nu-l vedeau. Sau nu conta pentru ei. Treceau prin el ca duhurile... Duhuri? se scutură Valer. „Ce dracu-i asta? De unde vin? Unde se duc?” Apoi, dintr-odată, simți cum îl apucă panica. Sări înapoi pe trotuar și se lăsă pe vine. Se gândi că poate aveau legătură cu scheletele... „Țțț, fir-ar să...” Să-l sune pe primar? Telefonul îi indica ora 0:31 a.m. Dormea primarul, cum să-l scoale? Comandantul Grumeza? Nu se cădea. Tastă numărul portarului și-l întrebă dacă se întâmpla ceva neobișnuit. Primi răspunsul că totul era în regulă, nicio mișcare, nimic altceva decât ploaia mărunță. Rămase descumpănit. Apoi se hotărî, dacă tot ieșise din căldura casei și nu avea deloc chef de alte răbufniri isterice ale Tuței, să dea o raită pe străzile din preajmă.

Valer realiză, cu stupefacție, că cei care mergeau nepăsători pe stradă puteau face parte dintr-o unitate militară care, pe vremuri, luptase în zona comunei Cristian, dar, murind, trecuseră în neființă și acum sufletele lor bântuiau străzile noapte de noapte... Își trase gluga pe cap, își puse mănușile, înfiorându-se, neștiind că era foarte aproape de adevăr. Adâncit în tot felul de gânduri și amărât după scena cu Georgeta, ajunse dincolo de intersecția centrului. Coti spre stânga, cu intenția de a se întoarce acasă pe

strada din spate. Cam la jumătatea ei, zări un bărbat. Stătea în mijlocului drumului și era îmbrăcat normal, adică cu geacă și pantaloni. Alături de el era un câine lăptos... aa, câinele fără stăpân, îl recunosc.

Ajunse lângă ei. Maidanezul dădu din coadă fără să-l latre. Doar se cunoșteau. Îl și hrănise de câteva ori. De mai multe ori, când amușina pe la containerele de lângă bloc.

— Bună seara, salută Valer.

— Bună seara, răspunse omul, fără să pară surprins de noua prezență.

Valer văzu imediat că celălalt purta haine militare și boțanci. Dar nu-l cunoștea.

— Căutați ceva, domnule? întrebă politicoș, poate nu-și mai găsea pensiunea unde fusese cazat sau casa la care stătea în gazdă.

— Nu caut nimic, mulțumesc, răspunse. Doar mă uit, și întinse un deget înmănușat spre casa din fața lui.

Valer își îndreptă privirea spre direcția arătată. La început nu i se păru nimic deosebit, gard de fier forjat, niște copăcei, peretele casei, ferestrele închise cu obloane de lemn, burnița... și... rânduri-rânduri de oameni care mergeau prin casă, prin pereți, prin copaci și garduri... Își miji ochii, să vadă mai bine. Nu se poate. Cel care mergea era nenea Levente, tâmplar la o fabricuță locală de mobilă. Și tanti Kati... uite-o și pe Eva și Pisti... făcu câțiva pași mai încolo și se opri la următoarea casă. Andrușcă, cu căștile în ureche, mergea ca un zombi ce era și pe timpul zilei, urmat de maică-sa, de tatăl său...

Valer simți că se înăbușă. Îi pieriră nervii și inima-i bubuia cu putere în piept. Se apropie de bărbatul îmbrăcat militar. Câinele îl întâmpină vesel, de parcă nu l-ar fi văzut de multă vreme și-și propti labele din față pe pieptul lui, udându-l și murdărindu-l. Dar Valer nu reacționează. Era prea siderat și împietrit. Povestea cu scheletele era una, ceea ce vedea acum era... altceva. Ambele împreună formau o chestie prea puțin digerabilă.

— Am văzut și pe stradă... murmură el.

Străinul dădu din cap. Pe strada principală trecu în viteză un tir, apoi o mașină mică. Rândurile mergeau în continuare. În mod normal, ar fi fost spulberați și s-ar fi lăsat cu o baie de sânge, cu mulți răniți și morți. Însă vehiculele nu întâmpinaseră niciun obstacol. Poate șoferii nu văzuseră mulțimea... Ce era cu oamenii ăia acolo? se întrebă Valer.

— Domnule? îndrăzni el.

— Îmm?

— Scuzați-mă...

— Da, domnule. Văd și eu ce vedeți și dumneavoastră, dacă asta era întrebarea.

Fu rândul lui Valer să dea din cap.

— De ce se întâmplă una ca asta? mormăi.

Bărbatul ridică din umeri. Din case și curți începură să iasă oamenii. Valer îi cunoștea pe cei mai mulți dintre ei, încă din copilărie, pe adulți și mai vârstnici, pe alții de prin sat... pășeau ca niște iluzii, ca niște suflete rătăcite sau alungate, pas după pas, părând să nu atingă caldarâmul. Cu ochii larg deschiși, privind în gol, mânați de o

forță inexplicabilă care-i scosese în stradă, pe frigul și burnița nopții. Apăreau din ce în ce mai mulți. Unii chiar treceau prin ei, ca și cum nici nu s-ar fi aflat acolo. Apoi tresări. În loc să fi fost îmbrăcați în pijamale – doar era unu noaptea –, toți cei care ieșeau din case... uff... purtau coifuri, pieptare, sandale gen cizmă, scuturi, sulite în mână... de la copii până la bătrânii satului.

Intrau în rândul oștenilor, mărșăluind odată cu ei. Din ce în ce mai mulți. Vecini și vecine, cunoștințe, prieteni, amici, locuitorii din Cristianul de Brașov. Directorul Iorgu, contabilă Lucica, șefa de magazin Roxana, Mișu, patronul de la termopane, Doru șoferu', Răducu de la pensiune... Valer se cutremură. O lăsase singură acasă pe Tuța lui, goală-goluță în vârful patului. Primul instinct îi dictă s-o ia la fugă, să dea buzna în apartament și măcar s-o acopere, dacă n-o putea apăra. Câinele se mișcă între el și bărbat, așezându-se mai bine pe asfaltul ud. Lui Valer îi veni să râdă.

Cu mâinile înfipite în buzunarele blugilor, privea trecerea în pas cadențat, așezându-se cumiți în coloane, ca și cum ar fi defilat prin fața președintelui țării sau al unor comandanți de armată. Mergeau cu capul sus, spatele drept, chiar dacă unii dintre ei erau ceva mai îndoți de mijloc datorită diferitelor afecțiuni medicale, de parcă ar fi urmat să dea onorul la steag. Din nefericire, nu era o paradă de ziua României sau zilele Cristianului. Nu era vorba despre nicio serbare, festivitate sau petrecere.

De ce ieșeau oamenii din case? Să fie morți deja și transformați în fantome? De ce treceau pe stradă șiruri

de bărbați îmbrăcați ca romanii din filme? De ce apăreau schelete albe în depozitul de carburanți? Să se fi declanșat o epidemie? Să fi scăpat de undeva un gaz otrăvitor? Valer oftă cu voce tare. Bărbatul străin de lângă el dădu din cap, confirmându-i suspinul.

— Domnule, îndrăzni Valer. Nu sunteți de pe-aici...

Omul dădu din nou din cap, fără să spună nimic.

— Ce e... chestia asta? întrebă Valer, arătând cu bărbia la nenea Tibi, care se prelingea din casă în curte și apoi în stradă, alături de ceilalți, urmat de Sanda, Ela, Alex, Mitu...

Bărbatul ridică din umeri. Nu prea avea chef de vorbă, observă Valer. Dar el, da. Ca orice sătean sau cristolovean, îi plăcea să salute lume străină, chiar să intre în vorbă, să mai schimbe câte o cugetare, impresie, filosofie de viață... dar după cum arăta, cel de lângă el nu era brașovean, l-ar fi mirosit din prima.

Thor, câinele lui Ciorogaru, se repezi deodată la gard și începu să latre furibund. Maidanezul satului îl lătră înapoi și începu o ceartă între cei doi dulăi, cu mârâituri și zgrețenături printre șipcile gardului, mai să-l dărâme. În timp ce câinii se hârâiau, oamenii continuau să iasă din casele lor și să se încoloneze la marș. Incredibil.

— Mai întâi scheletele, acum strigoii... bombăni Valer, dând să plece.

— Schelete? se-ntoarse bărbatul spre el. Ce știi despre schelete?

Valer se uită la el, la început nedumerit, apoi, fără să-și dea seama de ce, simți cum îl apucă furia și era cât pe ce

să se repeadă asupra lui, precum câinii. Ceva din vocea celui-lalt îl opri, însă, cu toate că din starea de nepăsare trecuse direct la adresarea fără nicio politețe. Privindu-l în ochi, prin perdeaua de burniță, Valer realizează că acel om știa și el despre schelete. Ridică din umeri, cum făcuse și bărbatul cu câteva minute mai-nainte. De ce i-ar răspunde?

— Sunt maiorul Vanciu Daniel, de la o unitate militară din București, spuse el dintr-odată, pe un ton sec, ca al omului obișnuit cu prezentările impersonale. Dumneata cine ești?

Valer clipi de mai multe ori, ploaia mărunță îi cădea direct peste față. Să-l creadă sau nu? Ezita. Și ce dacă era îmbrăcat în uniformă militară? Asta nu dovedea nimic. Ce, Targo nu purta și el numai uniforme militare second hand, cumpărate de pe diverse site-uri, cu toate că nu făcuse nici jumătate de oră de militărie la viața lui? Totuși, celălalt nu părea a fi un impostor, i se auzea din tonul vocii, i se vedea din statură, din poziția umerilor.

— Sunt Chițu Valer, manipulant la depozitul de carburanți. Cu ce ocazie prin satul nostru?

— Ai spus că ai văzut schelete, trecu Vanciu peste întrebare. Te rog, îmi poți descrie cum arătau?

Valer aproape că rânji.

— De ce? De ce vă interesează?

— Pentru că am văzut și eu schelete.

Valer înghiți. „S-a dus secretul” își zise și se gândi imediat la primar.

— Păi... era ca un schelet...

— Cum arăta scheletul? Întrebă din nou Vanciu, de data asta pe un ton de comandă.

— Erau schelete albe, nu le lipsea nimic, erau întregi...

— Mai multe? Cam câte?

— Ăăă, păi, să fi fost cam zece... minți el.

— Zece? Nu mai multe?

— Poate doișpe, se corectă Valer.

— Unde le-ai văzut?

— Păi... ăăă...

— La depozit? În curtea depozitului?

— Păi, da...

— Erau așezate în cerc?

— Poftim? În cerc? Nu, erau pe ici, pe colo...

— Acum unde se află?

— Tot la depozit.

— Hai să-mi arăți.

— Ce? Cum? Da' nu se poate. Domn maior, e noapte, portarul nu ne va lăsa să...

— Lucrezi acolo, nu? Ai legitimație? Te va lăsa să intri. Îl informez și pe colonelul Grumeza, să vină cu noi.

— Colonelul Grumeza? Comandantul?

— Da. Îl cunoști?

— E comandantul unității militare. Desigur. Dar...

— Hai la depozit.

Nu era o invitație. Era un ordin. Valer se gândi din nou la primar. Șovăi.

— Domnule maior... vreau să vă întreb...

— Întreabă.

— De unde știți despre schelete?

— Cunoști o peșteră adâncă, undeva prin dealurile de aici? și arată cu brațul spre o direcție oarecare.

— Peșteră? Nu prea sunt peșteri prin zona asta, decât mai înspre Râșnov... De ce?

— Doar așa. Hai acum la depozit.

Scoase un fluierat scurt, mai mult un fel de șuierat și câinele satului se opri din lătratul lui furios, se uită la maior și sări sprinten să-l urmeze, părăsindu-l pe Thor de dincolo de gard. Valer se gândi că aveau drum lung de străbătut până la depozit, era hăt departe, chiar la ieșirea din Cristian. Privi încă o dată la lumea care ieșea din case, fantome ce luau forma altor fantome, se înconjonau mergând, mergând... mergând...



Grumeza se trezi. Simți cum ceva greu îl ținea apăsător în jos, ca o plapumă de fontă, pentru că mirosea a metal. Îi veni greu să respire, cu atât mai mult să se miște. Depuse un efort considerabil să-și poată elibera două degete, cu care să împingă în jos granulele feroase de pe el. Acestea porniră la vale ca o avalanșă, cu o huruială ca de sfărâmare. Reuși să-și extragă și picioarele, apoi începu să-i caute pe ceilalți, săpând întâi cu palmele, până ce dădu de coada unei cazmale. Grăunțele de fier erau grele, lipicioase și ei nu avea stabilitate în masa omogenă și mișcătoare.

Dădu de un corp, îl eliberă, scoțându-l la iveală pe Rică-fără-frică, ce fusese odată un copil mic, firav, bolnăvicios

și plângăreț până la exasperarea tuturor. Cu timpul crescuse, la liceu se apucase de judo sau karate, se împlinise, iar acum era un zdrahon de bărbat. Fiica sa cea mare studia la un liceu din Germania, cu o bursă de merit.

Rică-fără-frică se scutură ca un lup, dintr-o parte în alta, improșcând cu bile de fier de parcă ar fi fost o mitralieră. Se apucară amândoi să mai dezgroape și, încetul cu încetul, după o muncă istovitoare, erau cu toții eliberați de sub greutatea măruntelor sfere. Pompierii voluntari erau de acum în picioare, fără vătămături și începură să elibereze câteva porțiuni, să poată sta în picioare.

— Frate! suflă Ovidiu, ștergându-și sudoarea și întinzându-și praful negru pe toată fața. Ce-a fost asta?!

— Ce *este* asta! îl corectă Corneluș-derdeluș, studiind o biluță.

— Sunt din fier? întrebă Neluță-luță.

— Nu... cum crezi... sunt din mărgăritar! spuse Răzvi-rezul.

Râseră. Atmosfera se destinse și deveniră din nou aceiași bărbați glumeți.

— Ce facem cu toată... cantitatea asta de fier?

— De unde o fi căzut?

— O fi fost vreo surpare de teren.

— Suntem sub un depozit de alice?

— Tavanul nu e căzut.

— Ar fi trebuit să cadă și pământ...

— Să fi fost cutremur?

— Nu. Atunci ar fi crăpat pământul.

— Ne-ar fi îngropat aici de vii.

- Or fi dinamitat niște descreierați?
- Noaptea?
- E ilegal.
- Ce? E ilegal să dinamitezi noaptea?
- E interzis să dinamitezi, punct.
- Cariera de piatră e departe...
- O fi căzut o bombă?
- Ce bombă visezi?
- Nu știu, zic și eu...
- Să ne fi atacat rușii?
- Lasă, omule...
- Bă, o fi explodat ceva la depozit?
- Nu, bă.
- Nu așa sună o explozie.
- Da' cum?
- Dacă exploda ceva la depozit, acum erai bai-bai!
- Da, mă omule, da' nu vezi? Astea-s alice de fier.
- Ba văd.
- Alicele astea nu se folosesc la puștile de vânătoare?
- Ai dreptate, sunt proiectile de plumb pentru cartușe.
- Cine dracu' se duce la vânătoare noaptea?
- Braconierii.
- Avem noi braconieri în Cristian?
- Ce să vâneze? Lulele?
- Ce lulele?
- Chiar de-ar fi așa, nu pleci c-o tonă de alice după tine.
- Aici ai dreptate.
- De unde au căzut toate astea?
- De sus.

- De sus, de unde?
- Tavanu-i întreg.
- O fi aruncat careva pe puț și s-au rostogolit pân-aici.
- Înseamnă că toate galeriile sunt obturate?
- Poate.
- Puțul de coborâre are cam patruzeci și opt de metri.

Cât un bloc cu zece etaje. Cum să arunci așa o cantitate de alice?

- Și de unde să faci rost de așa o cantitate!
- Doar dacă ai goli o fabrică de alice...
- Știi tu unde-i o fabrică de muniții?
- Nu, habar n-am.
- E hăt departe.
- Atunci?
- Eu n-am nicio explicație.
- Nici nu ți-am cerut.

Lumina din sala cavernei clipi de câteva ori.

- O-o! Se descarcă dinamul, observă Nicu-ticu.

— Nasol! Vom rămâne pe întuneric, se scărpină Dan seriosul pe chelie.

- Avem lanterne, replică Luci-mucii.

— Și cât te vor ține bateriile? O oră? Ce ne facem pe beznă?

Mai multe voci începură o polemică, fiecare venind cu idei și sfaturi. Grumeza se uită la Adi și la Cristi, care nu scosese încă nici un cuvânt.

- Propun să ieșim, spuse comandantul.

Văzu doar mai multe perechi de albul ochilor ațintite spre el.

— Cum? Să plecăm? mormăi Cristi farmacistul.

— Să-i lăsăm pe ceilalți înăuntru?

— Deocamdată, zise colonelul. Ieșim, aduc întăriri de la unitate, să eliberăm mai întâi spațiul. Ne întoarcem cu un alt generator. Pe întuneric nu vom vedea nimic. Decât să stăm aici fără să facem nimic, oricum am pierdut mult timp prețios, mai bine ne mobilizăm altfel.

Se lăsă tăcerea. Fiecare în sinea lui îi dădu dreptate.

— Florine. Adică, domn colonel, spuse Adi. Drept e că nu am reușit să facem nimic. Am venit să salvăm situația și mai rău ne-am încurcat. Noi suntem pompieri voluntari. Știm să stingem focul, să scoatem oamenii din pericol. Să descarcerăm, să rupem uși... să salvăm...

Vocea i se frânse. La lumina din ce în ce mai slabă, fețele înnegrite ale tuturor de-abia se mai distingeau. Simțiră cu toții durerea neputinței din vorbele șefului lor. În liniștea nefirească ce se lăsă peste ei, auziră un sunet ciudat. Un fel de scârțâit foarte ascuțit și prelung, ca și cum o foaie lungă de tablă era sfâșiată de o lamă ruginită. Se înfiorară și, instinctiv, se retraseră spre pereții sălii, urcând cu greu și alunecând pe movilele din grăunțele de fier. Zgomotul sinistru reverberă, urcând până la boltă, lovindu-se de stânca peșterii, căzând greu pe umerii lor, cuprinzându-le ca într-o menghină frunțile și stomacurile.

Se chirciră, gemând. Sunetul, la început ca un vâjâit răgușit, începu să crească în intensitate, pulsând dur, nemilos, revărsându-se apoi ca un torent dezlănțuit. Oamenii urlară, prăbușindu-se și rostogolindu-se odată cu bilele de fier. Lumina pâlpâi de câteva ori, apoi bezna îi

învăluie de tot. Grumeza fu primul care aprinse lanterna. Îl dureau toate măselele, dinții, urechile, ochii și simți ceva cald prelingându-i-se din nări. Se șterse cu dosul palmei, știind că era sânge. Se aprinseră mai multe lanterne, dar nu aveau puterea să lumineze întreaga sală.

— Să-mi bag... se auzi o voce.

— E careva rănit? strigă Adi.

— Nu știu, răspunse cineva.

— Cristea! țipă Adi.

— Aici.

— Teodor!

— Aici.

— Ovidiu. Nelu. Aurel. Dane. Răzvan. Cornel. Marian. Nicu. Lucian!

— Aici. Aici. Aici. Aici. Aici...

Primind răspunsuri și auzind vocea fiecăruia, se liniști. „Interesant”, gândi Grumeza. „Pe mine nu m-a strigat nimeni la apel!”

— Domn colonel, i se adresă Adi. Hai să facem așa cum ai spus. Ieșim, tragem o gură de aer, mergem să luăm mai multe cazmale și lopeți și ne-ntoarcem. Uite, chestia aia de piatră din mijloc e aproape de tot acoperită. Facem așa?

— Facem, răspunse Grumeza. Revin cu o jumătate de grup. Aduc și un generator.

— Bine. Îmi trezesc toți vecinii, verii și cumnații din somn, să vină să dea o mână de ajutor. Voi, băieți?

— Și noi la fel, strigară mai multe voci.

— Punctul de întâlnire e la gura puțului, zise colonelul și din obișnuință se uită la ceasul care i se oprise. Aveți la dispoziție două ore. Înțeles?

- Înțeles, să trăiți, zbierară pompierii voluntari.
- Pleca-rea!

Câțiva se apucară să sape și să dea la o parte movilele din bile. Înaintau încet, cantitatea pe care o îndepărtau se rostogolea înapoi, munca era una de sisif, nu neapărat zadarnică, dar mult prea anevoioasă și lentă. Grumeza estimă că-i va apuca nu dimineța, ci chiar seara de a doua zi, până vor ieși. Ar fi fost bine să termine pe timp de zi. Pe lumină se rezolvau mult mai ușor anumite treburi. Încă de noapte îi venise o idee. Când va ajunge acasă, o va întreba pe Irina dacă descoperise între timp codul din carte, cel care deschidea formațiunea de piatră. Poate avea noroc și, cu ajutorul soției sale, va găsi cifrul secret, astfel încât să-i poată elibera pe cei prinși înăuntru. Însă avea și o idee de rezervă pusă de-o parte.

În același timp, se lupta cu o sumedenie de întrebări care nu-i dădeau pace, multe răspunsuri de primit, multe explicații de obținut, dar și de dat, o mulțime de hârtii de completat, o imensă bătaie de cap, să convingă superiorii că nu era vorba despre o povestire science-fiction sau despre un film fantasy. Chiar dacă cei mai mulți nu-l vor crede – poate nici el n-ar fi crezut așa ceva – experiența celor trăite avea să îi rămână pentru totdeauna, n-avea să i-o poată lua nimeni, n-avea să i-o șteargă nimeni din memorie.

Decise cu greu să le propună ieșirea din peșteră. Îi părea bine că Adi înțelesese și fusese de acord. De ce să se chinuie în continuare, când puteau lua altfel de măsuri? Fiind deja destul de mulți oameni implicați, secretul nu mai era secret. Cu câteva mâini de ajutor și efective în

plus, câștigau timp și îi puteau elibera pe cei prinși în interiorul pereților. Probabil că aceasta fusese misiunea maiorului Vanciu. Să vină la Cristian, să cerceteze locul din peșteră, să ia mostre din schelete și să se întoarcă la București. Da. Simplu. Dar uite că nimic nu era atât de simplu pe cât părea. Iar maiorul Vanciu nu știa de scheletele din curtea depozitului de carburanți.

În mod ierarhic, maiorul ar trebui să-i dea lui raportul, el fiind mai înalt în grad și având funcția de comandant. Însă Grumeza era sigur că nu va primi nimic din partea maiorului. Pentru că el raporta direct la București. Iar Grumeza raporta la Brașov, colonelului Atanasie Nicolescu. Se întrebă dacă cele două rapoarte vor coincide. Poate Vanciu va scrie că nu găsisese nimic important sau demn de luat în seamă și dosarul se clasa. Să scrie și el așa? Nu. Nu ar fi corect. De ce să treacă sub tăcere un fapt real, chiar dacă părea, din toate punctele de vedere, mai mult decât ireal?

Ce să facă cu scheletele de la depozit? se întrebă în timp ce urca prin galerii și apoi pe scara din puțul peșterii. Ajunse afară. Ploaia rece îi udă fața și aerul nopții îi dădu senzația că se întorsese nu dintr-un subteran unde fusese câteva ore, ci chiar din vidul spațiului cosmic. Ieșiră unul câte unul, toți cei doisprezece oameni, ca apostolii, cu el treisprezece. Tremurând un pic, se îndreptară spre mașinile parcate ceva mai încolo, fiecare cu ce venise.

— Bă! Bă, bă, strigă deodată, panicat, Teo-vreo.

— Ce-i?

— Uite!

- Ce?
- Uaau...
- Băga...
- Pfthiu!
- Uoohh!

Exclamațiile pieriră luate de vântul aspru coborât dinspre Postăvaru. Din instinct, pompierii voluntari formară un grup compact, parcă apărându-se unii pe alții.

- Să mă trezească cineva, bombăni Marian-bogatu.
- Pe mine să m-adoarmă, îi replică Dan-seriosul.
- Ferește!

Se feriră. Coloanele de câte patru rânduri de oșteni romani treceau impasibile prin pădure, prin trunchiurile groase de copaci, printre crengile joase ale brazilor, prin tufărișul înalt, prin trupurile pompierilor. Nu se opreau, nu-i ocoleau, mășșăluiau într-o singură direcție, emanând din interiorul lor o luminozitate difuză, suficientă cât să fie remarcați.

- Asta... e... ce? făcu Rică-fără-frică, arătând cu degetul.
- Halucinăm? întrebă Neluță-luță.
- Am inhalat praf de fer...
- Ne-am intoxicat cu monoxid de carbon...
- N-a fost nicio ardere...
- Poate de la generator...
- Poate de la șobolani...
- Poate de la extraterestri verzi...
- Liniște! zbieră deodată Adi.

Tăcură. Luminau cu lanternele trecerea, privind cu gurile căscate, uluiți aproape de șoc, cum treceau spectrele fantomatice.

— Ce-s ăștia, mă, vorbi Nicu-ticu în șoaptă, dându-i un cot lui Ovidiescu.

— De un' să știi?

— Arată a... din ăia...

— Soldați romani, îi ajută Răzvi-rezul.

— Romani? Ca ăia, din timpul romanilor?

— Pe-acolo.

— Ce să caute p-aici?

— Întreabă-i!

— Phai! Mama lor!

— Au înviat din morți?

— N-au înviat, nu vezi?

— Sunt morți?

— Sunt stafii.

— Ca-n filmul ăla, *Fantomele fostelor iubite*¹⁴?

— Taci, dreacu, ce foste iubite? Te-ai iubit tu cu d-alde ăștia?

— Da' nu-i nimic real aici, nu?

— Real nu, da' vezi ce vezi.

— Păi... ce văd?

— Cred că ne-am intoxicat cu ceva...

— Vedem cu toții același lucru?

— Ce lucru, bă? Nu vezi că sunt mulți ai dracu?

— Ce crezi, or fi mai multe plutoane sau companii?

— Mai multe batalioane.

— O întreagă armată.

— Cohorte.

¹⁴ *Fantomele fostelor iubite* (Ghost of Girlfriends Past), comedia romantică din 2009, în regia lui Mark S. Waters, cu Jennifer Garner și Matthew McConaughey.

- De unde vin?
- Un' se duc?
- Merg spre sat!
- Spre sat? La noi în sat?
- Da'n care sat?
- Ăsta-i asediu!
- Asediu, bă!
- Invazie!
- Hai să plecăm.
- Haide!
- Haide, haide, haide!

Pompierii, de parcă ar fi trecut prin fața unui ecran pe care se proiecta un film în aer liber, se răspândiră și, pornind motoarele mașinilor, plecară.

Grumeza se îndreptă spre vehiculul militar. În lumina farurilor urmări o vreme perdeaua de burniță care se vâlurea în bătaia vântului și marșul cadențat, foarte militaros, al unei oștiri părând decupată, scenă cu scenă, din filmul *History of the World*. Apoi, parcă își aminti de ceva. Nu era sigur. Nu gândea foarte clar în acele momente, fiind încă sub impresiile recent trăite, începând cu schelele din depozit și cele câteva ore petrecute în peșteră. Iar acum, ceea ce vedea afară...

Se întrebă dacă putea exista vreo legătură între schelete, construcția de piatră ermetic închisă și defilarea trupei... se scărpină pe barba țepoasă care-i crescuse în ultima zi, iar din guler se rostogoliră câteva bile de fier. Avu intenția să-și întindă mâna după ele, le auzi căzând pe preșul de cauciuc al mașinii, însă îi fu prea lene să aprindă

plafoniera și să le caute. De unde se revărsase acea cantitate imensă de alice? Doar dacă cineva le-ar fi turnat prin puț... dar cine să facă așa ceva? Ar fi avut nevoie de cel puțin o încărcătură de benă, chiar mai multe de... nu, era prea absurd. „De ce absurd?” se întrebă. „O fi mai logic și rațional să găsești schelete, o construcție de piatră care nu știi cum se deschide, niște... ostași romani mergând peste tot? Au căzut doar câteva sute de kilograme de bile de fier! Nimic altceva.”

Nicu folosisese cuvântul asediu. În manualul de război asediu este definit ca fiind o acțiune militară asupra unui loc, localități sau zone bine definite, prin încercuire, împresurare și atac din partea asediatorilor cu intenția de a ocupa prin forță acel loc, uzitând dotările armate. Da... însă în ziua de azi nu se mai asediază castele, cetăți sau dealuri fortificate. Din simplul motiv că nu mai exista așa ceva.

Da... însă... Nicu e un foarte bun IT-ist, as în meseria lui, făcuse și armata la fosta unitate militară de tancuri Lipova, dar nu cunoștea articolul o sută paisprezece, aliniatul patru din Constituția României, care spune că Starea de asediu, nu asediul în sine – este o măsură excepțională de natură politică, militară, economică, socială și de altă natură aplicabilă pe întreg teritoriul țării ori în unele unități administrativ-teritoriale, instituite pentru adaptarea capacității de apărare a țării la pericole grave, actuale sau iminente, care amenință suveranitatea, independența, unitatea ori integritatea teritorială a statului, măsură care se instituie în cazuri determinate de apariția unor peri-

cole grave la adresa apărării țării și siguranței naționale sau a democrației constituționale ori pentru prevenirea, limitarea și înlăturarea urmărilor unor dezastre.

Așadar... în care categorie se încadra... marșul nălucilor? În primul rând, nici măcar nu erau oameni, în sensul de ființă umană alcătuită din carne și oase... ah, aproape se lovi cu palma peste frunte. Carne și oase. Asta era! Dintr-un motiv sau altul, sau chiar fără niciun motiv, scheletele ieșiseră din interiorul, hmm, învelișului uman. Drept urmare... ei bine, oasele într-o parte, spiritele în cealaltă...

Grumeza oftă. Explicația era una bună, dar nu ținea în fața comisiei militare. Porni motorul și conduse prin masa de arături, pe drumul forestier presărat de bălți și noroaie. Străzile satului erau pline de... ființele ireale, dacă un strigoi poate fi numită ființă. Parcă mașina în fața casei, deschise poarta, curtea îi era plină cu astfel de himere. Izvorau de nicăieri, apăreau din neant, curgeau ca un râu prea-plin, inundând totul din jur. Descuie ușa, intră în hol și aprinse lumina. Mișcarea fantomatică se prelingea din pereți, dinspre bucătărie, sufragerie, birou, debara... și fără a se mai descălța, lăsând urme de noroi și apă pe gresie, parchet și covor, se repezi în dormitor.

— Irina, șopti. Irina! Irina, strigă în cele din urmă.

Aprinse lumina. Patul din dormitor era gol. Ascultă cu încordare și se duse în fața băii, bătut ușor cu degetele în ușa de sticlă. Niciun răspuns. Șiruri de fantome continuau să treacă prin cameră, prin mobile, prin el...

— Irina! țipă.

Apoi zări cartea pe noptieră. *Dave și castre pe teritoriul Daciei*, spunea titlul, cu litere albe pe un fond de apus de

soare, pe coperta cartonată. Autor, un nume necunoscut, academician, cercetător științific, doctor în istorie. Deschise la semnul de carte.

„Prea puțin au fost cercetate și explorate castrele mai mici. Astfel de mărunte fortificații se găsesc mai peste tot pe teritoriul Daciei, construite mai ales peste satele nimicite, *dave*. Spre exemplu, Gabinius a fost unul din *legati* a *Legio quinta alaudae*, cunoscuta Legiune a cincea sau, mai popular, Legiunea Gallica, cea care și-a lăsat amprenta pe teritoriul dacic. Fondată în 52 î.H. de generalul Gaius Iulius Cezar, devenit ulterior dictatorul Romei, în perioada 49-44 î.H., Gallica a fost prima legiune romană care a avut soldați ce nu erau cetățeni romani, *auxilia* și *velites*, împărțită în trei categorii distincte, ca: Luiza, *alae*, infanteria, *cohortes* și formațiunile etnice de luptă, *numeri*. Legiunea a fost distrusă în 86 d.H., în timpul bătăliei de la Tapae, în Războiul Dacic al lui Domitian.

Ce nu se știe din cărțile de istorie este că prefectul praetorian Cornelius Fuscus, care a invadat Moesia Inferior, Dacia Superior și Inferior, a ordonat construirea de nenumărate forturi, *castra*, și drumuri de acces de către *accensi velati*, pe întregul teritoriu aflat în război. Ultimele descoperiri arheologice din anii 1964-1968, nepublicate, relevă fapte uluitoare.

Una din cele mai apărate căi de acces a fost ceea ce astăzi numim culoarul Bran-Rucăr. Dar nu a fost doar un culoar. De o importanță majoră, acest tronson a fost crucial. Pornind din sud, din Moesia Inferior, de la Dunăre în sus, au existat paisprezece castre, fortificațiile romanilor. Dacă ne uităm azi pe harta țării, vedem un traseu bine definit, care străbate Câmpia Română, subdealurile și munții Carpați și ajunge în depresiunea intracarpatică și trece prin depresiunea Bârsei până la munții Vrancei. Dintre punctele cele mai importante, amintesc, de la sud la nord, Novae, Turris, Jidova, Cumidava și Angusta. Acest șir de fortifi-

cații, ca un adevărat zid, au apărat Dacia romană de atacurile roxolanilor, carpilor, a dacilor liberi și altor triburi nord-estice.

Una din cele mai intrigante fortificații e cea de la Cumidava. Aflată între localitățile Râșnov, Vulcan și Cristian, în prezent se văd doar ruinele unui zid de piatră. Această *castrum* are însă o istorie prea puțin sau deloc cunoscută. Ridicată în interiorul zonei aproximativ triunghiulare, săpăturile arheologice reluate între anii 1999-2001, au relevat faptul că acolo a fost construită o mică cetate romană, un fort militar. Comi-dava, fosta așezare dacică, reprezentând punctul critic, de mare importanță, a regiunii unde au avut loc întâlnirile teritoriale ale generalilor, *legatus legiones* cu guvernatorul teritoriului, *beneficiarii consularis* și ofițerii superiori ai legiunii din apropiere, *tribuni laticlavi*. Pentru ca dacii să nu se infiltreze în rândul trupelor auxiliare etnice, să le spioneze mișcările, să le cunoască strategiile și să-i omoare în timpul întâlnirilor, romanii au fost nevoiți să ia măsuri excepționale. Au știut din experiențele anterioare că dacii, mai ales cei din zonele montane, unde au trăit cu precădere, pot ataca oricând. Câteva tăblițe inscripționate, parțial distruse, confirmă și descriu modul de acțiune, fără milă, al dacilor.

Pe de altă parte, dacii se considerau nemuritori, conform înțelegerii cultului zalmoxian, *áthanatizein nu*, explicat de Mircea Eliade în *Istoria credințelor și ideilor religioase*, vol II, urmând studiile lui Linforth privind credința geto-dacică menționată de Herodot în *Istorie*, al caracterului htonic al zeului. Tot Eliade afirmă că numele zeului dac provenea din limba frigiană, *zalmos* însemnând lup, de aici numele zeului trac ar fi Zalmoxis în loc de Zamolxis. De unde stindardul dac era reprezentat de un cap de lup și corp de balaur, prin care trecea vântul și provoca un efect psihologic care inducea o stare de teamă, nesiguranță și nervozitate, fatale pe câmpul de luptă.

Zalmoxis, fiind o divinitate htonică, se făcu nevăzut din mijlocul tracilor, coborând în adâncul încăperilor subterane.(...) Tracii fură cuprinși de părere de rău după el și-l jeliră ca pe un mort. După

un timp, se ivi însă iarăși în fața lor și așa făcu să creadă în toate spusele lui”, Herodot, Istorii.

Cercetările arheologice au relevat că există câteva peșteri în zona triumghiului Râșnov-Vulcan-Cristian, de mare adâncime, care conțin încăperi subterane încă neexplorate suficient, datând din perioada 100 î.H. – 100 d.H., unde ar exista altare pentru sacrificii umane, bazine colectoare pentru veninul de viperă amestecat cu sânge și camere funerare în forme drepte, de bancă, construite din piatră cioplită, formate de obicei din trei încăperi, de sacrificiu, votivă și mortuară, aici semănând întrucâtva cu *mastabele* egiptene.”

Grumeza închise cartea. Se miră cum de avusese răbdare să citească atâtea pagini, știind care era situația de afară. Nu aflate mare lucru, de fapt, mai nimic despre codul care ar fi putut deschide construcția din peșteră. Doar că ultimul paragraf îl alertă. Redeschise cartea și avu intenția de a poza partea de jos a paginii. Ecranul telefonului era negru. Îl puse la încărcat, apoi își căută soția prin toată casa, ieși chiar și în curte și în grădina din spate. Știa, însă, că n-o va găsi.

— Irina! strigă.

Nu-i răspunse nimeni. Trupurile fantomatice izvorau de pretutindeni și, cu stupefacție, recunoscă pe unul din vecini. Îl strigă pe nume, dar omul nu reacționează. Avea privirea pierdută și mergea împreună cu ceilalți. Grumeza simți că-și pierde cumpătul. O presimțire rea i se insinuă în suflet. Se repezi înapoi în casă, aprinse toate luminile, peste tot, căutând-o pe Irina. Era de neconceput, mintea nu-i putea asimila un astfel de gând, cu toate că știa că imposibilul era real. Irina se afla undeva printre acele umbre

lunecoase, sub formă de oameni îmbrăcați în uniforma militară a unei cohorte romane din zorii erei noastre.



— Doamnă Ichim, zise locotenentul Zgribuc spre ea, după ce Amelia reveni... din colț. Spuneți că afară ați văzut...? Ce ați văzut?

Amelia se ghemui pe un rucsac și trase pătura peste ea. Parcă sus, pe masa aia de piatră rece, nu-i fusese așa de frig ca aici, jos. Privi tavanul prin care se prăbușise. Nu se vedea nicio crăpătură sau deschizătură. Uitându-se mai cu luare aminte, se gândi la posibilitatea ca o trapă să se fi deschis... ah, nu, nu e posibil, își scutură ea capul.

— Afară, da! Ei bine, eu am să vă spun, dar nu veți crede. Și povestea e mai lungă... totul a început pe drumul forestier...

— Care drum forestier?

— Sunt mai multe?

— Sigur că da. Sunt cinci dealuri numai în raza localității și fiecare are cel puțin un drum forestier, plus poteci marcate și nemarcate.

— N-am știut. Adică nu m-am gândit.

— Ați menționat mai devreme că aveți specialitatea geografie.

— Da.

— De ce vă aflați pe drumul forestier? Erați singură?

— Nu. Am organizat o excursie cu clasa mea, pentru a ne cunoaște relieful.

- Cu clasa dumneavoastră?
- Da, clasa a V-a.
- Nepoata mea e în clasă la dumneavoastră?
- Cum o cheamă?
- Sofia Elena Dorlean, e fiica soră-mii.
- Da, e la mine-n clasă.
- Oana Lipta?
- A mers și ea în excursie.
- Larisa Ion? Verza Adelin?

— Da. Toată clasa. În frunte cu directorul, profesorul de sport, profesoara de română, de biologie și cea de matematică. Cu trei mame, plus tanti Marika.

Locotenentul Zgribuc rămase pe gânduri, apoi se uită la ceilalți.

— Doamna profesoară, veni plutonierul adjutant șef Garbură un pas mai aproape de ea. Vă rog să ne povestiți totul.

Amelia își strânse buzele.

- Eu vă povestesc, problema va fi să mă credeți.
- Vă credem, vă credem, repetară câteva voci.
- Ei bine... puțin după prânz, am făcut o pauză de masă.

Fiecare elev și-a scos ce și-a adus de acasă, tanti Marika a început să împartă fursecuri... s-a întâmplat atunci o chestie... am avut impresia că... nu, nu, nu impresia, chiar așa s-a și întâmplat... timpul s-a oprit în loc. Exact așa. Timpul s-a oprit în loc. Iar copiii și ceilalți au rămas blocați în această... buclă atemporală...

- Unde sunt copiii acum?
- Cred că în același loc.

— Nu s-au mișcat de atunci?

— Cred că nu. Nu știu sigur. Eu am fost târâtă aici... habar n-am cum am ajuns în această peșteră, dar... pe drumul forestier, nu mă întrebați care, că nu știu, am văzut venind și chiar trecând... n-o să vă vină să credeți!

— Ziceți odată!

— Ăăă, păi... niște cohorte, armata romană...

— Armata română?

— Nu. Armata, adică nu armata, o legiune romană. Romanii din Dacia. Cei care s-au bătut cu dacii și cu Decebal. Bărbații schimbară priviri între ei.

— Doamnă Achim...

— Știu ce vreți să spuneți, că sunt nebună, drogată, descreierată. Ok, le accept pe toate, dar n-ați văzut ce am văzut eu. Ce se întâmplă afară.

Se lăsă o liniște desăvârșită. Apoi atenția tuturor fu atrasă de o mișcare de trepidație și ceva greu se năruie peste ei, ca o ploaie cu grindină. Se ghemuie cu toții, cu capul între genunchi, cu mâinile peste ceafă și coatele lipite în față. Amelia își trase pătura peste cap, dar putea vedea printr-o mică deschizătură. Însă nu căzu nimic peste ei. Sunetul pietrelor ca de gheață se revărsa doar peste structura în care se aflau închiși. Zgomotul înfundat de răpăială dură câteva minute, apoi se stinse.

— Ce-o fi fost asta? Întrebă cineva.

Se răspândie și începură să verifice pereții de piatră, împingeau din loc în loc, ciocăneau cu degetele, doar să descopere vreo fisură sau vreun mecanism de deschidere.

— Trebuie să forțăm ieșirea, zise unul din militari.

— Așa-i. Am stat aici mai mult de douăzeci și patru de ore. Nu știu pentru cât timp mai avem aer, dar nu mai avem rezerve de hrană și doar foarte puțină apă.

— Cred că și ăștia tot așa au murit... și trase un șut în piciorul unui schelet.

Acesta se mișcă și căzu peste tibia vecinului, care se mișcă la rândul lui, căzând pe tibia următorului. Scheletele, fiind dispuse în formă de cerc, cu craniile în interior, mișcarea se propagă din aproape în aproape, angrenând o succesiune de neoprit, un fel de domino din oase, scoțând sunete seci, ca și cum ar fi fost umplute cu nisip.

— Chestia asta va produce energie? Întrebă cineva.

— Lucru mecanic, răspunse altcineva.

— Ce faci aici cu lucrul mecanic?

— Doamna Amelia, spuneți mai departe despre... ce ați văzut afară?

— Păi... cum am zis... pe drumul forestier... acolo... ve-neau coloane întregi de oșteni, îmbrăcați ca romanii... așa cum am văzut în filme... cu coifuri pe cap, fustițe scurte... cizme decupate de li se vedeau degetele picioarelor... ah, da' terminați odată... strigă ea pe un ton ascuțit, spre schelete.

Pocnetele scurte, surde, fără rezonanță, continuau fără întrerupere, lovind osul de os, de la un schelet la altul, ca o zvâcnire dureroasă de tâmplă. Zgomotul devenea enervant, iritând până la limita suportabilității. Câțiva militari începură să pășească în jurul cercului, cu mâinile în buzunare, cu capul tras între umeri. Ameliei îi era din ce în ce mai dificil să se concentreze, să-și termine povestea, chiar și ideea. Sau măcar gândul început.

Pierzându-și răbdarea, brusc se ridică, aruncă pătura de pe ea, se repezi înainte și, cu piciorul desculț, trase la întâmplare câteva lovituri unde nimeri, în oasele unui braț, în coaste, chiar și în cranii. Apoi, iadul se dezlănțui. Locurile izbite atinseră alte puncte care începură să se lovească între ele, formând o dizgrațioasă mișcare perpetuă, cu pocnituri repetate, un cerc vicios fără început și fără sfârșit.

Doctorul Rotaru o prinse din spate, imobilizând-o pentru câteva secunde, timp în care doctorul Macovei îi făcu la repezeală o injecție. Amelia se lăsă moale și o întinseră pe jos, învelind-o cu pătura.

— Eu... ce... nu...

— Stați liniștită, doamna Ichim, îi spuse medicul. Este un calmant. Vă rog să vă liniștiți. Așa. Respirați. Închideți ochii. Odihniți-vă un pic.

— Nu... eu... nu... eu...

Macovei își puse palma pe fruntea ei. Amelia închise ochii. Zvâcni de câteva ori, apoi rămase nemișcată. Doctorul scoase stetoscopul din trusa de prim ajutor, îi ascultă bătăile inimii, îi luă pulsul la încheietura mâinii.

— E în regulă, decretă el.

Însă Amelia auzi ce spuse. Ar fi vrut să-l contrazică, nu, nu era bine. Ei nu-i era bine. Nimic din jurul ei nu era bine. Apoi își simți corpul mai relaxat și se lăsă moale să alunece în visare. Se afla pe drumul forestier. Copiii foteau în jurul ei. Băieții jucau fotbal și Mihăiță tocmai trăgea un șut spre poarta improvizată din doi bolovani. Directorul Popică, Leo di Popică, nu avea nicio șansă să

prindă mingea și urla în timp ce își arunca trupul scund și îndesat în sus. Mingea trecu pe lângă el și se rostogoli mai la vale, printre tufișuri.

Băieții din echipa lui Mihăiță țipară de bucurie, de parcă ar fi câștigat campionatul mondial. Fetițele se jucau ceva pe o tabletă, chicotind cu vocile lor stridente. Cele trei mame însoțitoare fumau la marginea drumului, discutând între ele, iar profesoarele dezbăteau, după cum părea, un subiect foarte fierbinte. Tanti Marika mergea de la unii la alții, surâzătoare și fericită, oferind din cutia de plastic fursecuri și prăjiturile făcute de ea.

Lângă Amelia, care stătea singură, rezemată de un buștean răsturnat, se așeză câinele lăptos al nimănui. Întinse brațul și mângâie dulăul pe cap. Acesta o privi recunoscător și dădu scurt din coadă.

— Ce faci, frumosule? îl întrebă Amelia.

— Mâhnâi, răspunse câinele cu un lătrat scurt.

— Șșt, nu lătra. Te vor alunga.

Câinele dădu din cap ca și cum ar fi înțeles.

— Uite, vrei un sandwich? E cu șuncă și cașcaval. Are și ceva roșii, salată, dar nu trebuie să le mănânci, dacă nu-ți plac. Vrei?

Maidanezul se linse. Apucă cu vârful dinților jumătatea de felie oferită și o mestecă de două ori, după care o înghiți cu tot cu salată și roșii.

— A, ți-e foame, nu?

O privi cu ochii lui maronii-negri. Amelia îi dădu și restul. Despături din șervețel al doilea sandwich, care fu și el înghițit imediat.

— Mai am un măr, vrei?

Îi întinse să miroasă, dar refuză. Băieții alergară în jos, după minge. Amelia nu-și făcu griji. Dacă mamele prezente și profesoarele și tanti Marika nu se impacientară, de ce să se alarmeze ea? Doar copiii cunoșteau dealul, se aflau cam la cincizeci de metri altitudine față de nivelul șoselei, copacii și brazii erau destul de rari, se descurcă ei. Cu nouă adulți care să supravegheze șaptesprezece elevi, ce se putea întâmpla? Și erau la doi pași de casă, nu pleaseră prea departe, dacă se străduia un pic, putea vedea de acolo turlele școlii gimnaziale de la stradă.

Cu toate că ziua era cam mohorâtă, soarele aproape ascuns de nori, oricum nu se vedea din cauza copacilor, Amelia se simțea bine. Scoase câteva foi din rucsac, se pregătise temeinic să le predea copiilor o lecție de geografie aplicată. Despre straturile de pământ, compoziția și formarea rocilor metamorfe și sedimentare, fauna, flora locală. Se apucă să recitească primul paragraf. Dulăul satului începu să latre cu furie.

— Mâhnî, mâhnî, mâhnî!

— Stai, dragă, ce ai? sări Amelia să-l liniștească.

— Marș, potaie, marș, marș, se repezică mamele și profesoarele la el.

— V-am spus să-l alungați, spuse profa de biologie. E plin de purici!

— Poate-i turbat! se băgă în vorbă una dintre mame.

— Doamne ferește. Să nu-i muște pe copii! exclamă altă mamă.

— Aruncați cu pietre în el, veni și directorul Popică.

— Terminați! strigă deodată Amelia. Nu vedeți că nu face nimic rău? Latră! Ei și? E câine, asta e meseria lui, să latre! Poate alungă vreo sălbăticiune din pădure...

— Am să chem ecarisajul să-l ia, bombăni directorul.

— Să nu îndrăzniți! îl contră Amelia.

— Poftim? Ce-ați spus?

— Nu vă permit să chemați ecarisajul.

— Nu? E un pericol pentru copii și pentru întregul sat.

— De ce?

— Cum de ce? E murdar, lăptos, are purici, n-are stăpân...

— Astea nu-s motive, doar scuze. A mușcat vreodată pe cineva?

— Ai... păi... nu cred să fi auzit...

— Vedeți? De ce vreți să-i faceți rău? El își vede de viața lui, la fel și dumneavoastră.

— Da, dar...

— Îl iau eu. Din acest moment este câinele meu.

— Ce? Cum? se revoltară mai multe voci de mame și profesoare.

— Oricum, i-am promis că-l duc la veterinar, îl vaccinez, îl și sterilizez dacă e nevoie, îl duc la tuns și spălat...

— Și unde îl veți ține?

— Acasă la mine.

— Unde? La tanti Marika, unde stați în chirie? V-a dat voie? Ați întrebat-o măcar?

— Asta e treaba mea cu tanti Marika.

— Treaba care, domne profesoare?

— Tanti Marika, se-ntoarse Amelia spre gazda ei. Îmi dați voie să țin acest câine?

— Oi, *Istenem!* exclamă ea, uitându-se la maidanez. Da' asta-i cățelu' de stradă...

— Da. Vă rog, permiteți-mi să-l țin. Îl voi spăla, depa-razita...

— La șură, da.

— Poftim? Ah, îmi dați voie? Are voie să stea în șură?

— La cameră nu.

— Nu, nu, sigur că nu. O, mulțumesc, tanti Marika! Am eu grijă de el. Mâncare, apă, luni îl duc la veterinar...

— Nu să dea *rohanás* la găine...

— Ce să nu dea?

— Iama, zise directorul. Să nu dea iama la găini și la ouă.

— A, nu! Cum credeți? E un câine cuminte, vă garantez.

— Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi, se apucă din nou de lătrat, cu botul ridicat, spre pădure.

— Taci, javră, îl admonestă una dintre mame. Să nu se apropie de fiica mea, că-i trag una de-i rup spinarea.

— Nu-i nevoie. Frumosule, hai aici, îl chemă Amelia, dar câinele o zbughi pe deal în sus, printre tufișuri.

— Sper să-l mănânce mistrețul, pufni mama și-și aprinse o țigară.

Amelia privi după femeia care-i întoarse spatele, ținând-o pe Andreea Raluca de umeri, foarte protectivă. O înțelegea și pe ea, dar putea să nu fi rostit acele cuvinte pline de ură. Nu dădea un exemplu bun, nici fiicei sale și nici celorlalți copii, care se adunaseră în jurul lor. Auzea lătratul undeva mai departe, un hămăit insistent, sacadat, de apărare, dar și de avertizare. Probabil chiar dăduse peste un mistreț. Sau urs sau lup. Alte animale de pradă

nu trăiau în acele păduri. Avu senzația unei primejdii iminente. Nu putea explica de ce începuse să-i bată inima mai tare, de parcă o apucase teama de ceva.

— Domnule director, se grăbi Amelia să-l ajungă. Propun să ne întoarcem acasă.

Directorul o privi de jos în sus și un scurt rânjel sarcastic îi lăți buza într-o parte.

— Ce-i, doamna profesoară? V-ați speriat?

Amelia respiră adânc, să-și reprime neliniștea care probabil i se citea pe față.

— Nu, deloc. De ce să fiu speriată? Mă gândesc că poate începe ploaia și să ajungem la timp acasă, să nu se ude copiii...

Leonard Popică se uită spre cer, încrețindu-și fruntea cuprinsă de calviție.

— S-ar putea să plouă, dar nu chiar acum. Mai stăm vreo oră, două, mai jucăm un fotbal! E devreme.

— Mai stăm o oră, două, îl îngână Amelia. S-ar putea să fie prea târziu...

— Prea târziu? Acum e doișpe și ceva. La două plecăm spre casă.

— Prea târziu.

— Aveți treabă? Puteți pleca. Rămân eu cu copiii!

— Cum? Nu, nu am nicio treabă. Cum să plec, domnule director? parcă se trezi Amelia. Doar este excursia mea, cu clasa mea! Și mai am de făcut o lecție cu ei!

Directorul zâmbi, un fel de grimasă care spunea că putea face ce dorea atâta timp cât el și băieții puteau juca nestingheriți fotbal pe drumul forestier. Amelia rămase

lângă bușteanul răsturnat, simțind nevoia de a-i aduna pe toți laolaltă, copii și adulți, să-i îmbrățișeze și s-o ia la fugă. Panica punea din ce în ce mai mult stăpânire pe ea. O sugruma, nelăsând-o să respire. Își simți ochiul stâng zbatându-se rapid, cu putere, și un fel de emoție aproape dureroasă începu să-i urce dinspre stomac spre inimă.

Își încleștă degetele pe hanorac. Nu mai reuși să stea în picioare, un genunchi i se înmuie și își lăsă greutatea corpului pe pietrișul drumului. Nu-și mai putea stăpâni senzația de spaimă bruscă. Rămase ghemuită, fără să reușească să scoată vreun sunet. Nimeni nu se uita la ea. Nici n-o băgau în seamă. De parcă nu se afla acolo. Întinse un braț, să atragă atenția cuiva. Tanti Marika trecea de la unii la alții, surâzând fericită, servindu-i cu prăjiturele de casă. Pe ea nu o văzu. Amelia nu putea striga. Nu mai avea glas. Nici putere să se ridice. Se lăsă moale pe jos, știind că ceva rău se va întâmpla în minutele următoare.

Probabil își pierduse cunoștința. Deschise ochii, fiindcă simțise ceva cald pe obraz. La început nu văzu decât negru, apoi mirosul îi izbi nărilor. Era maidanezul, care-o lingea cu limba lui lungă, caldă și puțin aspră. Se întoarse. Își înălță capul. Pe drum nu era nimeni. Nici copiii, nici mamele lor, profesoarele, directorul. Nici măcar tanti Marika. O abandonaseră. Plecaseră și o lăsaseră acolo, singură, în mijlocul pustietății dealului.

Se ridică în picioare. Îl mângâie pe câine între urechi și acesta se întinse de plăcere. Nu rămăsese nicio urmă că fusese cineva în acel loc. Își văzu rucsacul pus pe buștean și folia cu paginile despre lecția de astăzi. Bine măcar că-i

lăsaseră lucrurile. Se duse cu greu și scoase sticla de apă, din care bău câteva înghițituri. Câinele o privea. Turnă în căuș și-i dădu și lui. Acesta lipăi, apoi se linse pe bot.

Dulăul o luă înainte, cu coada în sus. La câțiva pași, se opri și scoase un „mâhnâi” mai strident.

— Vrei să vin după tine? șopti Amelia, simțindu-se amețită.

— Mâhnâi!

— Bine, vin. Oricum, trebuie să merg acasă. Se pare că toți au plecat. Foarte bine.

— Mâhnâi!

— Da, da, știu. N-a fost frumos din partea lor, dar asta e.

— Mâhnâi.

— Ei, lasă, mă descurc. Adică, ne descurcăm, noi doi, doar suntem adulți, nu?

— Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi.

— Exact asta am spus și eu.

Mergea după câine fără să se uite împrejur. Nici nu realizează că părăsise drumul forestier și urca o pantă printre tufișuri și rădăcini la vedere. Ajunse pe colină și se miră în sinea ei de unde știa cuvântul, nu-l folosisese niciodată în vreo descriere sau lucrare geografică. Se opri, alături de câine, pe vârful de deal lipsit de vegetație. În fața ei, ca un zid de nepătruns, se ridica următorul deal, acoperit de brazii ce păreau negri. Se întoarse și privi spre zare. Peste coroanele copacilor, dincolo de ele, vedea panorama comunei Cristian, cu puținele terenuri agricole rămase încă neconstruite, invadate de hale și diverse construcții nu prea frumoase, întinzându-se dinspre Ghimbav, spre

vest, acoperișuri de case, turla elegantă a Bisericii luterane și, departe de tot, în zare, rotunjimea Măgurii Codlei.

Parcă visa. De fapt, chiar visa. Nu-și închipuise că o mică așezare rurală putea fi atât de frumoasă. Inhală, umplându-și plămânii cu aerul rece al după-amiezii de octombrie. Cățelul ședea cuminte alături de ea. Însă starea de bine se termină brusc atunci când dulăul, parcă înțepat în coaste, începu să sape în pământ cu labele din față, cu o viteză uluitoare. Inițial crezu că-și îngropase acolo vreun os și acum îl căuta. Dar auzi sunetul ascuțit al ghearelor pe o suprafață metalică. Maidanezul se înverșună până reuși să disloce o bucată de pământ și să rupă iarba de deasupra.

— Ce-ai găsit? se aplecă Amelia. Ai ascuns acolo ceva papa?

— Mâhnî, mâhnî, lătră scurt.

— A, dar aici este... o... ceva de fier. Ia să vedem...

Încercă să dezgroape mai mult, dar era să-și rupă unghiile. Vedea o placă metalică, nu prea mare, cam cât un caiet de școală.

— Ce-o fi asta? O cutie?

— Mâhnî, mâhnî.

— Capacul unei cutii. Să fie vreo comoară îngropată?

Erau gravate niște litere și numere. Șterse pământul cu palma.

— Ia să vedem, ce scrie aici?

— Mâhnâi.

— Așa crezi tu?

— Mâhnâi.

— Stai să-mi notez...

— Mâhnâi.

Cotrobăi după un pix și scoase foile cu lecția pregătită de acasă.

— Așa... prima literă este... hmm, o fi X sau zece? Treccem X, vedem noi pe urmă. I sau unu? Încă un I, o pauză, *h i c* pauză *p a r v u s* pauză *t e r r a* pauză *b e l l u m* pauză *a r a i* pauză *m o r s*... ce-o fi însemnând, știi?

— Mâhnî!

— Nu știi! Nici eu. Este în latină, îmi dau seama, dar îmi trebuie un dicționar... XII, doisprezece, latinii scriau cu cifre latine, nu cu arabe. Doisprezece. *Hic parvus terra bellum arai mors*. Hmm.

— Mâhnâi.

— Corect. *Hic* înseamnă aici sau acesta. *Parvus* nu știu, dar *terra* este pământ... sau țară, *bellum*, ca la pistolul *para-bellum*, înseamnă război, lupte, *arai* nu știu, *mors*... mm, poate fi moarte?

— Mâhnâi.

— Aici, în această țară... război și moarte... O fi avut dreptate omu'... când a scris asta. Au venit la război și au murit, nu? Mă refer la romani... că e ceva cu doisprezece... legiunea a doisprezecea? Or fi fost ei în Dacia? Habar n-am, măi frumosule...

— Mâhnî, mâhnî.

— Ce-o fi oare în cutie?

Scoase briceagul fără de care nu pleca nicăieri. Începu să scoată pământul cu iarbă cu tot și să sape la una din margini. Nu era ușor, pământul tare și rădăcinile cresc-

seră mult în jos, ramificate. Reuși să mai curețe încă o bucată și văzu un șir de cifre. Romane. Dedesubt, cuvinte. Le copie cu atenție pe spatele foii. Le citi și reciti cu voce tare.

— Ce zici, frumosule? Ce-or fi însemnând?

— Mâhnî, mâhnî!

— Corect.

Privi din nou hârtia, încercând să înțeleagă.

VII IX III

septem novem tres

V I VI II VII

quinque unus sex
duo septem

VII V VI VI I

septem quinque sex
sex unus

I V I I IX II

unus quinque unus
unus novem duo

I VI I VIII

unus sex unus octo

II IV VI VII

duo quattuor sex
septem

— Șapte nouă trei, cinci unu șase doi șapte, șapte cinci șase șase unu, unu cinci unu unu nouă doi, unu șase unu opt, doi patru șase șapte.

Era atât de concentrată încât se trezi. După ce deschise ochii, se miră că vedea fețe de bărbați care se uitau la ea. Reuși să realizeze că se afla în interiorul construcției de piatră din peșteră. Oftă, dezamăgită.



Primarul Gârbacea mergea cu pas apăsător, cu capul în jos, urmând fascicolul lanternei. Pe drumul de pământ presărat cu pietrișul tasat nu se vedea mare lucru în afară de bălți și noroaie. Ana, soția lui, mergea alături de el, lu-

minându-i calea. În jurul lor, razele lanternelor se intersectau, oamenii vorbeau cu voce tare, se repezeau la câte o pietricică mai sclipicioasă, sperând să găsească vreun indiciu călăuzitor.

Îl deranjau și-l enervau, în același timp, lamentările și văicăreala de victime ale părinților. Dacă erau așa de disperați, de ce nu porniseră mai de după-masă, pe lumină? De ce nu se alertaseră decât atunci când primarul o pusese pe Elvira să sune la fiecare părinte acasă? Să fii atât de ocupat și absorbit de diverse treburi mult mai importante – precum statul în fața televizorului, a calculatorului, pe rețelele de socializare – încât să nu realizezi că copilul tău plecat în excursie nu s-a întors, deși s-a lăsat întunericul?

Acum era bine trecut de miezul nopții. Dacă ar fi fost răpiți de răufăcători sau trași în pădure de prădători? Îi veni în minte moartea suspectă a celor doi lucrători forestieri, Țărcă și Baboșe. Cam prin zona aceea a Cotului Văii fuseseră descoperiți de patrula silvică. Rămășițe... era prea mult spus. În afară de câteva fâșii puturoase de haine, cizmele de cauciuc și o sticlă goală de rachiu, le mai rămăseseră doar oasele scheletului. Carnea și organele le fuseseră smulse, măcinate, ronțăite de milioane de fălci, de parcă un mușuroi de termite s-ar fi urcat pe ei.

Își scutură capul. El era singurul care îi văzuse atunci în starea aceea, chiar înainte de înmormântare și care citise raportul autopsiei. Bine că-și amintise. Scosese atunci cinci-sprezece mii de lei din fondul de urgență al Primăriei și uitase să-i pună la loc. „Măine dimineață, la prima oră, merg la bancă, la Ancuța, retrag suma din contul meu și

o depun unde trebuie. De mă prinde controlul, fac pușcărie pentru amărâta aia de sumă de cînșpe mii, pe care nici măcar nu i-am folosit pentru mine.”

— Aici, aici! strigă cineva și cu toții se repezică să vadă despre ce era vorba.

Era un șervețel mototolit, aruncat la marginea drumului. Înmuat de ploaie, putea fi de azi sau de ieri sau de două zile și putea aparține oricui, concluzionă Gârbacea.

— O, Doamne, e al Sofiei Maria, e al Sofiei Maria, începu să țipe o voce de femeie.

Mai mulți oameni se dădură la o parte, probabil bucu-roși că nu era vorba despre copilul lor. Apoi, cineva țipă și arată cu degetul. Toți ochii și lanternele se întoarseră în acea direcție. Pe drum veneau coloane și rînduri de... un fel oameni transparenti, îmbrăcați ciudat și... primarul Gârbacea se dădu, uluit, doi pași în spate, se lovi și se împiedică de piciorul cuiva și căzu în fund, literalmente. Polițistul Teușan se repezi să-l ridice.

— Domn primar, ești bine?

— Nelu, ce faci, dragă? întrebă și Ana, privindu-l de sus. Gârbacea se ridică, suflând.

— Ce-i... ce-i aia? arată el cu degetul.

Mai mulți se întoarseră să se uite la ce arăta. Urmă un moment de stupefacție, după care oamenii începură să strige și să țipe, unii chiar să alerge panicați.

— Măi...

Văzură cu toții mărșăluirea tăcută a celor care veneau spre ei, impasibili, imperturbabili. Cei care nu apucaseră să o ia la fugă, se crispară unii într-alții. Șiruri de bărbați,

purtând haine ale oștirii romane, treceau de ei, prin ei, între ei, împresurându-i din toate părțile.

— Ce...

— Șșșt!

În liniștea desăvârșită care se lăsase brusc peste drumul forestier și pădure nu se auzea niciun zgomot, nicio mișcare, nici măcar o răsuflare. Așteptară câteva minute, în speranța că vor trece și elibera drumul, dar se părea că veneau din ce în ce mai mulți. Ochii primarului se măriră de spaimă, consternare și nedumerire. Printre aparițiile fantomatice își zări vecinul.

— Vasile...

Dar Vasile nu reacționează. Cu privirea ațintită înainte, golită de orice trăire, pășea în aceeași cadență cu necunoscuții.

— Claudiu, Iustin, Vlăduț... Bogdan...

Numele lor apărea firesc pe buzele primarului, recunoscându-și cunoștințele. Zări și doi consilieri locali, niște vecine, pe Șandru, de la care cumpăra câteodată lapte de vacă... Începu să plângă, fără să vrea. Ana, soția lui, îl luă de braț și-l strânse mai să i-l zdrobească.

Deodată, cineva se opri în fața lui. Stătu câteva secunde, răbdător, până când lacrimile primarului i se scurseră din ochi și privirea i se limpezi. Gârbacea se uită la el fără curiozitate, doar își simțea inima bătându-i în gât și-n urechi.

— Doamne ajută!

Omul din fața lui nu vorbește. Nu-și mișcase buzele, nu scăpase nici cel mai subțire sunet printre buze. Nefiind în stare să răspundă, nu putea articula niciun cuvânt, pri-

marul încercă să-l vadă. Sau să-l recunoască. Dar nu știa cine era ființa străvezie ca o fantomă. Era un bărbat slab, cu o barbă crescută neîngrijit, purtând haine sărăcăcioase. Apoi îi văzu cizmele. De cauciuc. Strânse și el mâna nevestei, simțind că-i va rupe degetele. Ana gemu, însă nu-și retrase palma. Și Gârbacea îl recunoscuse.

— Bî... ba... Baboș... bolborosi.

— Țârcă, șefu'!

Arătarea păru că surâse, dar în lumina tremurândă a câtorva lanterne nu putea spune cu precizie. Nici nu trecuse o jumătate de oră de când se gândise la cei doi nefericiți, morți sau omorâți cam pe locul unde se opriseră. Nu-i cunoștea personal, iar corpurile lor fuseseră atât de desfigurate încât nu păruseră a mai fi oameni. Deci, așa arăta când fusese în viață! Dar ce căuta cu... vedeniile alea în haine de soldați romani, cu scuturi, coifuri și sulii, alături de alți localnici?

Gârbacea înghiți cu greu. Trebuia să-și revină. Morții cu morții, el avea de căutat o clasă de elevi de gimnaziu, cu profesori și cu tanti Marika cu tot. Nu avea timp de stat la taclale cu persoane imagine.

— Țârcă, băiete, spuse cu o voce răgușită pe care nu și-o recunoscuse. Îmi pare rău pentru tine și colegul tău. Ai văzut niște copii?

Fața imobilă a lui Țârcă luci stins în fascicolul lanternei.

— *Ave! Gratissimum! Ego sum Sarca, praepositi pedite singulares*¹⁵.

¹⁵ Bună ziua! Bine ai venit! Eu sunt Sarca, ofițer responsabil al infanteriei romane (trad. lat.).

După momentele de năucire și dezorientare, Gârbacea începu să râdă în hohote, ignorând tot ce se întâmpla în jur și se părea că nimeni nu-l băga în seamă și nici nu se uita la el. Grupul de părinți părea înghițit de bezna nopții sau, cine știe, târât de forțele nevăzute ale armatei de iluzii. Râdea din ce în ce mai tare, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Nelu, șopti Ana, încercând să-l readucă la seriozitate.

Dar soțul ei râdea dezlănțuit, greu de oprit, parcă din ce în ce mai tare, aproape atingând pragul isteriei. Se prăbuși pe un genunchi, trăgând-o și pe Ana după el.

— Nelu, termină, dragă! Hai, termină odată. Ți se va face rău...

Gârbacea nu mai râdea. De-acum horcăia, cu saliva curgându-i pe la colțul buzelor schimonosite într-un rictus ca de durere. Se făcuse roșu la față și venele de pe frunte i se umflaseră, ieșind în evidență.

— Nelu, Nelu! strigă Ana și dintr-odată îi trase o palmă al cărui ecou trecu peste capetele tuturor.

Bărbatul se prăbuși într-o rână, iar soția lui se aplecă peste el, să-i țină capul și fața să nu-i atingă balta noroioasă.

— Omule, du-te, omule, haide, du-te odată, murmura spre năluca ce se oprise în fața lor, dând din mână, izgonindu-l.

— *Absentem laedit, qui cum ebrio litigat*¹⁶.

— Ce vorbești, dom'le, pufăi Gârbacea după ce-și recăpătă suflul și se ridică în picioare. Da' nu mai știi să zici

¹⁶ Cel care se ceartă cu un bețiv, rănește un absent (trad. lat.). De Publilio Siro, dramaturg roman, secolul I.

românește? După ce n-ai știut-o niciodată, acu' te dai mare cu latineasca ta? Ce, crezi că nu te înțeleg? Te-ai făcut mare șăf la infanterie... mare scofală. Tu ai adus pacostea asta asupra noastră?

Țârcă fantoma sau imaginea celui care fusese odată lucrătorul forestier, stătea în continuare în fața lui, cu privirea golită, dar pironită într-un punct, undeva, în spate. Șiruri întregi de romani și de săteni treceau ca într-un vis de groază.

— Ștefan... tresări Gârbacea, recunoscându-și fratele. Viorel...

Se-ntoarse spre Țârcă. Stătea așa aproape de el încât, dacă ar fi fost om în carne și oase, i-ar fi atins nasul. Primarul se dădu un pas în spate.

— Ce dacă ești *praepositi*? Zi-mi ce-i cu scheletele? Ha? Îs confrății tăi? Ai deschis groapa comună, să iasă toți la iveală?

— Nelu..., îi șopti Ana.

— Lasă, dragă, să știe omu' ce rău a făcut...

— Nelu... liniștește-te.

— Să-mi răspundă. Eu l-am mormântat creștinește, ce dracu'! Și el vine cu mizeriile astea, nu vezi?

— Nu te ambala, dragă...

— Cum să nu mă ambalez? Știi ce-a făcut? A murit în pădure, el și Baboșe, exact aici, uite, acolo, la cotitură. În pădurea mea! În comuna mea! Nu-i permit! L-am înhumat, i-am adus și popă... iar el, ce? Ne aruncă schelete și deschide găoaza iadului, să iasă strigoii... Nu vezi, Ana?!

— Ba văd, cum să nu. Lasă, îmi spui de schelete mai târziu. Hai să mergem după copii...

— Ah, copiii! Ce-ai făcut, mă Țârcă, cu copiii? Să nu-mi spui că i-ai făcut și pe ei fantome, că te mănânc de viu, bă, auzi?

— Nelu, nu te aude. Habar n-are ce-i spui. E pe altă lume. Hai să căutăm copiii, apoi te cerți cu el. Hai acum, Nelu!

Ultimele cuvinte le strigă cu un țipăt ascutit. Gârbacea se uită la ea ca și cum nu-i venea să creadă că era acolo. Își întoarce capul, să-i mai spună câteva lui Țârcă, dar acesta dispăruse, pierdut printre celelalte fantome. Rândurile de năluci continuau să alunece pe lângă ei, împresurând drumul, pădurea, întregul deal. Primarul găsi un trunchi de buștean răsturnat la marginea potecii și se așeză pe el. Își șterse transpirația de pe frunte și oftă, amărât.

— Nu-mi vine să cred. Nu cred. Asta e. Nu cred nimic din ce văd, Ana. Nu ți-am spus. E secret de serviciu. Am găsit...

— Atunci nu-mi spune.

— Ba-ți spun. Am găsit schelete în curtea depozitului de carburanți. Chiar și-n rezervoare.

— Schelete?

— Da. Schelete. Închipuie-ți! Schelete. Am fost într-o peșteră, spre Râșnoavei. Jos, erau și acolo schelete, într-o chestie... o coșmelie de piatră care s-a închis. Cu băieții lui Zgribuc și ai lui Vanciu.

— Cine-i Vanciu?

— Un maior venit de la București, în misiune secretă.

— Pentru schelete?

Gârbacea își suci gâtul și se uită la soția lui.

- Ce fată deșteaptă ești, Ana!
- Păcat că nu știe multă lume, râse ea.
- Chiar nu știe. Ai dreptate. Misiunea secretă a lui

Vanciu sunt scheletele.

- Care-i treaba cu ele?
- Habar n-am. Nici Grumeza nu știe.
- Colonelul?
- Ăla.
- Invită-l o dată la noi, cu Irina.

Primarul își încreți fruntea și se scărpină la nas.

- La asta-ți stă capul acum? Să-i invit la masă?
- Da, de ce nu? Situația de acum se va termina.
- Așa crezi?
- Cât poate dura?
- Ce înțeleaptă ești. Nu poate dura la nesfârșit.
- Ei, vezi? Nu te mai enerva.
- Da, Ana, dar e responsabilitatea mea. Sunt primarul.
- Ziceai de Grumeza și maiorul de la București.
- Da.
- Nu crezi că e treaba lor?

Gârbacea rămase pe gânduri.

- Ai dreptate. Ai niște apă la tine?

Ana îi întinse sticla de jumătate de litru.

- Și-acum ce facem? întrebă după ce bău.
- Mergem să căutăm copiii.
- Mergem.

Se ridicară de pe buștean.

- Nelu.
- Da.

— Nu te mai gândi la alte chestii. Nu-ți ruina sănătatea. Eu sunt cea care are nevoie de tine. Și copiii noștri. Nepotul care e pe drum. Țștia... și arătă larg cu brațul, niciunul nu are nevoie de tine.

Gârbacea o luă de mână. După câteva minute în care burnița luase o pauză, începu din nou să cearnă.



Maiorul Vanciu și Valer mergeau cu pași repezi prin ploaia nopții. Se luaseră după dulău, care nu părea prea afectat de burniță și frig. Când să ajungă în fața clădirii lungi a unității militare, maidanezul începu să se agite și să latre înspre ei. Țopăia neliniștit, parcă încercând să le atragă atenția, cu mârâituri scurte, dar insistente.

— Ce-ai, mă? îl apostrofă Valer.

Câinele lătra din ce în ce mai tare și se încurca printre picioarele lor.

— Marș, ia marș, bă! îl goni Valer.

Animalul se opri în fața lui Vanciu, blocându-i drumul. Acesta intenționează să-l ocolească, dar îl apucă cu dinții de marginea de jos a gecii.

— Marș, potaie! strigă Valer la el.

Dar patrupedul îl trăgea pe maior de haină. Nu avea intenția de a-l mușca, doar îi smucea jacheta. Văzând șirurile de fantome prelingându-se pe stradă, Vanciu se întrebă dacă vor găsi pe cineva în unitate. Cineva viabil. Adică viu. Rămase câteva momente pe loc, încercând să distingă unele lucruri de altele. Era dificil să judece lim-

pede, cu acuratețe. Situația era de așa natură încât nu mai putea discerne cu simț de răspundere. Cu atât mai puțin cu precizie. Niciun manual militar sau exercițiu de supraviețuire nu-l învățase cum să procedeze în caz de... asediu al fantomelor! Așadar, era alegerea sa. Decizia lui, pe baza faptelor și a situației prezente. Să-și asculte instinctul și să acționeze în conformitate.

— Hai să mergem, spuse în cele din urmă.

Nici el nu știa dacă i se adresase lui Valer sau câinelui. Porni spre o direcție oarecare și dulăul sări la o parte, apoi o zbughi înapoi pe strada pe care veniseră.

— Domnu' maior, strigă Valer după el. Unde mergeți?

— Unde mă duce câinele.

— Ce? Nu se poate!

— Eu mă duc după el. Nu e nevoie să veniți și dumneavoastră.

Valer își scărpină capul prin căciulă.

— Ba vin. Nu vă las singur. Nu cunoașteți comuna și cine știe unde vă lasă dihania...

Vanciu zâmbi. Dihania! Bietul maidanez lăptos fusese ridicat în rang. Era sigur că dulăul știa încotro mergeau și până unde-l va conduce, într-un loc unde era nevoie de prezența sa. Poate și de ajutorul său. Presupuse că se va întoarce la peșteră. Dar câinele o luase la fugă pe o stradă lăturalnică și abia ținea pasul după el. Ajunse la calea ferată, unde cele două lumini de avertizare pâlpâiau albe, semn că nu avea să vină prea curând vreun tren și trecură poienița de la liziera pădurii, apoi îl pierdu din vedere.

Îl simțea pe tânărul de la depozit venind după el. Bine, își zise. Măcar nu merg singur. Urcară printre crengi și

tufișuri, înnoroindu-se și udându-se de tot. Nu se întrebase nicio clipă dacă animalul îi va părăsi și-i va lăsa de izbeliște în mijlocul pădurii sau dacă el se ducea doar așa, că-i ardea lui de plimbări nocturne prin ploaie și printre năluci. Dar nu. Știa, instinctul îi spunea că dulăul avea o misiune. Și el la fel. Merșeră mai bine de o jumătate de oră, în pas alert, urcând continuu. Apoi, după ce-și simți tricoul ud de transpirație pe spate, ajunseră pe un tăpșan de deal. Se opriră, răsuflând din greu, iar aburii respirației formau câte o mică pâclă de ceață ce se dizolva imediat în umiditatea aerului. Parcă și ploaia se mai domolise sau doar așa-i păru lui Vanciu.

Un deal înalt și negru i se înfățișă înaintea lui, contopindu-se cu cerul de aceeași culoare, iar pe partea opusă, maiorul recunoscă luminile străzii localității Cristian. Știa, de asemenea, că nu se afla pe același deal de pe care coborâse cu echipa în peșteră. Acum era altundeva. Pe un alt deal din șirul nesfârșit de coame împădurite.

— Mâhnâi, îl atenționează câinele.

Vanciu lumină cu lanterna spre Valer. Acesta venea singur. Nu era însoțit sau îmbulzit de fantomele mărșă-luitoare. Cum le scăpase acest deal? Câinele începu să sape într-un loc, foarte preocupat, de parcă ar fi știut locul.

Cei doi se apropiară, ațintind lumina lanternelor.

— Cred c-a dat de ceva... șopti Valer.

Maiorul se aplecă, să vadă mai bine.

— Da, este ceva... un fel de placă de piatră... sau un capac...

— Să fie o cutie îngropată?

Amândoi își scoaseră bricegele și începură să râcăie pe lângă labele patrupedului. Dădură iarba înaltă la o parte și scormoniră pământul în jur, apoi Valer curăță suprafața. Era o tăbliță nu prea mare, dreptunghiulară, pe care se vedeau înșiruite cifre romane și cuvinte latine. Cum telefonul lui Vanciu rămăsese la încărcat în camera doctoriței și nici nu avea la el pix și hârtie, se ocupă Valer să facă poze, cu blițul.

— Ce o fi însemnând? întrebă el.

Maiorul, aplecat, privea scrisul gravat. Închise ochii și încercă să-și amintească. Parcă văzuse ceva asemănător pe coloanele construcției din caverna peșterii care-i înghițise oamenii. În partea de sus, unde apărea un vag model ca de funie groasă împletită, deslușise, la fel de vag, șirul de cifre romane și cuvinte în latină.

— Ce scrie? întrebă.

— Apăi... nu știu ce înseamnă în limba asta...

— Uită-te la litere, nu la semne. Ține lumina dreaptă! Uite. *Septem. Novem. Tres.*

— E-n spaniolă? Ca-n telenovele?

— Nu. În latină.

— Latină? Nu e limbă defunctă?

Maiorul schiță un început de zâmbet.

— Ba da, e o limbă moartă, dar nu de tot. Se mai folosește, de exemplu în medicină...

— Am făcut latină în clasa a noua.

— Bun, atunci știi să citești.

— *Septem.* Nu știu ce să zic...

— Șapte.

— A, da.

— *Novem*. Nouă. *Tres*. Trei.

— Șapte nouă trei? Asta-i mutra lui Stravei...

— Ce? se uită Vanciu la Valer.

— Ei, nimic, nimic. Era o rimă pe care o zbieram când eram copil. Ce înseamnă?

— Nu știu. Uite, mai departe. Cinci, unu, șase, doi, șapte. Apoi șapte cinci șase, șase, unu...

— *Sex* e șase? se miră Valer și gândul îl purtă imediat la Tuța lui, rămasă bosumflată și goală în pat.

— Unu cinci unu unu nouă doi, trecu Vanciu de întrebarea lui. Unu șase unu opt. Doi patru șase șapte. Se văd bine cifrele și cuvintele?

— Da, îi întinse Valer telefonul și maiorul verifică ecranul.

— Ce-or fi?

Vanciu se ridică și se scutură de noroi și de firele de iarbă lipite pe pantaloni.

— Cred că e un cod.

— Pentru ce?

— Cred că știu.

— Doar credeți?

— S-ar putea să mă înșel, dar parcă, totuși, nu. Spune-mi, știi unde se află o peșteră adâncă?

— Peșteră adâncă? Hm. În aceste dealuri nu sunt peșteri... mai încolo, mult mai încolo, pe la Cheile Râșnoavei...

Vanciu nu zise nimic, rămase cu ochii ațintiți pe șirul de cifre și cuvinte.

— S-ar putea să fie un cod...

— Cod?

— Un sistem de criptare.

— Ca un lacăt închis și e nevoie de o cheie... murmură Valer și se ridică în picioare.

— Exact, spuse Vanciu și mai trecu o dată fascicolul de lumină peste rândurile plăcii. Hai să ne gândim. Dacă ar fi sistemul Cezar, am avea nevoie de un număr, număr întreg din intervalul zero-treizeci și unu, nu, acesta este alfabetul limbii române, cu vocale și diacritice..., latinii nu aveau decât douăzeci de litere, așadar în intervalul zero-douăzeci... iar cheia de criptare ar fi zero sau poate cifra doi... asta înseamnă să rescriem alfabetul latin permutat ciclic, începând cu litera... hm... k nu apare în alfabetul latin, k e o literă din alfabetul grec... să mă gândesc. Dacă a are numărul de ordine zero, atunci... să presupunem că i sau l ar putea fi numărul 2...

— Domn maior, vă pricepeți la mesaje criptate?

Vanciu oftă.

— Încerc. Mă gândesc la mai multe variante. Spre exemplu, la careul Polybios... sau la sistemul Vinegere, cu un cuvânt cheie repetitiv... sau la criptanaliza monoalfabetică prin transpoziție sau substituție... sau chiar la sistemul de criptografie asimetrică... dar... acestea sunt criptări moderne, romanii nu aveau de unde să le cunoască. Așadar, ne întoarcem la sistemul Cezar.

— Ne întoarcem, declară Valer, uluit.

— Uitându-mă la cifre, niciuna nu se repetă în fiecare modul. Avem așa. Unu de patru ori, doi de trei ori, trei o dată, patru o dată, cinci de trei ori, șase de cinci ori, șapte

de patru ori, opt o dată, nouă de două ori. Cheia ar putea fi cifra unu, pentru că se repetă de trei ori. Dar poate și cifra doi, pentru că apare doar o singură dată. Acum, unu poate fi litera a sau oricare altă literă. Poate fi chiar și zero, iar atunci numărul combinațiilor posibile se multiplică și am nevoie de softul pentru decriptare... uff!

— Eu vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, își clătină Vanciu capul. N-ai cu ce.

— Domn maior, lucrați la serviciile secrete?

— Ha! De unde ți-a venit ideea asta? Nici vorbă!

— Dar cunoașteți criptarea...

— Doar vag. Există specialiști care se ocupă. Știu criptarea cum știi tu latina...

Și zâmbi în bezna nopții. Câinele fără stăpân reveni la ei din plimbarea pe care o făcuse printre tufele mărunte de la marginea tăpșanului. Parcă dorind să recupereze pauza, începu din nou să sape pe lângă tăblița îngropată, cu mai multă râvnă și energie. Se mută din loc în loc, țopăind în jurul gropii și deodată schelălăi.

Cei doi bărbați îndreptară lanternele spre el. Dulăul era pe jumătate căzut într-o gaură, ținându-se cu ghearele labelor din față de muchia pământului, alunecând încet-șor. Până să întindă Valer mâna după el, din instinct, se formă o deschizătură mai largă și animalul căzu, după care pământul de sub picioarele lui Valer se mișcă și dispăru imediat după câine. Vanciu făcu un salt să-l prindă, dar simți cum pică și el în gol.

Se izbi de ceva tare. Acel ceva tare prinse a se rostogoli sub el, antrenându-l în mișcarea de avalanșă și o masă de

granule îl acoperiră, zornăind și frecându-se unele de altele precum fierul de fier. Rămase câteva clipe nemișcat, încercând să-și dea seama dacă avea ceva rupt. Își mișcă degetele, apoi încheietura și brațul. Reuși să-și elibereze bustul de sub povară și realizează că încă ținea, în mână cealaltă, lanterna aprinsă. Plimbă fascicolul în jurul lui și descoperi, cu uimire, că se afla în caverna peșterii cu construcția de piatră.

Ceva mai încolo sesiză mișcare și văzu capul lui Valer apărând. Iar lângă el, chiar pe vârful mormanului, încercând să-și țină echilibrul, câinele lăptos începu să-i lingă fața.



Grumeza ajunsese primul înapoi la intrarea în peșteră. Coborî, ducând o raniță militară plină cu diferite echipamente de uz militar, lanterne și baterii de rezervă, două seturi de radio-emițătoare, o cutie cu bastoane luminoase de semnalizare, o legătură de crampoane, mănuși de escaladă, un tub cu pastile energizante, un colac de cordelină cu ancoră și chingi cu cârlige, două seturi de pături și câteva sticle de jumătate de litru cu apă plată, un târnăcop și o lopată cu mâner scurt.

Mergând prin galeria de legătură, apropiindu-se de grotă, simțea cum călca pe bilele de fier răspândite pe jos. Scoase un recipient de plastic și-l umplu cu alicele rotunde, înșurubă capacul și-l strecură într-un buzunar exterior, cu intenția de a da o parte din ele la serviciul de laborator

și testări al armatei, pentru a afla compoziția și, eventual, proveniența lor. Accesul în cavernă era obturat de mormanul de sfere metalice. Oprindu-se să se gândească la o posibilitate de intrare, sesiză mișcare înăuntru. Chiar văzu o rază de lumină.

— E cineva acolo? strigă.

Vocea i se duse prin celelalte galerii și coridoare lăturalnice, rostogolindu-se cu un ecou înăbușit.

— Da, veni răspunsul.

— Cine ești? Identifică-te!

Auzi sferele metalice rostogolindu-se și un lătrat.

— Sunt maior Vanciu Daniel, împreună cu un lucrător de la depozit și un câine.

Grumeza se încruntă și avu nevoie de câteva secunde să proceseze informația.

— Aici colonelul Grumeza, unitatea militară Cristian. Care e situația?

Urmă o pauză și vârful mormanului începu să alunece spre el. Se dădu mai în spate, să nu fie din nou acoperit de o altă avalanșă. Presupuse că cei doi își săpau un drum spre el, orientându-se după vocea sa.

— Mă aflu în galeria de afară, spuse tare, să fie luat ca punct de reper. Va veni și o echipă de pompieri voluntari. Vor curăța calea de acces și vor elibera interiorul. Este cineva rănit?

— Nu e nimeni rănit. Mulțumim pentru ajutor.

Grumeza își strânse buzele. Cel care vorbise era maiorul, dar nu făcuse cunoștință încă cu el. Maiorul care fusese trimis de la București într-o misiune secretă, atât de

secretă încât nici el nu știa, sau nu știuse până acum. Cu lopățica de tranșee începu să dea și el la o parte grăunțele metalice, apoi un val se abătu asupra lui, scurgându-se în coridor, mai să-l dezechilibreze. Se prinse de peretele stâncos opus intrării și lăsă ca torentul de bile să se rostogolească pe pantă în jos.

În cele din urmă, zări un cap și... un cap de câine. Care, cu botul deschis și limba afară, se străduia să stea pe movila mișcătoare. Apoi îl recunoscuse. Era câinele satului, ăla fără stăpân, cel care umbla peste tot și era mereu prezent. Dulăul sări și, împiedicându-se, ateriză la picioarele lui.

— Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi, lătră el fericit, dând din coadă.

Colonelul întinse brațul și Vanciu îi prinse mâna, trăgându-se afară. După el venea nimeni altul decât Valer Chițu, șeful depozitului de carburanți.

— Domn comandant, să trăiți, salută el.

— Să trăiți, salută și maiorul.

— Bine v-am găsit, răspunse Grumeza, să rupă formalismul, nu era cazul în situația în care se aflau.

Cei doi militari se măsurară din priviri. Nu le trebui mai mult de două secunde și fiecare se edifică asupra celuilalt. Nu conta faptul că erau amândoi mânjiți și murdari, colonelul nu avusese timp să se spele și să-și schimbe salopeta, fusese mult prea impresionat de lipsa Irinei. Dacă maiorul revenise în peșteră, cu siguranță știa ce se întâmpla afară, sus, pe străzile satului. Și se vedea că se simțea bine după mărunțul accident suferit la atingerea peretelui de piatră. Întrebările deveneau de prisos.

— Domn colonel, zise Valer. Am găsit pe dealul Biseri-
cuța, de sub Pășunatu Poienii, o plăcuță îngropată în pământ,
de fapt maidanezul a găsit-o, cu niște cifre și cuvinte
latine. Nu-i așa, domn maior?

— Da, răspunse Vanciu acru, iritat, nemulțumit că lucrătorul trăncănea înaintea lui.

— Cifre și cuvinte romane? Să fie codul pentru deschiderea construcției?

Vanciu înghiți cu greu. El fusese primul care aflate de plăcuță, bine, câinele îl ajutase, dar el nu intra la socoteală. De ce vorbea tânărul cu atâta dezinvoltură cu comandantul unității militare? De unde știa colonelul despre cod?

Valer îi arătă în telefon pozele făcute.

— Trebuie decriptate. S-ar putea să fie cheia codului. Domnule maior, cum ați ajuns înapoi în peșteră?

Fu rândul lui Vanciu să-și strângă buzele. Și se întreabă ce fel de atitudine să adopte. De rang mai mic față de rang mai mare? Față de funcție mai mare? Sau, datorită situației, era el mai mare decât comandantul unității militare locale? Dar se afla pe teritoriul lui. Să fie atât de trufaș încât să-l micșoreze? Cu toate că el venea de la București, incontestabil colonelul era superiorul lui. Mai ales că era și el implicat în mod personal, după cum se vedea din prezența sa la fața locului.

— Ne-am luat după câine, zise și Valer arătă cu degetul spre dulăul care se așezase între ei trei. A găsit o inscripție pe deal, am săpat pe acolo să vedem ce scrie și pământul s-a surpat sub noi. Am căzut și aici suntem.

— Așadar, acum există și a doua cale de acces, concluzionă Grumeza, știind că maiorul cu echipa locotenentu-

lui Zgribuc și a plutonierului adjutant șef Garbură coborâseră prin puțul vertical cel lung.

— Echipa mea... începu Vanciu o idee.

— Știu, îi tăie Grumeza vorba. Jumătate din echipa mea se află și ea acolo.

— Cu tot respectul, domnule colonel...

— Domnule maior! Misiunea noastră, în momentul de față, este decriptarea codului și eliberarea oamenilor.

— Corect. Însă...

— Nu mă interesează misiunea pentru care ați fost detașat la Cristian.

— Și...

— Este misiunea dumneavoastră, eu nu am fost informat, prin urmare, nu mă interesează.

— Este un efort comun.

— Puteți decripta codul?

— Nu am aparatura necesară.

— Avem un soft la unitate.

— Îl pot utiliza?

— Aveți permisiune și calificare pentru decriptare?

— Nivel tehnic de gradul trei.

— Aveți avizarea superiorului?

Vanciu își mușcă buza de jos.

— Superiorul... sunteți dumneavoastră, domnule comandant, spuse maiorul cu glas șoptit, ca pe o înfrângere. Grumeza își înfrână cu greu un zâmbet.

— Aprob. Ne întoarcem la suprafață.

— Am înțeles.

— Valerică, se-ntoarse spre șeful depozitului.

— Da, domn colonel?

— Mai rămâi pe-aici. Va sosi imediat echipa de pompieri voluntari. Îți las ranița, găsești în ea tot ce vă trebuie. Dacă între timp se deschide vreo ușă sau ceva asemănător, te rog să mă anunți imediat!

— Da, domn colonel. Mai am ceva de zis. Domn colonel...

— Da, Valer?

— Domn primar a trecut aseară pe la depozit. A văzut toate scheletele și mi-a spus să le acoperim, să nu le plouă. Azi e duminică, mâine e luni și vin băieții la lucru. Plus că avem două marfare nedescărcate, mai vin încă trei, cuvele și bazinele sunt nespălate, ce ne facem, domn colonel?

Grumeza se încruntă. Valer Chițu avea dreptate. Însă, tot ce se întâmpla nu era o aventură de week-end. Era o situație gravă, de criză, chiar dacă mai marii nu înțelegeau. Pe de altă parte, nu puteau bloca la nesfârșit aprovizionarea depozitului. Dacă ar face publică starea de fapt actuală, întreaga țară ar lua foc. S-ar isca un balamuc de zile mari, ziarele și posturile de televiziune ar acapara subiectul, politicienii ar da vina unii pe alții, ar fi un scandal imens, s-ar isca panică în rândul populației... nu, nu, un astfel de scenariu ar fi bine să nu apară.

Grumeza și Vanciu, cu telefonul lui Valer, ajunseră la unitatea militară. Paznicul deschise poarta, salută și se-n-toarse în ghereta lui. În biroul comandantului, unde era cald, Vanciu rămase în picioare, în timp ce colonelul se duse să se spele pe mâini.

— Luați loc, domnule maior, spuse cu glas moale și Vanciu îi văzu, la lumina neoanelor, oboseala de pe chip. Cafea?

— Da, mulțumesc.

— Până vine specialistul în comunicații, l-am sunat și va ajunge aici într-un sfert de oră, vă rog să-mi spuneți despre misiune. Dacă doriți ajutor, acum este cazul să vă exprimați.

Vanciu se dezbracă de pufoaică, era prea cald înăuntru și simțea că-l ia somnul. Comandantul aduse apă într-un ceainic electric, așteptă câteva secunde să fiarbă, puse două plicuri de ness în două căni și când cafeaua fu gata, îi întinse una din cești maiorului. Fără zahăr, fără lapte. Vanciu îl privi mai cu atenție. Cu toate că în peșteră i se păruse un om sever, intransigent și acru, ca toți coloneii și comandanții de unități militare pe care-i cunoștea, acum realizează că bărbatul din fața lui era doar nedormit, îngrijorat și împovărat de responsabilitate.

— Domnule comandant, spuse el. Cu tot respectul, vă informez următoarele. Nu știu nici eu prea multe despre așa-zisa misiune. Am primit detașarea la Cristian pentru douăzeci și patru de ore. La echipa mea s-au alăturat doi medici militari de la Spitalul din Brașov.

— Asta știu.

— Am coborât în peșteră. Unde am descoperit o formațiune de coloane din piatră. În perimetrul interior se aflau câteva schelete perfect conservate, așezate în cerc, cu craniile spre centrul cercului.

— Schelete, mormăi Grumeza.

Nu fusese o întrebare, doar o afirmație. O constatare.

— Nu știu din ce motiv, pereții de piatră dintre coloane s-au închis, cu oamenii mei și ai unității militare înăuntru.

— Știu și asta.

— Eu am rămas pe exterior, pentru că examinam zidurile peșterii. Am pus mâna pe o coloană și am fost electrocutat. Sau cel puțin așa am fost informat.

— Acum sunteți bine?

Întrebarea veni deodată, sunând ciudată, nelalocul ei. Să-l preocupe oare starea sănătății mele? se miră Vanciu, puțin nedumerit.

— Da, mulțumesc. Am fost foarte bine îngrijit și nici nu a fost ceva foarte grav.

Urmă o pauză. Colonelul ședea pe scaunul din spatele biroului, maiorul în fața lui. Adulmecă aburii cafelei care se ridicau molcom, în fuioare scurte și aromate.

— Nu ați clarificat natura misiunii dumneavoastră, domnule maior, insistă Grumeza și luă cana între palme.

Vanciu ar fi dorit să soarbă din cafea, îi era poftă, dar și sete și foame. Știa din experiență că astfel de interogații, „cu față umană”, cum le numea el pe cele care începeau mereu cu bunăvoință și o falsă presupusă înțelegere, puteau dura ore întregi, ca o adevărată tortură. Mai lipsea picătura chinezească și muzica house.

— Vă informez, domnule comandant, că ordinul scris de domnul colonel Harutan Varian se află în posesia locotenentului Zgribuc Loredan.

În timp ce vorbește, își îndreaptă spatele și umerii. Doar că nu se ridicase în picioare. Îl văzu pe Grumeza încruntându-se, păstrând o tăcere îndelungată. Sorbi o dată din cafea, ceea ce-l încurajă și pe Vanciu să ia o înghițitură. Ness-ul tare, amar și fierbinte, i se prelinse spre stomac

ca ambrozia zeilor. Simți că se mai înviorează. Se auzi o bătaie scurtă în ușă și intră o tânără, perfect machiată și coafată, de parcă atunci ar fi ieșit dintr-un salon de cosmetică.

— Bună dimineța, domnule comandant, salută ea ne-protocolar.

Își aruncă geaca pe spătarul unui scaun de la capătul mesei lungi. Purta blugi și un pulover mai gros.

— Bara Sidonia, locotenent specialist în comunicații și tehnologia informației, Academia de aviație Henri Coandă din Brașov. Consultant la unitatea militară din Cristian. La ordin!

Vanciu clipi de câteva ori. Tânăra din fața lui, care saluta militărește, în poziție de drepti, nu părea să fie mai în vârstă decât fiul său, Andrei, aflat la începutul anului trei de facultate.

— Maior Vanciu Daniel, salută și el ridicându-se în picioare.

— Sido, vrei o cafea? i se adresă Grumeza, pe un ton familiar.

— Nu, mulțumesc, nu beau ness.

Colonelul îi puse în față telefonul lui Valer Chițu și-i arătă cele două rânduri de cifre romane și cuvinte latine. Tânăra locotenent studie imaginea câteva secunde.

— O jumătate de oră, spuse ea.

— Cod criptat?

— E un cod, dar nu e criptat. Este un mesaj de anagramare asimetrică. Simplu.

— Cartela sălii, îi întinse Grumeza un card de acces.

— Merci, susură ea surâzătoare și se făcu nevăzută.

Vanciu rămase nemișcat. După un timp, trase ușor cana spre el și mirosi aburii, apoi bău încet, cu înghițituri mici, să prelungească plăcerea savurării. Colonelul nu spunea nimic și liniștea devenise atât de apăsătoare încât pe Vanciu începu să-l deranjeze bâzâitul de-abia perceptibil al tuburilor de neon. Timpul trecea greu, parcă târându-și picioarele încătușate cu lanțuri grele de bolovani imenși. Grumeza ședea în fotoliu, total pierdut în gânduri, ignorându-l pe maior. Cafeaua i se răcea încetul cu încetul, neluată în seamă, spre dezamăgirea lui Vanciu. El își băuse de mult ness-ul, nu ar fi zis nu pentru încă o porție.



Amelia deschise ochii. I se păru că dormise. I se păru că visase ceva. I se păru că se afla într-un dom dintr-o sală mare într-o construcție de piatră, un fel de fort din subteranul unei peșteri. I se păru că vede câteva gururi formând mici baraje, circulare sau ovoidale, din calcitul dizolvat în apa subterană, depuneri largi dar joase spre margini, datorate tensiunii superficiale a apei din extremitățile unui fost bazin.

Ah, își aminti. Era într-adevăr într-o peșteră. Închisă într-un fort din zidărie de piatră, un loc ascuns, deocamdată impenetrabil. Privi de-a lungul pereților. Observă ceea ce nu văzuse înainte. Forma interioară urma un contur poligonal, ca acele fortărețe din antichitate menite să apere un castel, o cetate, o așezare importantă sau chiar

o linie strategică. Asta însemna că undeva, coborât cu un nivel sub talpa peșterii, exista o cavitate temporar activă a râului subteran, care, curgând, măcina și măcina, erodând pământul, chiar și stânca. Bine, golul sau spărtura nu se va crea în următoarele ore, nici zile, nici măcar în acest secol.

Ei bine, e îmbucurător că totuși se va întâmpla într-o zi. Atunci, structura de piatră se va prăbuși, iar noi vom fi liberi să ieșim la suprafață, să respirăm aer curat, să ne întoarcem la casele noastre, la familiile noastre, la copiii din clasă... da, și vom arăta ca scheletele acestea. Perfect conservate, albe, fără impurități și depuneri de sedimente. Aerul uscat, lipsa căldurii sau a frigului excesiv, lipsa soarelui, a ploii și a vântului, ajută ca învelișul exterior, pielea, dar și carnea, organele, sângele și alte fluide, să se conserve uniform, fără atacul bacteriilor și al microorganismelor, ca să se topească treptat, mumificându-se, apoi căzând frumos de pe sistemul osos. Rezultând, voilá, schelete artistic șlefuite. Așa vom ajunge și noi.

Bărbații se adunaseră într-o parte, discutând între ei cu voci șoptite. Amelia se ghemui mai bine sub pătura subțire. Îi era frig, căci sub veșmântul mățos nu purta nimic care s-o încălzească. Amețea de foame și sete și-și văzu unghiile căpătând o culoare violacee. „Poate fac naibii un stop cardiac sau un atac cerebral”, îi trecu prin minte. „Ar trebui să mă ridic, să mă mișc. Dar nu mă simt în stare. Oare aici mi se termină viața? Am muncit atâția ani în zadar, doar ca să ajung o legumă și apoi un schelet? Nu am realizat nimic deosebit. Am făcut o facultate, am fost

în câteva expediții și excursii, am predat la clasele gimnaziale, m-am mutat din București la Cristian și acum...? Gata? Asta-i tot? N-am s-o mai revăd niciodată pe mama?"

Încercă să se abțină să plângă. Nu voia să i se vadă slăbiciunea. Oricum, nu rezolva nimic dacă se apuca să bocească. Atâția bărbați adunați în fața ei, militari experimentați, nu puteau veni cu o idee salvatoare? Nu o încălzea cu nimic faptul că vor muri și ei, dar ea va muri înaintea lor. Mare sfârâială! Într-o zi, toți vor muri, nimeni nu este etern, nici măcar planeta Pământ sau Soarele. Chiar și universul poate imploda odată și odată, măturând toate galaxiile și existențele.

— Doamna Ichim, vă e rău? se aplecă spre ea o față nebarbierită.

— Nu, nu. Doar moțăiam...

— Dacă vă e rău, să-mi spuneți. Vreți să vă fac o injecție cu vitamine?

Amelia zâmbi și simți cum o cuprinde un spasm de râs dezlănțuit. Injecție cu vitamine? Tot ce-i lipsea. Dar, spre propria ei surprindere, dădu din cap și doctorul Rotaru îi pregăti o seringă de unică folosință, apoi o înțepă în vena brațului. O duru și strânse tare din buze și pleoape. Lichidul transparent începu să-i curgă prin sânge. După câteva minute, parcă se simțea mai înviorată, dar tot nu avea chef să se ridice în picioare. Poate că doctorul îi făcuse o doză letală de morfină, să moară frumos, în somn. Închise ochii, ceva mai relaxată.

— *Septem novem tres, quinque unus sex duo septem, septem quinquie sex sex unus, unus quinque unus unus novem*

duo, unus sex unus octo, duo quattuor sex septem, începu să recite murmurând, repetând cuvintele ca pe o mantră.

— Doamna Ichim! se auzi strigată.

— Doamna Amelia!

Poate că zâmbise, nu știa nici ea.

— Vestalele au un altar de sacrificiu. Vestalele au un altar de sacrificiu. Se închină zeiței Vesta, dar și zeului Jupiter. Vor sânge. Vor sânge. Prin sânge se eliberează. Scrie pe zid. *Quod pertinet ad ara dicata Iovis deus. Qui tangit perit*. Oricine îl atinge moare. *Anima dissociabilis miscuerit. Milites incessus proelium. Expugno, vincere, triumpharet. Anni octoginta quīque. Quod castellum Cumi. Comilitonum armis. Fontis arcani. Nihil remanebit post tergum*.

— Doamna Ichim! o zgâlțâi cu putere o pereche de mâini mari.

— Omorâți vestalele. Omorâți-le. După ce ele mor, zeului nu va avea cine să-i aducă ofrande. Nici sacrificii de sânge. Omorâți vestalele. Omorâți-le. Ele tebuie să moară primele. Zeița Vesta va muri și ea. La fel ca zeul Jupiter. Omorâți-le. Sunt în camera de sus. În camera de sus. Am fost pe altarul lor. Omorâți-le pe ele și atunci vom putea ieși. Vom putea ieși. Liberi și-n viață. Liberi și-n viață...

Toți militarii se adunară în jurul ei, privind-o.

— *Quod pertinet ad ara dicata Iovis deus...* reluă ea, în transă și nu reuși nimeni s-o scoată din starea în care se adâncise.

Locotenentul Zgribuc începu să-și noteze cele declamate de Amelia. Scrise într-un carnetel, cu rapiditate, oricum femeia, pe care o considera deja nebună, repeta

cuvintele și avu astfel posibilitatea de a verifica mai bine corectitudinea înșiruirilor.

— Domn locotenent, e-n latină, descoperi unul dintre militari.

Zgribuc nu-i răspunse. Citi de câteva ori cele notate, în timp ce vocea Ameliei se auzea din ce în ce mai stins.

— Are cineva habar de latină? strigă locotenentul Zgribuc.

— Eu, să trăiți, se prezintă unul din militarii maiorului Vanciu, în poziție de drepti, ca la apel. Stănicel Andrei, sergent, actualmente student la Centrul de limbi străine, Universitatea Națională de Apărare Carol I București.

— Sergent Stănicel, tradu! și-i întinse carnețelul.

— Da, să trăiți.

Tânărul luă caietelul și pixul întins de locotenent. Citi textul și reciti, apoi începu să scrie. După un minut își ridică privirile.

— Citește, îi ordonă Zgribuc.

— Da, să trăiți. *Acest altar îi aparține zeului Jupiter. Oricine îl atinge, moare. Cu sufletul neîmpăcat. Soldații pleacă la bătălie. Să cucerească, să câștige, să triumfe. Anul optzeci și cinci. Fortăreața militară Cumi. Camarazi de arme. Fântâna secretă. Nimic nu va rămâne după noi.*

— Ai tradus corect?

— Da, să trăiți!

— Ești sigur?

— Da, să trăiți!

Locotenentul îi luă carnețelul din mână și citi cu atenție rândurile scrise. Rămase cu privirea ațintită la propoziția

„camarazi de arme”. Apoi se uită la scheletele așezate în cerc. „Camarazi de arme”. Se gândi că cineva tot supraviețuise, aranjând cu atâta migală trupurile camarazilor, probabil morți în vreo înfruntare, într-o bătălie, cum spune textul, să cucerească, să câștige, să triumfe. Anul optzeci și cinci. La începuturile erei creștine, chibzui Zgribuc. Pe vremea Republicii Romane, când romanii din Roma plecaseră să cucerească alte teritorii prin Europa de vest și de est, devenind apoi un vast imperiu.

— Mulțumesc, sergent, spuse el spre Stănicel, militarul maiorului Vanciu.

— Da, să trăiți!

Maiorul Vanciu habar nu are de misiunea în care a fost trimis, reflectă locotenentul. Ordinul se află la mine, numai și numai la mine. Nici comandantul Grumeza nu știe. Colonelul Nicolescu mi-a atras atenția, nu mi-a ordonat, doar mi-a sugerat, dacă nu este necesar, să nici nu-l arăt vreodată maiorului. Numai comandantului Grumeza, dacă mi-l cere. Dar nu știe nici el. Întreaga responsabilitate e pe umerii mei. Dacă dau greș, eu voi fi tras la răspundere. Știu ce înseamnă asta. Grumeza și Vanciu vor scăpa. Eu nu. Vanciu a rămas afară. Ce fac de nu vin cu ajutoare? Trebuie să rezolv cumva situația, din interior. Mă încurcă grupa lui Vanciu, dar am așteptat suficient de mult. Suntem pe cont propriu acum.

— Plutonier adjutant șef! zbieră dintr-odată și sesiză cum Amelia tresări la sunetul vocii lui, cu toate că era într-o stare de somnolență inertă.

— Da, să trăiți, se arătă Garbură Gabriel, salutând.

Primul cuvânt al locotenentului fu acoperit de o huruială ascuțită, de parcă pereții de piatră s-ar fi despicat în bucățele, tăiate cu o lamă de bomfaier bine ruginită. Pământul de sub picioarele lor începu să vibreze, apoi să se miște ondulatoriu, ca un balans pe plan orizontal, propagându-se ciclic, ca valurile mării. Scheletele din centrul construcției săltau ca într-un dans bezmetic, năucitor și macabru, parcă cuprinse de o vrajă sinistă. Oasele se loveau între ele și unele de altele, producând zgomote ascuțite, stridente, cu mărunte pocnituri surde, nearmonioase, care se suprapuneau vâjâitului înfundat ce răbufnea dinspre pământ.

Craniile se atingeau, clătinându-se, cavitățile negre ale orbitelor dând impresia că vedeau de dincolo de întunecimea inexistenței și cu mandibulele căscate, ca și cum ar țipa din străfundurile iadului, cuprinse de teamă sau de furie. Șirurile de dinți, mai mult sau puțin complete, rânjeau clămpănind parcă dezamăgite, dorind să muște sau să urle. Placa de piatră a tavanului deveni ca suprafața de oglindă a unui lac cenușiu, iar de sus începură să coboare, plutind sau zburând, niște ființe îmbrăcate în mantii lungi, brun-roșcate, cu glugile acoperindu-le fețele.

Ajunse la sol, acestea se feriră să calce peste osemintele în dezordine, dar trecură fără milă prin trupurile militarilor. Unii încercară să evite impactul, alții se chirciră din reflex și câțiva rămaseră pe loc, încovoiați, așteptând impactul, nefiind în stare să reacționeze. Arătările se adunară în fața Ameliei, formând un semicerc compact, apoi îngenuncheară. Amelia, semi-adormită, le privea fără nicio expresie, printre gene.

- *Bona Dea, augur! Benediximus! Ti salutem!*
- *Salutem!* repetă corul vocilor.
- *Bona dea, te adoremus!* exclamă o voce.
- *Bona dea, te adoremus!* zise corul.
- *Misterium vobis, revelate nobis!*
- *Bona Dea! Obserco!*
- *Nos aLuizamus te, Nos aLuizamus te, Nos aLuizamus te!*
- *Foribus oraculi! Dic nobis! Foribus oraculi! Dic nobis!*

Foribus... spune-ne, Oracol.

— *Silentium!* strigă dintr-odată Amelia, ridicându-și capul și îndreptându-și spatele.

— *Oraculi loquitur!* șopti una și parcă un curent electric străbătu celelalte mantii.

- *Vestalibus emolumenta, salutem!*
- *Orbis terrarum opes tibi est, orbis terrarum opes tibi est!*
- *Dic nobis, dic nobis, dic nobis*¹⁷...

Amelia se ridică cu greu, sprijinindu-se cu palmele de peretele din spatele ei. Cu cât se înălța în picioare, cu atât grupul se apleca mai mult, devenind din ce în ce mai mic, de parcă s-ar fi compactat într-o formă de ghem.

Militarii o priveau stupefiați. Niciunul nu o luase în serios când le spusese despre altarul din încăperea de sus, cu atât mai puțin despre bolboroseala neverosimilă în limba latină, despre omorârea vestalelor și a zeului Jupiter.

¹⁷ *Bona dea, te adoremus* (lat.), Mare sau Bună zeiță, te adorăm; *misterium vobis, revelate nobis* (lat.), misterul tău, să-l dezvăluim; *obserco* (lat.), noi te observăm; *nos aLuizamus te* (lat.), te adorăm; *foribus oraculi* (lat.), deschide-ne ușa cunoștințelor; *Dic nobis* (lat.), spune-ne, vorbește cu noi; *silentium* (lat.), tăcere; *oraculi loquitur* (lat.), oracolul a vorbit; *vestalibus emolumenta* (lat.), vestalele te vor răsplăti; *orbis terrarum opes tibi est* (lat.), ai puterea lumii în tine.

Dintr-odată, locotenentului Zgribuc îi păru rău că nu o ascultase mai cu atenție și că nu-i crezuse cuvintele stranii rostite, pe care le atribuisese afectării stării ei psihice. Ar fi trebuit, ca un bun militar, să ia notițe, având în vedere că telefoanele tuturor erau nefuncționale, dar cu toții aveau în dotare, ca rezervă suplimentară, un carnețel și un pix.

Militarii celor două grupe, douăzeci și patru de oameni, formară, instinctiv, un al doilea semicerc în exteriorul celui al mantiilor roșii din fața Ameliei. Mișcarea pământului se opri, la fel și zgomotul. Zgribuc și plutonierul Garbură schimbă o privire. Cam de aceeași înălțime, constituție și vârstă, se întâlneau deseori în sala de sport a unității, unde exersau lupte full-contact, libere sau greco-romane. Își duseră amândoi, la sincron, mâna la sold, unde aveau pistoalele din dotare. Fără să le armeze, făcură câțiva pași înainte. Oricum, nu aveau de gând să tragă. Ceilalți, sesizând intenția lor, le făcură loc, scoțându-și și ei armele.

— Opriți-vă! tună vocea de bariton a locotenentului Zgribuc.

Femeile, care își dăduseră mai devreme glugile pe spate, nu reacționară. Rămaseră adunate în semicercul strâns, parcă ocrotind-o pe Amelia, îngânând continuu declamațiile lor monotone, într-un ritm lent, sunând înfundat, de parcă li se terminau bateriile. Niciuna nu se întoarse. Își psalmodiau mai departe cuvintele, când pe un ton tănuitor, când aproape cântând.

— Opriți-vă! La o parte!

Erau surde la amenințările locotenentului. În același timp, echipa maiorului Vanciu se răspândi și băieții se împrăștiară, așezându-se fiecare în spatele unei vestale, gata de atac. Între timp, parcă ieșind din amorțeala neputinței, revenind dintr-o lungă letargie, cei doi medici își concentrară atenția asupra scheletelor. O falangă se desprinsese și doctorul Rotaru o culese cu penseta într-o punguță de plastic, scrise ceva pe ea și o strecură în geanta cu trusa medicală. Luă o probă de sol de sub scheletele mișcate, întoarse unul cu fața în jos, iar doctorul Macovei răzui o porțiune mică de pe un craniu, într-o eprubetă.

Zgribuc și Garbură ajunseră la un pas în spatele femeilor. Cu pistolul ațintit spre ele, amândoi întinseră câte un braț, cu intenția de a le bate pe umăr, să le determine să se întoarcă. Dar degetele lor trecură prin aer, fără să atingă nimic. Plutonierul încercă să prindă gluga unei mantii. Nimic. Imaginea din fața lui nu avea nici măcar consistența apei.

Apoi, femeile se întoarseră spre ei. Erau frumoase. Atât de frumoase încât bărbații uitară să mai reacționeze. Ele înaintară încet, ca o adiere subtilă, ca un gând insinuant. Militarii se strânseră laolaltă, în grup compact. Semicercul vestalelor se lărgi, împresurându-i, zâmbitoare, strălucind și luminând ca niște stele.

— Stop! Stați pe loc! *Prohibere*¹⁸!

Amelia se ridicase în picioare. Cu părul vâlvoi, desculță, cu veșmântul subțire care-i reliefa goliciunea de dedesubt, mânjită pe obraji cu mici urme și pete de pământ,

¹⁸ *Prohibere* (lat.), încetează, stop.

adoptând o atitudine de războinică, arăta ca o amazoană sau o valkirie gata să pornească la atac. Sau ca o zeiță sălbatică, coborând furioasă direct din înaltul lumii mitice de dincolo.

La sunetul vocii ei, femeile se răsuciră spre ea. Ca și cum ar fi știut ce face, profesoara de geografie întinse un braț, cu palma ridicată în față, într-un gest marțial. Încetul cu încetul, se instalează o liniște nefirească, profundă. Spațiul păru să înghețe pe loc, ca într-o subită și totală glaciațiune. Timpul încrămeni, înmărmurit în nemișcare. Niciun ticăit, niciun secundar care să alerge spre viitor, nefragmentat de vreo acțiune sau impuls, scurgându-se opac, monoton, fără început, fără sfârșit, fără conținut.

Nu exista niciun sunet. Nici puls, nici bătaii ale inimii sau respirație. Niciun clipit sau măcar tremuratul involuntar al unei gene. Liniștea deveni totală, adâncă. O liniște atotcuprinzătoare ce cobora din neant ca o ninsoare neauzită, minerală, sufocantă, greu de suportat, strivind umerii celor aflați în interiorul pereților de piatră, deveniți și ei, aidoma pietrelor, inerți și încrămeniți.

— Ajunge!

Sunetul vocii ei, răstit și tăios, despică aerul ca un bumerang, lovindu-se de pereți, vibrând și reverberând în cercuri concentrice. Femeile în robele brun-roșcate se opriră.

— *Hic parvus terra bellum ara mors*, strigă Amelia cât de tare putu.

Vestalele se întoarseră spre ea.

— *Ut? Cum*¹⁹?

— *Abire! Abire!* țipă Amelia la ele. *Hic parvus terra bellum ara mors! Abire, quaeso*²⁰...

Se lăsă în genunchi, aproape plângând. Militarii, începând să-și revină, o priveau cu uimire, neînțelegând ce se întâmpla. În momentele acelea de stupefacție și uluire răzbi până la ei, ca venind de pe un tărâm de nicăieri, dar clar și apropiat, un lătrat răgușit de câine:

— Mâhne, mâhne, mâhne!



Primarul Gârbacea mergea, adus de spate, pe poteca îngustă care urca pieptiș dealul, condus de Ana, care-l ținea de mână și lumina drumul. Se simțea obosit și amețit. Fantomele trecutului, acest eufemism vag în loc de o înjurătură sănătoasă, mărșăluiau pe lângă el, prin el, odată cu el. Nu-i păsa prea tare de aceste arătări ireale, însă recunoștea, ici-colo, pe câte cineva din sat, vecini, rude, angajați ai primăriei, chiar și câțiva consilieri locali. Directorul Ocolului silvic, Teușan, muncitori de la construcțiile de drumuri, femei și bărbați, dar și copii, rățăceau ca niște rațe bete, cu privirile goale, mânați de cine știe ce fenomen straniu.

— Ana... mai dă-mi niște apă, te rog.

Soția lui se opri și-i întinse sticla din sacoșă. Dar primarul nu bău. Nu-i era sete, dorise doar o clipă de odihnă. Cu cât se îndrepta noaptea spre dimineață, îl apuca îngrijorarea și disperarea.

19 *Ut* (lat.), când, unde; *cum* (lat.) când, de ce.

20 *Abire* (lat.), pleacă; *Hic parvus terra bellum ara mors* (lat.), mor cei mici pe altarul țării în război; *abire, quaeso* (lat.), pleacă, te rog.

— Mâine la primă oră am ședință de consiliu, murmură el.

— Lasă ședința, spuse Ana. Să resolvăm mai întâi chestia asta, apoi vezi tu de ședință.

— Dacă mă cheamă la oraș?

— Te duci.

— Și ce le spun? Că ne-au asediat niște soldați romani?

— Hmm.

— Vezi? Nu pot spune așa ceva.

— Nu.

— Nici că oamenii au ieșit din case și se bălăngăne printre ei.

— Nici asta.

— Atunci ce le spun, Ana?

— Nimic.

— Cum nimic?

— Păi, ai ceva să le spui? C-a plouat în week-end?

— Așa-i. Dacă ajung ăștia în Brașov?

— Atunci situația e rezolvată.

— Cum rezolvată?

— Să-și bată ei capul cu fantomele.

Gârbacea își lărgi fularul la gât.

— Ai dreptate. Ce fată înțeleaptă ești!

— Știu.

— Ah! Ce zi și noapte mizerabilă.

— Trece.

— Nu-mi iese din cap întâlnirea cu Țârcă. Auzi la el! Ce-a zis că e? Prepoziție?

— *Praepositi*.

Gârbacea ridică din umeri.

— Poate fi și împărat roman! Auzi la el, Sarca. Al dracu' Țârcă!

— Nu te mai gâнди. Omu' a murit, Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească.

— Amin.

— Exact.

— Și-acum ce facem? Nu-i găsim pe copii... unde o fi profesoara de geografie?

Ana se uită împrejur.

— Poate-i cu ei.

— Cu cine? Cu copiii? Cu fantomele?

— Poate sunt toți împreună.

— Cum oprim toată chestia asta?

— Poate dimineață se vor întoarce de unde au venit.

— Corect. Ar fi o idee bună. Și ai noștri să se întoarcă la ei acasă. Doamne, Ana! Ce mi-a fost dat să văd și să trăiesc!

— Lasă, Nelu, trece.

— Da' până atunci e o belea. Mare. Ce-o fi făcut Gru-meza? Și maiorul?

Auzi câteva glasuri și apoi văzu lumini de lanternă. O parte dintr-un grup de părinți se apropia, vorbind între ei.

— Domn primar, salută polițistul Agache.

— Ce-i, domnule agent șef principal? N-ai găsit pe nimeni?

— Nu. Dar am văzut niște vecini de-ai mei...

— Știu, măi Gicule, știu. Și eu mi-am văzut fratele.

— Pe Ștefan?

Gârbacea dădu din cap.

— Acum ce facem? întrebă un tată. Ar fi bine să alertăm autoritățile, să vină armata din Brașov, vânătorii de munte, poliția, jandarmeria, ambulanța, smurdul...

— De ce nu și NATO? îi replică primarul aproape furios. Suntem cu toții aici, nu vezi? Armata, blocată de fantome într-un subsol, toți de la unitatea militară din Cristian sunt pe teren, plus o echipă din București. Vânătorii de munte nu sunt vânători de fantome, poliția e de față, uite-l pe agentul principal Agache, avem și un medic cu noi, pe domnișoara Adél Puskas, e ceva mai încolo, smurdul nu vine decât la... la accidente grave, deocamdată, Doamne ferește, nu s-a întâmplat nimic de genul... cum să coboare elicopterul în peșteră?...

Primarul simțea că-i vine să-l ia la palme pe acel tată infatuat, care stătuse fără griji o după-masă întreagă și o jumătate de seară, neinteresându-l dacă fie-sa se întorsese din excursie sau nu. Iar acum se dădea mare și țâfnos. Ei, la naiba cu toți. Ana îi atinse mâna și se calmă.

— Ce-i cu tot balamucul ăsta? nu se lăsă tatăl Sofiei Alexandra. Care e cauza? De unde au apărut? Domnule primar, eu nu am să vă mai votez, asta-i clar!

— N-aveți decât! Avem probleme mai mari...

— Ce probleme?

— Veți afla la timpul potrivit. Acum să ne concentrăm pe găsirea copiilor și a profesorilor.

Îi întoarse spatele. Îl enerva că nu era în stare să facă nimic concret. Nu era vorba despre alegeri și vot. Arătă-

rile imateriale, fantomele nopții, romani și cristoloveni, treceau prin ei și pe lângă ei, împânzind tot dealul, curgând șiruri-șiruri din toate părțile. Își luă soția de mână și se îndreptă spre sus, mergând poticnit prin tufăriș și rădăcini. Ajunse pe vârful poienii, unde se opri să-și tragă răsuflarea. Simți pământul ondulându-i-se sub picioare și Ana se agăță de brațul lui.

Fără niciun avertisment, simți cum se căscă o groapă mare sub el. Căzu în beznă, trăgându-și nevasta după el. Lovitura fu puternică și icni. Se prăbușiseră într-una din galeriile peșterii. Avu o tentativă de a se ridica, dar picioarele îi alunecară și fugiră pe niște micuțe pietricele rotunde, antrenând o mărunță avalanșă ce zdrăngăni cu sunet metalic. Aprinse lanterna și o văzu pe Ana mai încolo, căutând să-și mențină echilibrul.

— Ești bine? strigă la ea.

— Da. Tu?

— Și eu.

Reușiră să stea amândoi în picioare. Primarul se întrebă dacă era aceeași peșteră cu construcția sau era alta, de care habar n-avea. Primul rând de dealuri, cele mai joase, din Cristian, nu fuseseră niciodată scobite de om sau de natură, din câte știa el. Peștera unde intrase se afla mult mai încolo, poate la mai mult de un kilometru depărtare, spre Râșnov. Să fie doar un braț adiacent provenind de la peștera cea mare? Măi să fie!

Își ciuli urechile. Ana mergea la câțiva pași înaintea lui, ținându-se cu o mână de peretele stâncos, iar cu cealaltă luminându-și drumul. Rostogolirea bilelor dislocate la

fiecare pas îi perturba auzul și nu putea fi foarte sigur dacă auzise ceva. Poate doar i se păruse. Nu-și puse, încă, întrebarea cum vor ieși de acolo, neștiind nici unde se aflau. Își pipăi buzunarul, să se asigure că avea telefonul la el. Un fojgăit slab îi atrase atenția.

— Ana, strigă el. Ferește, poate sunt lilieci!

O văzu cum dă din cap și, dintr-odată, dispăru din fața lui. Huruitul de metal se amplifică, indicând o spărtură și o altă gaură, prin care masa de bile se scursese în jos, cu soția lui cu tot.

— Ana! urlă din toate puterile.

Niciun răspuns. Se strădui să meargă, mai mult alune-când pe suprafața care se tot rostogolea, apoi se trânti pe burtă, vâslind cu palmele ca să poată înainta mai ușor. Ajunse la muchia deschizăturii. Aruncându-și capătul lung al fularului peste umeri, care atârna și-l deranja, privi în jos, luminând grota. Doi ochi sticloși se uitau la el înapoi, dar nu ai Anei.

— Mâhnâi, lătră o dată dulăul satului spre el.

O lumină puternică de lanternă îl orbi. Apoi îl recunoscu pe Valer Chițu, sub stratul de mânjeală care-i acoperea întreaga față.

— Valerică! nu se putu abține să nu strige.

— Domn primar? veni răspunsul.

— El, în carne și oase. Încă nu-s fantomă...

— Doamne ferește!

— Corect. Bun răspuns. Mai e cineva cu tine?

— O doamnă, tocmai a căzut din...

— Din cer? râse Gârbacea. Ana? Unde ești?

— Aici, Nelu. N-am nimic. Tu?

— Îs bine. Valerică, cum de ești aici jos, de unul singur?

— Nu-s singur. Cu jigăritul ăsta. A fost și domn comandant.

— Grumeza?

— Da. A lăsat un rucsac cu de toate și s-a dus cu maiorul Vanciu să spargă nu știu ce cod.

— I-auzi! Astea-s noutăți. Ce cod?

— Am găsit o tăbliță, sus pe deal, pe care scria ceva în cifre și litere latine.

— Da? Așa, deci. Cum de nu am văzut-o niciodată? Vreo veste de la cei dinăuntru?

— Nimic.

— Ce-s chestiile astea? se aplecă Gârbacea și culese o sferă, rostogolind-o printre degete.

— Habar n-am.

În timp ce filtra în gând toate cele aflate de la Valer Chițu, micuța sferă începu să devină din ce în ce mai curată și să lucească stins. Aproape de tot curățată, semăna mai mult cu o boabă de perlă cenușie. O strânse între degete și o ridică la nivelul ochilor, s-o lumineze cu lanterna și s-o vadă mai bine.

— Valerică...

— Da, domn primar.

— Ce-i asta?

— O alicie, ced.

— Nu. E mult mai ușoară decât fierul. Și decât inoxul. S-ar putea... cred, ăăă... cred că-i aluminiu.

— Aluminiu? Uăă! Avem un depozit cu bile din aluminiu? Alice pentru pușca cu aer comprimat? Pelete pentru

airsoft? Ce ziceți, domn primar, sunt de calibru 5,5 sau de 4,5?

— Lasă-mă cu d-astea. Nu mă pricep la ingineria proceselor metalurgice. Aici unde suntem? Adică, suntem departe de peștera cu pricina?

— Nu, e ceva mai încolo. Dar e un munte de bile din astea.

— De unde au venit?

— Au căzut de sus, ziceai că-i grindină. Apoi s-a oprit și domnul maior a plecat cu domnul comandant.

— Așa... hmm. Mai e cineva acolo?

— Nu știu, nu s-a deschis nimic.

— Pompierii voluntari s-au întors?

— Eu n-am văzut pe nimeni.

— Hai acolo.

Câinele începu să latre. Fără furie, fără să anunțe venirea unor străini. Lătra pur și simplu, dând un pic din coadă, abia ținându-se pe labe să nu alunece pe sferele micuțe. Scotea sunete mai uniforme, monotone, cu mici pauze între ele. Nu se dădu în lături nici când trecu primarul pe lângă el. Era preocupat să-și termine fraza sau ideea. Părea să comunice cu cineva, dar în afară de lătratul lui, nu se auzea nimic altceva.

„Stai acolo”, auzi deodată Amelia o voce în mintea ei.

Căzută în genunchi, sprijinită în palme, își clătina capul, sub privirile tuturor. Al militarilor care nu înțelegeau nimic din comportamentul ei și al femeilor vestale, înmărmurite de uimire. Cel puțin, așa păreau să arate.

„Cine ești?” întrebă Amelia.

„Cine? Sunt eu.”

„Cine ești tu?”

„Să nu fugi.”

Amelia schiță un zâmbet.

„Odată mi-ai spus să fug. Acum îmi spui să nu fug.

Hotărăște-te!”

„Atunci ar fi trebuit să fugi.”

„Și acuma nu.”

„Acuma nu.”

„Și ce vrei de la mine?”

„Spune ce ai citit.”

„Poftim?”

„Mâhne.”

„Ce-ai spus?”

„Spune ce-ai citit!”

„Ce am citit? Să spun ce am citit... dar eu n-am citit nimic... ba da, plăcuța cu cifrele romane. La ea te referi?”

„Spune ce-ai citit!”

„Păi, să-mi aduc aminte...”

„Spune ce-ai citit!”

„Stai, stai, de ce te grăbești așa?”

„Spune ce-ai citit!”

„Imediat. Să-mi amintesc.”

„Spune.”

„Septem... novem, parcă tres... dar nu țin minte totul...”

„Spune. Să se audă.”

„Să spun cu voce tare?”

„Spune să se audă.”

Amelia își înalță capul. Închise ochii, încercând să-și amintească, să vadă cu ochii minții ordinea cuvintelor

care reprezentau cifrele. Știa că avea o bună memorie fotografică. Și tocmai acum s-o trădeze? Indiferent cu cine conversa, telepatic, socotea că era o mână de ajutor întinsă în caz de nevoie. Sau poate mână nu era expresia cea mai corectă, mai degrabă o idee de ajutor...

Trase aer în piept. Încet, se ridică în picioare, își netezi părul și-și deschise larg brațele.

— *Septem novem tres, quinque unus sex duo septem, septem quinque sex sex unus, unus quinque unus unus novem duo, unus sex unus octo, duo quattuor sex septem...*

Literele și cuvintele îi apăreau în fața ochilor ca scrise pe un ecran în fața ei. Nu uitase nicio cifră. Militarii se uitară unii la alții, perplecși. Femeile rămaseră locului, dar păreau, dintr-un motiv sau altul, speriate, pe când Amelia stătea dreaptă, cu privirile ațintite înainte, înspre unul din pereții de piatră. Dar nu era în transă. Era conștientă și știa foarte bine ce făcea.

— *Septem novem tres, quinque unus sex duo septem, septem quinque sex sex unus, unus quinque unus unus novem duo, unus sex unus octo, duo quattuor sex septem...* repetă ea și-i făcea plăcere să-și audă propria voce declamând.

Profesoară fiind, se obișnuise cu o anumită cadență de vorbire, știa când să respire, să nu grăbească cuvintele, unde să accentueze. Dacă s-ar fi gândit vreodată să devină actriță, de film sau de teatru, nu ar fi avut probleme nici să rețină texte lungi, nici să le recite.

— *Septem novem tres, quinque unus sex duo septem, septem quinque sex sex unus, unus quinque unus unus novem duo, unus sex unus octo, duo quattuor sex septem...* și im-

primă un tempo mai rapid fluxului de cuvinte, ridicând cu o tonalitate intonația glasului.

Femeile în mantiile brun-roșcate începură să se neliniștească și să agite în mod vădit. Cu cât repeta Amelia numerele, cu atât deveneau mai cuprinse de emoții. Se mișcau și făceau gesturi mai rapide, dezordonate, căutându-se parcă una pe alta și negăsindu-se, constrânse parcă de un impuls stimulator. La fiecare pauză de respirație, auzea lătratul câinelui.

— Mâhne. Mâhnâi, mâhnâi. Mâhne, mâhne. Mâhnâi. Mâhne.

Nu lătra uniform. Avea, după cum părea, o anumită intonație, chiar expresivă, intenționând parcă să-i transmită ceva sau o secunda în declamația cuvintelor. Amelia nu-și puse întrebarea, nici nu se gândi măcar de ce era câinele acolo. Poate că patrupedul se afla undeva departe, pe străzile satului inundate de fantomele romane și doar i se năzărea că-i aude lătratul. Se formase o anumită legătură între ei doi, încă din prima zi de când îl zărise, trecând indolent prin curtea școlii, la deschiderea festivă a anului școlar.

Își aminti de clasa ei de elevi și de ceilalți cu care plecase în excursie. O, Doamne! tresări. Rămăseseră pe drumul forestier, suspendați într-o buclă spațio-temporală. Nu știa sigur dacă era așa sau nu, oricum, ceva paranormal se întâmplase atunci.

Armata romană apăruse din neant, venind direct din trecut. Nu găsisese nicio explicație fenomenului, nici nu avusese timpul necesar. Dar câinele fără nume fusese

mereu prin preajma ei, lătrând răgușit, însoțind-o. Nu era nimic de explicat. Lucrurile aveau să se lămurească într-o bună zi.

— *Septem novem tres, quinque unus sex duo septem, septem quinque sex sex unus, unus quinque unus unus novem duo, unus sex unus octo, duo quattuor sex septem.*

În timp ce repeta șirul de cifre, realizează că primul cuvânt și ultimul era *septem*, cifra șapte. Nu avea nicio noimă, habar n-avea ce puteau însemna acele numere. Cu cât i se părea totul mai neverosimil, cu atât reproducea cu mai multă îndârjire șirul de vorbe. Simțea în interiorul ei, nu atât în minte, cât mai degrabă în adâncul sufletului ei, că înșiruirea aceea avea o anumită putere magică, aproape sacră. Era ca un fel de ritual de credință, o mantra spirituală, o formulă sacră cu valoare magică, o sutră filosofică ale cărei sunete coborau și urcau în același timp prin corp, minte și suflet. Forța cuvântului. Dar nu-și mai amintea unde citise despre așa ceva.

Vestalele începură să se vaiete ca lovite de o fenomenală descărcare electrică. Se frângeau de la mijloc, strigau, țipau, iar vocile lor ascuțite se loveau de pereții de piatră, doar ca să se întoarcă asupra lor cu și mai multă putere, năucindu-le. Simțea și ea furnicături în tălpi și palme, apoi de-a lungul brațelor și picioarelor, până ce abdomenul îi pulsă în același ritm cu bătăile inimii. Bărbații din jurul ei își astupau urechile cu palmele, încovoiindu-se ca de durere. Nu ajungea că erau vestale, mai erau și sirene, din cele mitologice. Oricum, glasurile lor ascuțite și stridente chiar sunau ca niște sirene în timpul unui exercițiu

de verificare a sistemelor de avertizare-alarmare pentru situații de urgență, cum fuseseră câteva în București...

— *Septem novem tres, quinque unus sex duo septem, septem quinque sex sex unus, unus quinque unus unus novem duo, unus sex unus octo, duo quattuor sex septem...*

Amelia își coborî timbrul vocii, modulând intensitatea până atinse registrul cel mai grav. Iar mantiile brun-roșcate, ce păreau a îmbrăca doar câteva amintiri ale unor femei care odată, cu mii de ani înainte, fuseseră deosebit de frumoase, începură să se răsucească, rotindu-se în timp ce se înălțau, absorbite într-un vârtej apocaliptic ce părea să înghită nu numai nălucile, dar și pe militari. Cu cei doi medici cu tot.

După ce praful stârnit de agitație se liniști și se depuse pe pământul bine bătătorit, oamenii se uitară unii la alții, mirați, întrebători.

— E cineva rănit? strigă doctorul Roțaru. Vă rog să vă verificați reciproc, să nu aveți leziuni sau sângerări.

— Vă sfătuiesc să veniți la Spitalul militar, la un control complet, vorbi și doctorul Macovei. Cred că se impune, după o astfel de... hăm... cum să-i zic... o deplasare pe un teren... neidentificat...

— Și dumneavoastră, doamnă Ichim, se întoarse Rotaru spre ea.

Amelia era sprijinită de perete. În clipa în care doctorul i se adresă, începu să alunece fără vlagă, până se întinse pe jos. Rotaru nu reuși s-o prindă la timp și Amelia se lovi la cap, dar nu leșină. Bărbatul o trase în sus, simțind-o încordată, cu toate că era amețită.

— Câinele, susură ea. Câinele.

Doctorul își aplecă urechea spre ea, s-o audă.

— Ce ați spus? Ce câine?

— Mâhnâi, mâhnâi.

— Mâhne, mâhne, se auzi lătratul din partea cealaltă a peretelui de piatră.



Colonelul Grumeza și maiorul Vanciu coborâră în peșteră. Primiseră hârtia cu codul descifrat, iar locotenentul Sidonia Bara, după ce salută regulamentar cu un surâs de vedetă de Hollywood, plecase acasă la Brașov, printre fantomele armatei romane, să mai prindă o oră de somn. Înainte de a ajunge la peșteră, cei doi militari merseră într-o scurtă excursie. La depozitul de carburanți.

Fără să bage de seamă umbrele mișcătoare din jurul lor, traversară curtea, ocoliră platforma bazinelor de colectare a carburanților și Grumeza se îndreptă spre micuțul parc din spate. Se opri în fața fântânii. Fântâna Nișchii. Cine ar fi crezut că o neînsemnată sursă de apă, un firicel acolo, poate salva întreaga situație? De altfel, avusese el un gând, mai degrabă o impresie, când auzise prima oară despre *Fontis arcani*. Fântâna secretă. De fapt, era vorba despre izvorul ascuns.

Cristea farmacistul nu avea nicio vină că nu tradusese prea corect. De unde să știe el atâta latină? Însă Sidonia rezolvase și descifrase șirul de cifre și litere de pe plăcuță, dar și mesajul inscripționat la baza peretelui construcției

din peșteră. Cele două informații făceau parte din același corp determinat de cod, ca o comunicare semnificativă lăsată ca un fel de testament, un drept de moștenire celui care va reuși să citească și să înțeleagă ceea ce, cu aproape două mii de ani, fusese imperios necesar să fie, nu atât de mult de tăinuit, dar mai ales de păzit, de păstrat, de perpetuat, ca pe o valoroasă clironomie.

Grumeza umplu un mic bidon metalic cu apa din fântâna Nișchii. Trecu peste umăr cureaua recipientului și reveniră, el și Vanciu, la peșteră. În galeria din fața cavernei, cei doi se întâlniră cu Valer Chițu și nu mică le fu surpriza să-l găsească acolo și pe primarul Gârbacea împreună cu soția sa, Ana. Maidanezul dădu bucuros din coadă, întâmpinându-i pe noii veniți.

Colonelul îl informă pe scurt pe Gârbacea despre noua situație.

— De ce nu umblă strigoi din ăia și aici, în peșteră? spuse primarul.

Trecură cu greu peste muntele de bile feroase, pe care alunecară, căzură și se rostogoliră de multe ori. Era imposibil să-și țină echilibrul pe acele sfere care, doar privindu-le și deja o luau la vale. Arătau cu toții, fără excepție, ca niște hornari tocmai căzuți prin coșul de fum.

— Domn colonel, se avântă Valer spre Grumeza. Domn primar spune că alicele astea sunt din aluminiu. Dacă am avea puști cu aer comprimat, am putea omorî niște vampiri cu ele...

— Valer! strigă primarul la el. Tacă-ți fleanca. Numai prostii vorbești!

— Da', domn primar, nu-i așa că poți omori un vampir cu un cartuș de argint?

— Valer, las-o baltă...

Grumeza și Vanciu frecau deja câte o bilă între degete. Negreala de pe ele dispăru și rămaseră curate.

— Pare a fi argint sau... nu, zise colonelul. În orice caz, nu e argint industrial. Nu din cel folosit în aeronautică.

— Pentru bijuterii? se bucură Valer și-i trecu imediat prin minte că dacă ar lua vreo zece mărgeluțe de argint cu el, i-ar putea face o surpriză plăcută Tuței, un inel de logodnă sau chiar de cununie. Bani de aur nu avea. Ar fi fost o idee bună. Strecură în buzunar bilele pe care le ținuse între degete.

— Nu, forma asta de argint, dacă e într-adevăr argint, nu cred că se poate prelucra pentru bijuterii, cu toate că argintul e foarte ductil... răspunse Grumeza. Cred că, nu sunt foarte sigur, e doar o teorie, cred că a fost obținut prin cupelație²¹ și starea globulară de metal se datorează oxidării altor metale...

— Presupun că din motive de argint m-am curentat când am atins peretele, spuse maiorul. Probabil că întreaga structură e cablată cu o rețea de fire din argint, bune conducătoare de electricitate.

— De unde electricitate aici, în peșteră? Dacă firul nu e conectat la o sursă, n-are de unde se alimenta și nici să curenteze, explică Grumeza.

²¹ Cupelație, procedeu de extragere sau rafinare a aurului și argintului din minereurile bogate în plumb, prin topirea minereului într-un curent puternic de aer și separarea plumbului ca zgură; acest proces a fost inventat cu 2.500 de ani î.H, apare descris și în *Cartea lui Ezechiel*, 22, din Biblie.

— Da, așa este, dar poate că de la frecarea pereților de piatră în timpul închiderii, să se fi declanșat o încărcare a rețelei, care s-a descărcat apoi la atingerea mea, pentru că stăteam pe pământ, iar pământul și aerul au fost foarte uscate, eu fiind probabil încărcat electrostatic, însă nu a fost atât de puternică încât să mă omoare.

— Bine că sunteți viu, se trezi Valer să spună.

— Să intrăm în grotă, zise colonelul.

Înaintară prin galerie, peste mormanele de grăunțe mișcătoare care se deplasau și alunecau la fiecare pas. Era dificil să înainteze. Se afundau până la glezne, uneori până la genunchi, mergând ca printr-un strat gros de zăpadă afânată ori prin nisipuri mișcătoare. Într-un târziu, asudați și obosiți, ajunseră în caverna cu construcția de piatră îngropată până la jumătate. Primarul înjură în surdina și soția lui îi șopti, cu voce șuierătoare, un „taci” scurt, ca un ordin militar. Vanciu surâse și dintr-odată se gândi la Luiza.

Oftă. Nu-i păsa dacă îl auzise cineva. În clipa aceea ar fi dorit să se poată teleporta direct acasă. Și cineva să-i șteargă memoria, să nu mai aibă amintirile ultimelor două zile. Să meargă înapoi în timp, în dimineața de dinainte să primească misiunea la Brașov. Unii, adepții teoriei călătoriilor în timp, spun că dacă te întorci în trecut, schimbi ceva în viitor. Calci din greșală o furnică, bei un capuccino în loc de ristretto, ai uitat să-ți pui pixul norocos în servietă și tot viitorul devine alternativ, analog, diferit. Acea mică deosebire îi putea salva tone de ore de justificare, pe care n-o va pricepe sau crede nimeni.

Doar să nu fi primit ordinul de deplasare de la colonelul Harutan, să nu fi ajuns la Cristian, să nu se fi declanșat nebunia cu fantomele... Mai rău era că nu avea nimic de explicat, de dovedit, nici măcar de raportat. Fantome? Bancuri. Cum să apară fantome pe stradă, ce, te-ai alienat de la aerul de munte? i-ar fi reproșat soția. Ce măgărie ai făcut? Te-au și retrogradat, tembelule! În loc să avansezi, dai înapoi? Ai văzut și schelete? Și ce dacă? Trebuia să te pregătești să devii locotenent-colonel, iar acum ai decăzut, ești iar căpitan! Să râdă toți de noi! Colegi, rude, vecini, prieteni. Fantome? Nu puteai veni c-o scuză mai bună?

Parcă auzea imputările femeii. Și nu numai de la Luiza. De la Harutan, de la generalul Tămaș, de la comisia Statului Major, nimeni nu l-ar fi luat în serios, nici pe el și nici pe grupul lui de militari. V-ați vorbit între voi? i-ar spune Harutan, strâmbând flegmatic din nas. Îți iau toate tresele și galonul de maior. Poate chiar ieși din armată. Vanciu își scutură capul, să-și alunge gândurile.

Aproape că înotară până în apropierea pereților de piatră. În anumite locuri, stratul de bile le ajungea până la piept. Gârbacea legase fularul lung de brațul Anei, să nu se îndepărteze și să se piardă în imensitatea cavernei. Se fereau să pună mâna pe piatra construcției, mai ales că erau aproape îngropați în sferele de aluminiu și dacă s-ar fi curentat, n-ar mai fi scăpat nimeni cu viață.

Grumeza cotrobăi prin raniță și găsi mânușile de escadă. Aveau degetele tăiate, însă palma era căptușită cu un strat de kevlar, cu conductivitate electrică mică. Așeză cozile, cam scurte, ce-i drept, ale lopeții și târnăcopului,

încrucișate, puse sacul mare peste ele, iar deasupra foaia de izopren. Se sprijini de umărul lui Valer, să se poată sui pe improvizație și să ajungă cât mai aproape de construcție. Se afundă un pic, dar rămase oarecum stabil, grăunțele nu se rostogoliră prea mult sub el. Valer, primarul și Vanciu îl sprijineau, ținându-l de picioare. Grumeza privi peretele de piatră, luminat de cele patru lanterne. Maiorul fusese cel care-l atinsese și se electrocutase.

„Acum sau... acum!” își zise și întinse mâna. Contactul cu suprafața îi dădu o senzație de uimire. În aparență, piatra peretelui îi păru de o consistență relativ moale, ca și cum ar fi fost satinată. Se așteptă să fie zgâlțâit, însă nu se întâmplă nimic. Prinzând curaj, își trecu degetele peste o zonă mică. Observă că o împletitură de fire, ca vinișoarele de subțiri, parcă pulsă, prinzând viață un moment apoi se stinse, retrăgându-se. Împinse cu două degete, dar nu se mai produse nimic, cel puțin nu vizibil. Și nici nu mai simți vreo modificare.

— Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi, începu deodată câinele să latre.

Tresăriră toți, mai să-l scape pe Grumeza.

— Tu-ți... înjură Valer.

— Șșșșt, făcu Ana.

— Marș! îl izgoni primarul.

Doar Vanciu nu zise nimic. Avu vaga impresie, la început, apoi, cu cât maidanezul lătra mai mult și mai sacadat, părea că dorea neapărat să spună ceva. Lătratul i se păru ca o exprimare, o formulare expresivă, doar că nu reușea să-l transpună în cuvinte.

- Domnule colonel, îmi permiteți? întrebă.
- Raportați, zise Grumeza din obișnuință.
- Este doar o idee.
- Spuneți.
- Puteți încerca să transmiteți codul, ca pe Morse, prin bătaii scurte în perete?
- La asta mă gândeam și eu. Trebuie să le atragem atenția, să știe ce au de făcut.
- Exact.
- Despre ce cod e vorba? întrebă primarul.
- Am descifrat codul, răspunse Vanciu. Dar ne trebuie colaborarea celor din interior.
- Da, dar... se auzi vocea lui Grumeza de deasupra capetelor lor.
- Da, știu, spuse Vanciu cu dezamăgire în glas.
- Ce să știți? Spuneți-mi și mie, să știu și eu despre ce e vorba, insistă primarul.
- Nu știm dacă cei dinăuntru sunt în viață.
- Doamne ferește, da' nici să nu vă gândiți la așa ceva!
- Nu știm decât foarte aproximativ cât de gros e pe-retele.
- Drept e.
- Nu știm dacă cei din interior ne vor auzi.
- Așa-i.
- Nu știm dacă, în cazul în care toate condițiile de mai sus sunt îndeplinite, vor înțelege semnalul nostru.
- Uff!
- Și nu știm nici dacă, auzind și înțelegând semnalul, vor putea sau vor avea mijloacele cu care să ne răspundă.

— Oh, Doamne! Și atunci, ce-i de făcut?

— Având în vedere că cei din interior nu știu nimic despre niciun cod...

— Și cum credeți, totuși, că veți reuși să luați legătura cu ei? De ce trebuia să se întâmple una ca asta? De ce și mai ales acum? Știu, știu, moartea celor doi, Țârcă și Baboșe a declanșat întreaga tărașenie. Sunt convins de asta. Din cauza lor au apărut scheletele, ne-au năpădit fantomele, ne-au invadat localitatea, ne-au asediat, i-au transformat pe ai noștri în strigoi... Mama mă-sii de treabă!...

Gârbacea se enervase și gesticula furibund cu mâna în care ținea lanterna, cu cealaltă zgâlțâindu-l pe Grumeza.

— Nelu, nu te enerva... zise Ana, cu vocea ei domoală.

Dar de data asta nu mai avu efect calmant asupra primarului. Agita supărat fascicolul de lumină, deranjat și de lătrăturile repetate ale dulăului, iar sunetul vocii sale răgușite se rostogolea cu un ecou înăbușit, nedefinit, prin tot subteranul.

— Ce-i cu adevărat asediați sunt cei de acolo, zise și aținti lanterna pe peretele construcției. În primul rând, nu trebuia să veniți la noi în comună, se uită spre Vanciu.

— Iertare, domnule primar. Nu se va mai întâmpla, replică Vanciu, nu fără o mărunță doză de amuzament.

— În al doilea rând, trebuia să fiu înștiințat că la Cristian se vor întâmpla chestii. Aveam timp să mobilizez oameni, forțele Primăriei, să organizez ceva, să evacuez comuna, să coordonez întreaga misiune...

Vanciu surâse. Tare primarul, gândi.

— Domnule primar, înțeleg. Acum să ne concentrăm pe acțiunea de față.

Dinspre galeria exterioară se auziră sunete și mișcare, plus lătratul de neoprit al câinelui. Pe măsură ce se apropiau zgomotele, Gârbacea recunoscă vocea lui Adi, șeful grupului de pompieri voluntari.

— Bună... dimineața, pot spune! strigă cu entuziasm Adi.

Membrii echipei făcură repede, din mai multe scări telescopice, un cadru ca un suport în trei laturi, care să-i ajute să se deplaseze mai eficient peste sferile mișcătoare. Îl ajutară pe Grumeza să se mute pe noua platformă și Adi rugă patru coechipieri să țină cadrul fix. Aprinseră două reflectoare portabile, montate pe câte un suport reglabil, de doi metri înălțime.

— Timpul de lucru al lămpilor este de trei ore, anunță Adi cu voce sonoră. Terminăm treaba în trei ore, domn colonel? Întrebă, uitându-se de jos în sus.

— Dacă totul merge bine, terminăm într-o oră. Dacă nu... măcar știm că mai avem două ore de rezervă!

— Adi, i se adreseă primarul. De ce n-ai adus și tu mai multe proiectoare din astea?

— Domn primar, le-am luat, hai să zic, cu împrumut de la văr-meu, de la magazinul lui de bricolaj, dacă află, mă căsăpește de tot. Cum să iau mai multe? Știi cât costă unul? Patru sute de lei! Una bucată. Două bucăți sunt opt sute de lei. Domn primar, juma' de leafă! Dacă se strică, sunt bun de plată... nu cred că subvenționează primăria proiectoare!?

— Fugi d-aci, ce vorbești?! Care juma' de leafă? Poate zece la sută!

— Sunt cu împrumut. M-am gândit să fie din aluminiu, să nu mai avem surprize... aveau și din plastic, mai ieftine, dar erau urâte...

— Le-ai ales după frumusețe? Adi, du-te și ajută acolo pe colonel cu codul...

— Codul? Ah! Au descoperit codul de deschidere?

— Așa se laudă.

— Grozav! Minunat! Yes, plecăm acasă...

— D-abia ai venit!

— Da, da și abia aștept să mă car de-aici...

Gârbacea privi de la distanță, stând până la brâu într-un morman de bile, cu Ana alături. Grumeza, suit pe puntea scării, pipăia cu luare-aminte peretele. Vizibilitatea fiind mult îmbunătățită, se descurca mai bine folosindu-și ambele mâini. Câinele, nevăzut de nimeni, sări pe scară, lângă colonel, lătrând continuu.

— Marș, potaie! se avântă Valer spre el, gesticulând cu brațele, să-l sperie.

— Cine l-a adus aici? întrebă Dan seriosu.

— A venit cu noi, răspunse Vanciu. Instinctul îi spune că e ceva pe-acolo. Lăsați-l să-și facă treaba.

— Ce treabă? se băgă în vorbă Horică fără frică. Treaba mare?

Se auziră râsete.

— Liniște! strigă Vanciu, ca la instrucție.

Încetară și lătrăturile. În liniștea bruscă, fiecare își ciuli urechile și-și încordă auzul. Avură cu toții impresia că aud vocile celor din interiorul structurii de piatră, vorbind între ei.



Amelia, cu ochii închiși, întinsă pe jos, asculta concentrată lătratul de dincolo de pereți. I se părea că maida-nezul dorea, cu tot dinadinsul, să-i spună ceva. Să-i transmită. Să-i comunice ceva extrem de important.

„Dragă cuțu”, începu Amelia să scrie o scrisoare mentală câinelui. „Îmi pare extrem de rău că nu îți pot răspunde pe măsura inteligenței tale. Eu sunt doar un biet om, inferior din toate punctele de vedere. Motiv pentru care sunt incapabilă să-ți înțeleg vorbirea. Știu că vrei să-mi spui ceva important, dar eu, cuțu dragă, zău dacă te înțeleg. S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată. Pentru tine nu ar fi ceva foarte grav, dar mie îmi va părea rău să nu te întâlnesc prin sat, prin locuri nebănuite. Ai fost un companion bun. Onoarea e de partea mea. Rămâi la fel de frumos și sănătos ca și până acum. Puternic și liber. La revedere, cuțu dragă. Poate ți-aș fi dat un nume, dar încă nu m-am gândit la nimic, poate într-o bună zi... cândva, odată, la un moment dat...”

— Mâhnâi, mâhnâi, mâhnâi, veni răspunsul. Mâhne, mâhnei.

„Stai un pic. Încă nu am trimis scrisoarea...”

„Vorbește”, auzi o impresie de voce în interiorul minții ei, la fel ca altădată.

„Poftim?”

„Vorbește”.

„Eu? Să vorbesc?”

„Vorbește”.

„Bine... vorbesc... despre ce?”

„Vorbește”.

„Omule, despre ce să vorbesc?”

„Dinainte”.

„Dinainte, ce?”

„Vorbește.”

Amelia se încruntă.

„Adică... să vorbesc despre cele dinainte... când dinainte? Scrisoarea?”

„Dinainte.”

„A, dinaintea scrisorii? Dar eu n-am vorb... ah, ah, ai dreptate, am zbierat numerele acelea în latină.”

„Vorbește.”

„Să zic din nou numerele?”

„Vorbește”.

Ultimul cuvânt suna ca un ordin ferm, de netăgăduit. „Sunt curioasă să-l cunosc pe cel care-mi trimite telepatic tot felul de comenzi, fără să explice ce vrea. Ce chestie paranormală, parcă am mai zis-o o dată, nu?”

— *Septem novem tres, quinque unus sex duo septem, septem quinque sex sex unus, unus quinque unus unus novem duo, unus sex unus octo, duo quattuor sex septem*, începu Amelia să murmure.

Doctorul Rotaru își aplecă urechea deasupra buzelor ei, pe care le văzu mișcându-se, fără să audă vreun sunet. Încercă să-i picure câțiva stropi de apă, dar profesoara deschise brusc ochii, apoi se ridică în șezut.

— *Septem novem tres, quinque unus sex duo septem, septem quinque sex sex unus, unus quinque unus unus novem duo, unus sex unus octo, duo quattuor sex septem*.

— A, nu. Nu din nou! exclamă cineva.

— Doamna Ichim! o strigă medicul. Doamna Amelia. Amelia!

Cu toate că Amelia nu se mai afla în transă, ca data trecută, îl ignoră și spuse propoziția mai departe. Ridicându-se în picioare, se duse la una din îmbinările unei coloane cu pragul închis. Își lipi palmele de piatra peretelui. I se păru caldă și, cumva, mătăsoasă, ca o pernă de pe care îți ridici capul.

— *Septem novem tres, quinque unus sex duo septem, septem quinque sex sex unus, unus quinque unus unus novem duo, unus sex unus octo, duo quattuor sex septem*, continuă ea declamația, imprimând un ritm la care nu se gândise mai înainte și o intonație de parcă ar fi citit un arpeggiu.

De fapt, nu făcea altceva decât să urmeze ritmul și inflexiunile vocii lătratului. Mâhne, mâhnâe, mâhnie, mâhne, mâhne... genial cățel, o ajuta să țină tempoul și, brusc, realizează. Anumite accente se repetau la intervale egale de timp, altele se lungeau pe gradația tonalității. Ca să sublinieze importanța acțiunii ei, să evite să fie din nou adormită, începu să bată din palme.

— *Septem, noves, tres*, urmată de o pauză. *Quinque unus sex duo septem*, altă pauză și fiecare cuvânt rostit ca pe o silabă. *Septem quinque sex sex unus*, cu ritm mai accelerat. *Unus quinque unus unus novem duo*, mai domol, interpus cu un accent mai apăsător pe cele două sunete din mijloc. *Unus sex unus octo*, iuțit, dar nu foarte, ca un fel de ton-ton-semiton. *Duo quattuor sex septem!*

Unul dintre soldați începu și el să bată din palme, după ritm. Imediat, alți vreo trei și, curând, într-un minut, o

acompaniau cu toții, Amelia potrivind doar cadența cuvintelor. Locotenentul Zgribuc și plutonierul Garbură participau și ei, fără cei doi medici. Dacă cineva i-ar văzut atunci, acolo, ar fi zis că-s scăpați cu toții dintr-un *uliuli moana wai hookolokolo kū*²² hawaian.

În sincron, pe partea cealaltă a peretelui, patrupedul lătra, dar nu atât de tare ca la început. Vanciu și Grumeza se uitară unul în ochii celuilalt, confirmând din priviri faptul că înțeleseseră, amândoi, spre ce conducea lătratul.

— Mâh-nâie, mâh-nâie, mâh-ne, mâh-mâh...

Cu dosul lanternei, colonelul începu să bată în perete. După câteva tentative nereușite de a ține ritmul, cu ajutorul lui Vanciu, care se urcase și el pe scara improvizată drept pod, reuși să-l urmeze. Colonelul scoase din buzunar hârtia pe care i-o dăduse locotenentul Sidonia Bara, cu descifrarea codului și începu să citească cu voce tare. Maiorul îl secundă. Apoi, începu Teo-vreo să scandeze și el, urmat de Nicu-ticu, Luci-mucii, Rică fără frică, Ovidi-escu, Neluță-luță, Marian-bogatu, Răzvi-rezul, Cristi farmacistul, Corneluș-derdeluș, până și Dan seriosu. În cele din urmă, corului i se alătură și Adi, șeful grupului de pompieri voluntari, iar lângă urechea lui auzea vocea primarului și, ceva mai încolo, pe Valer Chițu.

— *Septem novem tres, quinque unus sex duo septem, septem quinque sex sex unus, unus quinque unus unus novem duo, unus sex unus octo, duo quattuor sex septem.*

Între timp, Grumeza își creștă buricul degetului arătător de la mâna stângă și lăsă câteva picături de sânge să

²² *uliuli moana wai hookolokolo kū* (haw), stand de bar hawaian din apa albastră a oceanului.

se prelingă pe minusculul șanțuleț de sub platforma-tavan. Privi cum boabele roșii erau absorbite de perete. Când dispăru orice urmă de ofrandă, turnă apa adusă din fântână, evident că-și udă mâna dreaptă, pieptul și bărbia când apa plescăi peste perete. Apoi, desluși pe modelul de împletitură chiar pe lista de sub tavan, câteva porțiuni mai plate. Cu vârful unui băț de lemn, unul dintr-un set de bețișoare chinezești, se apucă de scrijelit peretele, privind din când în când hârtiuța primită de la Sidonia.

856953 45353 1859, 7294725 2429 954 425 856953, 856953 7294725 954 954 2429, 2429 7294725 2429 2429 45353 425, 2429 954 2429 5315, 425 62111258 954 856953. *hefiec ropsom v. dec ec nom vm n.*

În traducere liberă însemna: *Acest altar îi aparține zeului Jupiter. Cine îl atinge moare. Cu sufletul neîmpăcat. Soldații pleacă la bătălie. Să cucerească, să triumfe, să câștige. Anul optzeci și cinci. Fortăreața militară Cumî. Camarazi de armie. Fântâna secretă, izvorul ascuns.*

Între timp, forța vocilor și puterea sunetului făceau ca pereții cavernei subteranului să reverbereze. Era imposibil, dar ei așa simțeau. Boabele metalice tremurau în jurul lor și se părea că mormanele scad puțin câte puțin. Într-un final, rămaseră cei doi, colonelul și maiorul, pe scara ca un pod, micuțele sfere dispăruseră, probabil în locul de unde răbufniseră.

Apoi se întâmplă ceva. Un vag huruit răzbi prin pereți. Nu ai grotei, ci ai construcției. Un sunet ciudat, de frecare a pietrei pe piatră, începu să crească în intensitate, sfâșiind aerul și auzul tuturor, într-un scârțâit strident,

de mare intensitate. Toți cei din cavernă se ghemuiră pe jos, ținându-și urechile acoperite. Unul dintre pereți porni a se lăsa în jos, încet, greoi, parcă nedorind să se urnească din loc. Îi trebui câteva minute bune să se deschidă, dispărând în pragul dintre două coloane. Încetul cu încetul, și ceilalți pereți coborâră, lăsând liber interiorul structurii.

Oamenii, din afară și din interior, începură să se miște și să se ridice, privindu-se unii pe alții. Câinele fu primul care țâșni înainte și se aruncă peste Amelia, dând bucuros din coadă și scheunând de fericire.

— Oh, oh, frumosule... Stai un pic... Ai, lasă-mă să mă ridic...

Locotenentul Zgribuc nu apucă să se avânte spre dulăul pe care-l cunoștea de pe străzile satului. Dar se opri și privi cum Amelia îi cuprinde grumazul cu brațele și-l mângâie pe cap; animalul o linge pe unde apuca, pe gât, pe față, pe mâini. După câteva clipe de buimăceală, militarii își reveniră și își salutară regulamentar șefii.

— Domn locotenent Zgribuc, spuse plutonierul Garbură. Să le aranjăm la loc, așa cum le-am găsit?

Arată spre scheletele împrăștiate. Zgribuc ridică din umeri și se uită la colonel. Acesta era ocupat să discute cu Vanciu, primarul și profesoara de geografie. Știind că misiunea îi fusese încredințată lui, dădu ordin ca scheletele să fie puse la locul lor. Doctorii de la Spitalul militar, Macovei și Rotaru, își terminaseră treaba, prelevând mostre de pe și din oase.

— Da, zisel el. Așezați-i la locul lor, să mai doarmă un mileniu.

— Am înțeles, zâmbi Garbură și chemă grupul să se ocupe.

— Puteți să-mi spuneți ce se întâmplă afară? întrebă Amelia.

Între timp, Ana se dezbrăcase de geaca ei și o pusese pe umerii femeii, care tremura de frig, desculță, în rochița subțire și lungă de pe ea.

— Ce s-a întâmplat? i se adresă Ameliei.

— Poveste lungă, răspunse fata după un oftat prelung. Ați găsit copiii și pe ceilalți?

— Încă nu, interveni Gârbacea, peste umerii soției sale. De-asta am și plecat, să-i căutăm. Dar vă povestesc ceva dat dracu', de n-o să vă vină să credeți!

Amelia zâmbi.

— Străzile sunt pline de... cum să zic, niște fantome, arată ca...

— Soldați romani, continuă Amelia.

— I-ați văzut și dumneavoastră? se miră primarul.

— Da... din păcate. Atunci cred că a început totul.

— Erați pe drumul forestier de pe Măguricea?

— Da.

— Și?

— Am avut impresia că totul s-a oprit în loc. Copiii au rămas ca... ăă, ca niște stane de piatră, nu-mi vine acum altă comparație în minte. Nu se mișcau, au rămas fiecare așa cum era, în plină mișcare. După care am văzut venind șirurile de romani...

— Beți niște apă, îi întinse Ana o sticlă. Liniștiți-vă. Bine că putem ieși. Mergem acasă, nu, Nelu?

- Da, mergem acasă, decretă primarul.
- Povestim mâine, o încurajă Ana cu un surâs cald.
- Da, da, sunt multe de povestit. Mulțumesc frumos.

N-am înțeles mare lucru din toată situația asta!

- Nu-i bai. După un somn bun, lucrurile se limpezesc.
- Ar fi cazul.

Grumeza de o parte și Vanciu de cealaltă, împărțeau comenzi. Scheletele fură așezate așa cum fuseseră găsite, echipamentul adunat, proiectorul strâns, ca și alte efecte. Pompierii voluntari demontau scările și le strângeau. În mai puțin de o jumătate de oră, cei patruzeci și doi de oameni părăseau peștera.

Ajunsă afară, Amelia inhală cu nesaț aerul rece, proaspăt, de munte. Burnița se oprișe și cerul, spre răsărit, începea să se lumineze.

- Ia uite, exclamă Valer. Nu mai sunt fantome...

Vehiculele cu care veniseră se puseră în mișcare. Ocoliră dealul și urcară spre Poiana lui Ion, pe drumul forestier, de unde începuse totul. Câțiva părinți plecați pentru găsirea copiilor tremurau de frig, fără să renunțe la căutări. Dar Amelia știa, de acum, că va fi bine. Desculță, fără să pară c-ar deranja-o pietrele și băltoacele, merse înainte, fără să se uite la oamenii care se îngrămădeau zgribuliți în locul cel mai nepotrivit. Recunosc bușteanul răsturnat și se așază pe el.

— Frumosule, strigă după câine și acesta veni în galop. Hai încoace. Spune-mi tu mie, așa, ca între prieteni, ce s-a întâmplat aici?

- Mâhne, mâhnâie, mâhne, mâhne.

- Așa? Și mai departe?
- Mâhne, mâhnâie!
- Iar acum?
- Mâhne.

Ca și cum ar fi înțeles, Amelia se ridică și făcu câțiva pași. Vălul care-i făcuse invizibili se destrămă și bucla spațio-temporală, sau ce-o fi fost, se deblocă și imaginea pe care o văzuse ultima oară ieri după-amiază i se ivi în fața ochilor. Mihăiță dădu, în sfârșit, golul și directorul Leo di Popică nu reuși, cum era de așteptat, să prindă mingea. Fumul țigărilor celor trei mame se ridică în fuioare subțiri și tremurânde, iar tanti Marika, zâmbitoare ca de obicei, oferi fursecuri profesoarei de română, Corina Nemțeanu.

Așadar, răsuflă Amelia, totul a revenit la normal.

Epilog

Toată lumea ajunse teafără acasă. Valer o găsi pe Tuța lui cea dragă în pat, dormind goală, ca un îngerăș. Copiii și părinții și toată lumea plecată la căutări, se-ntoarseră la casele lor, fericiți că nu se întâmplase vreo nenorocire. Vanciu și grupul său de militari reușiră, în cele din urmă, să se întindă în paturile de la unitatea militară, iar maiorul adormi cu greu, gândindu-se la Luiza și la scandalul pe care va trebui să-l înghită. Medicii militari plecaseră la Brașov. Grumeza ajunse și el acasă, se luminase deja bine, deși soarele încă nu se arătase pe cer. Irina adormise în fotoliu, așteptându-l, cu cartea pe piept. Cele două doctorițe, surorile Puskas, fiicele lui tanti Marika, ajunseră și ele cu bine, împreună cu mama lor. Grupul pompierilor voluntari se risipi la prima intersecție.

— Florine, strigă Gârbacea după el, după ce coborî din mașina colonelului. Ai făcut o treabă bună, băiete.

Grumeza surâse obosit.

— Mulțumesc și eu, Nelu, fără tine nu reușeam.

— Ce faci acu' dom'le, mă perii la ora asta?

— De ce te-aș peria?

— Să te pui bine cu mine.

— Ce interes să am?

— Eu știu? ridică primarul din umeri. Poate rămâi fără slujbă și vrei un post la Primărie.

Colonelul râse.

— Ai vrea să vin să lucrez la civil?

— Doamne ferește, măi Florine!

Ana se apropie de portieră.

— Florin, veniți odată pe la noi, tu și Irina. N-ai fost demult. La o cină sau într-un week-end. Mai vorbim și noi una, alta...

— Ana, lasă omu-n pace. Du-te, Florine, acasă!

— Mulțumesc, Ana. Îi voi spune Irinei, se va bucura.

— Bă, nu trebuie să fii chiar atât de politicoș!

— Nu sunt politicoș. Am spus adevărul.

— Vezi să nu!

— Ana, venim într-un week-end. N-am mai mâncat de mult sărmăluțe ca ale tale.

— Gata. Ajunge cu lingușeala. Hai, la reve-ntinde-o!

Pe străzile începutului de săptămână, când pe șosea circulau deja mașini și unii chiar plecau la serviciu, nu se mai vedea și nu se mai afla picior de fantomă. Gârbacea răsufală din greu și trase ușa după el.

— Doamne, spuse el către soție, care se apucase să-i pregătească ceva de mâncare. S-a ridicat asediul! Au plecat năvălitorii! Nu știu unde, dar bine au făcut!

— Hai, dragă, să mănânci.

— Da' lapte ai?

— Vrei cald sau rece?

— Probabil nu vom ști niciodată ce dracu' a fost asta. Auzi, tu, fantome pe stradă! La mine-n Cristian! Da' ce, tocmai pe mine m-au găsit, afurisitele de fantome?! Cald.

— Nu înjura, spuse Ana și puse cana cu lapte în cuptorul cu microunde.

- Îți spun eu, Țârcă ăla e de vină.
- Lasă-l. Nu-i el de vină.
- Nu? Da' cine? Baboșe?
- Nelu, mănâncă și bea-ți laptele, apoi vino la culcare.
- Bine, bine, mormăi Gârbacea.

După o săptămână

Viața în comuna Cristian de Brașov își reluase cursul obișnuit. Scăpând de fantomele oastei romane, fiecare își vedea mai departe de îndeletnicirile zilnice. Oamenii mergeau la slujbele lor, rezolvau probleme, munceau cu drag și spor... mă rog, munceau pentru salariu, gândindu-se să economisească pentru cadourile de Crăciun, pentru revelion, sărbătorile pascale și concendiul din vara următoare...

Elevii își vedeau și ei de școală, participând zilnic la cursuri, făcându-și temele, rezolvând probleme de matematică, așteptând venirea iernii, să se dea cu sania de pe deal, să meargă la patinoarul amenajat în centrul comunei, să mănânce turtă dulce de la Brigitte Tante...

Valer nu mai găsisese nici cea mai mică urmă de schelet în depozit, a doua zi dimineață. Își reluaseră activitatea, descărcând marfarele ce aduceau în mod constant produse petroliere albe, negre și speciale, conform programului, fără niciun minut de întârziere. De câte ori avea posibilitatea, admira cele două sfere aduse din peșteră. Se gândea, de fiecare dată când le privea, de ce nu luase cu el un pumn de biluțe, doar nu le-ar fi numărat nimeni...

Maiorul Vanciu scăpase de muștruluiala soției. Când ajunsese acasă, Luiza i se aruncase la piept, îmbrățișându-l, cu lacrimi în ochi. Colonelul Harutan Varian se ținuse de

cuvânt, scrisese o recomandare pentru înaintarea la gradul de locotenent-colonel. Vanciu răsuflase ușurat. Începând de anul viitor, avea să predea la Academie. Și nu va lipsi de la nicio serbare și recital de pian ale Andreei, va fi prezent la toate activitățile Alexandrei, iar Adrian declarase că la facultatea de științe sociale singura festivitate va fi cea de absolvire...

Primarul Gârbacea nu ținuse nicio ședință de consiliu în luna aceea. Plecase la Brașov, la un laborator de expertiză, să afle un anumit rezultat. Făcuse ochii mari de uluire când văzuse verdictul. Sferele de aluminiu care aproape îi îngropaseră, pe el și pe ceilalți din caverna peșterii, nu erau din aluminiu. Înainte de a se întoarce la Cristian, se oprise la o benzinărie să alimenteze și să bea o cafea. Ținuse hârtia cu antetul serviciului respectiv între degetele tremurânde, citind și recitind același cuvânt. Un singur cuvânt, care schimba totul. Platină.

Așadar, exista un zăcământ de platină la Cristian. Ei, nu chiar platină pură. Sub formă de metal mineralizat în cristalinul metamorfic, în zăcământul de cupru. Platină, repetase cuvântul. Cristianul cristalin, surâse el, mulțumit. Cristian va deveni cea mai bogată comună din țară, oricum era, dar va fi declarată perla tuturor comunelor! Perlă din platină! Oare profesoara de geografie știa? De ce se gândise la ea? Tocmai la ea? O va întreba și, probabil, se vor duce împreună să exploreze zona. Asta înainte de a face publică descoperirea. Știa că Amelia Ichim fusese la ruinele castrului construit peste dava dacică și petrecuse o întreagă dimineață făcând poze, desene, măsurători.

Totuși, de ce apăruseră fantomele? Vreun spirit nemulțumit să le fi scos din somnul lor de veci? Scheletele? Să-și fi lepădat fantomele sistemul osos? Ce prostie!!

Gârbacea era convins că moartea celor doi, Țărcă și Baboșe, avusese o legătură directă și strânsă cu acel fenomen bizar. Marșul fantomelor! pufni el. Măi, ce chestie! Important era că nu apăruseră vampiri sau zombi sau extraterestri sub formă de gândaci. Și că nimeni nu fusese rănit. Platină, spuse cu voce tare. Apoi rânji, mai mult decât fericit.

Comandantul Grumeza își făcuse timp să inspecteze depozitul de carburanți. Descărcarea la bazine și cuve se afla în parametri. Colonelul Nicolescu îi chemase la Brașov marți, când sunt trei ceasuri rele. Fusese prezent și un colonel de la Forțele Aeriene, iar Grumeza crezuse că i se va cere, în cel mai bun caz... demisia, sau i se va întocmi dosar pentru Curtea Marțială, pentru că, nu-i așa, tocmai se încheiase o stare excepțională care necesita măsuri excepționale.

Nicolescu, înalt, sfrijit ca o stafidă, cu vocea seacă și hârâită, râsese ușor când pusese pe masă pozele scheletelor.

— Am urmărit întreaga desfășurare, spusesese el.

— Da, să trăiți, răspunsese Grumeza în poziție de drepti.

— Am o curiozitate, domnule colonel. Ce știi despre fântâna Nișchii?

— Nu prea multe, răspunsese fără să respire.

Nicolescu dăduse din cap. Grumeza stătuse în picioare fără măcar să clipească.

— Uite aici, arătase colonelul Nicolescu cu degetul lui uscățiv spre una din fotografiile răspândite pe birou.

În mod straniu, în poză se afla el împreună cu maiorul Vanciu, umplând bidonul cu apă din fântână. Grumeza își încleștase fălcile. Aha, cu din astea se ocupa Nicolescu, în loc să doarmă noaptea, în patul lui? Colonelul rostogolise apoi o biluță spre el, pe care Grumeza o recunoscuse imediat. Avea și el câteva, prin vehiculul militar. Uitase să pună pe careva să-i curețe interiorul mașinii.

— Știți ce-i asta, domnule colonel Grumeza?

— O sferă, răspunsese.

— Așa-i. Dar știți din ce material este făcută?

— Presupun că din aluminiu.

— Presupunere eronată. E din platină.

Grumeza nu-și trădase surprinderea prin nimic. Fața lui fusese la fel de imobilă precum construcția de piatră din caverna peșterii. Ar fi vrut să pună întrebări, ar fi dorit să primească răspunsuri, ar fi dorit să știe... Altădată, se încurajase singur.

— Puteți pleca, domnule colonel Grumeza.

— Am înțeles, să trăiți!

După ce părăsise clădirea comandamentului din Brașov, se dusesse la aceeași cofetărie, mai în sus pe stradă, ca să cumpere prăjiturele pentru Irina. Se simțise mai ușor, de parcă ar fi slăbit brusc douăzeci de kilograme. Platină? surâse și vânzătoarea îi zâmbise înapoi. Platină.



- Tu vorbești cu mine?
- Vorbesc? Eu câine.
- Atunci?...
- Trimit gânduri.
- Și asta ce înseamnă?
- Nimic.
- Cum nimic?
- Mâhne.
- Cum mi le trimiți?
- Nu știu. Putere.
- Da, asta am înțeles. Cum de înțeleg gândurile tale?
- Ciudată.
- Eu sunt ciudată? Mă bucur că nu spui că-s câine.
- Nu se știe...
- Ei, haide, frumosule... ai puteri paranormale. Ești grozav!
- Nu-ți place?
- De tine? Ba da, cum nu! Doar te-am dus la veterinar...
- Au...
- Las' că nu te-a durut, acolo, o înțepătură.
- Mâhnî...
- Naa, au fost trei. Vaccinuri obligatorii. Spre folosul tău. Te-am dus și la tuns...
- Au...
- Te-a durut părul?
- Mâhnâi, mâhnî... urât apă.
- Păi trebuia să te spăl, să te tund, să-ți fac o freză frumoasă. Uite ce chipeș ești acum! Zici că ești un lup. Poate ai avut strămoși lupi...

- Mâhnâi?
- Frumos. Lup frumos.
- Mâhnâi, mâhnâi.
- Ce e?
- Rămâi?
- Desigur. Nu plec nicăieri.
- Pleci, eu rămân?
- Nu rămâi. Dacă plec undeva, vii cu mine. Ești copilul meu. Ți-am făcut și carnet de sănătate. Putem pleca împreună oriunde în lume. Dar, înainte de asta, mai rămânem un pic prin Cristian. Ok?
- Mâhnî, mâhnî.
- Bravo, frumosule.
- Nume?
- Nume? Ah, nu m-am prea gândit la un nume! Îți voi face o plăcuță cu numele și-o voi prinde de zgardă, să știe lumea...
- Mâhnâi, mâhnî...
- Ce? Nu-ți place... a! Nu-ți place zgarda?
- Mâhne.
- Dar un cățel frumos, educat și inteligent ca tine, e musai să poarte zgardă. Sunt în trend cele mov cameleon. Ți se asortează cu blana...
- Mâhnâi.
- Ce nume să-ți dau?
- Mâhnâi, mâhnâi!
- Frumosu' lă' mama... ah, ce zici de Frumosule?
- Mâhnâi, se pleoști el, cu urechile date pe spate.
- De ce te superi? Frumosule...

— Mâhne?

Amelia zâmbi, de parcă ar fi descoperit formula vieții eterne.

— De azi încolo, numele tău va fi Frumosul Mâine.

— Mâhne, mâhne. Mâhne!

Craniile se atingeau, clătina-
nându-se, cavitățile negre
ale orbitelor dând impresia
că vedeau de dincolo de
întunecimea inexistenței și
cu mandibulele căscate, ca
și cum ar fi țipat din străfun-
durile iadului, cuprinse de
teamă sau de furie. Șirurile
de dinți, mai mult sau puțin
complete, rânjeau clămpă-
nind parcă dezamăgite,
dorind să muște sau să urle.
În acel moment, placa de
piatră a tavanului deveni ca
suprafața de oglindă a unui
lac cenușiu, iar de sus înce-
pură să coboare, plutind,
zburând ușor, niște ființe
îmbrăcate în mantii lungi,
brun-roșcate, cu glugi negre
acoperindu-le fețele...

ISBN 978-606-9057-05-6



9 786069 057056 >

